

W333
D5 531
D6454

ĐÔI

CHĂM CƯU:
phép lạ của
Đông y?

ĐỜI

117

1 ĐẶC BIỆT : CHÂM CỨU : PHÉP LẠ CỦA ĐÔNG Y ?

- NGUYÊN TẮC CHÂM CỨU : liêuquốc
- CHÂM CỨU : PHÉP LẠ CỦA ĐÔNG Y : hiệntố
- MỘT VÒNG QUA CÁC PHÒNG CHÂM CỨU : vihuongchủ

2 CHÁNH TRI

- NĂM 1972 CHIẾN TRANH VN CÓ NHIỀU TRIỀN VỌNG CHẤM DỨT : lýđạinguyên
- NGÀY CHIẾN TRANH VIỆT PHÁP BÙNG NỔ, HỒ CHÍ MINH VỚI KẾ HOẠCH NAVARRE

3 VĂN NGHỆ

- NỤ CƯỜI DƯỚI MỘ : hoànghảithủy
- KẼ BÁN MÁU : nguyễnthuylong
- THẦN THOẠI BẮC ÂU : đoãnquốcsĩ
- NHỚ TẾT ẤU THỜI : tềđề

4 CÁC MỤC THƯỜNG XUYỀN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ ĐỜI • SINH TỬ PHÙ • TRANG THƠ
- ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỖ BUỒN TINH HOA • THỜI SỰ THỂ
- GIỚI • THỜI SỰ TRONG NƯỚC • ĐIỆN ẢNH • NHIẾP ẢNH • SINH HOẠT NGHỆ THUẬT

ĐỜI • NĂM THỨ BA • SỐ 117 • TUẦN LỄ TỪ 13-1-1972 ĐẾN 20-1-1972

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sóng

GIÁ

70đ
Giao dịch Quảng cáo
Hội ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

Bài gửi báo đời miễn phí cho báo khác và ngược lại. Nhà báo không trả lại báo thuê

CHẤT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM TRONG TUẦN

TĂNG GIÁ BÁO

Từ khi chánh phủ đưa ra các biện pháp kinh tế tài chính mới, bạn đọc đã biết rằng giá báo sẽ phải tăng.

Trong tuần này các nhật báo đã tăng giá từ 60 phần trăm tới 100 phần trăm. Quý vị đã biết nguyên do: giá giấy chính thức tăng từ 530 đồng tới khoảng 1200 đồng. Trong thực tế, từ tuần trước tuần báo Đời đã phải mua giấy chợ đen với giá trên 1300 đồng, vì trong lúc chuyển tiếp không có giấy đề in, chúng tôi không có cách nào khác là mua giấy chợ đen. Trong một tuần lễ, không lẽ tạm đình bản để chờ đợi?

Mỗi lần tăng giá báo là một lần khổ tâm cho tòa báo. Vì mỗi lần báo tăng giá thì số lượng độc giả cũng có thể giảm bớt. Nếu các báo có tăng 100 phần trăm thì vì số độc giả giảm bớt làm cho số thù cũng không tăng được bao nhiêu. Trong khi đó thì chi phí gia tăng. Trước khi giá giấy tăng, các sở phí khác của tờ báo đã tăng rồi. Như vậy mỗi lần tăng giá báo là một lần tờ báo lo sợ bị thiếu hụt thêm.

Tuần báo Đời không đến nỗi mắc vào mối lo sợ đó vì số độc giả của Đời là một tầng lớp độc giả chọn lọc. Sự tín nhiệm của quý vị đối với tờ báo trong ba năm qua chứng tỏ điều đó. Vì vậy, chúng tôi không cần phải tăng giá bán quá nhiều để bù vào chỗ giảm bớt của số lượng độc giả.

Trong khi chờ đợi các bạn đồng nghiệp tuần báo cũng khuôn khổ sẽ ấn định chung một giá biểu, chúng tôi xin tạm thời ấn định giá bán là 70 đồng mỗi số báo. So với giá bán cũ 50 đồng, thì tỷ lệ gia tăng là 40 phần trăm. Trong khi đó, như quý vị biết, giá giấy tăng hơn 120 phần trăm; và các đồng nghiệp nhật báo đã tăng giá từ 60 phần trăm (báo tám trang từ 15 đồng lên 25 đồng) tới 100 phần trăm (báo 6 trang từ 10 đồng lên 20 đồng).

Chúng tôi tin tưởng vào sự tín nhiệm của quý vị độc giả, để chúng tôi tiếp tục duy trì một cơ quan ngôn luận độc lập, có đường lối tranh đấu chống bất công, bảo vệ tự do dân chủ, xây dựng một xã hội lành mạnh với những người Việt Nam có phẩm giá, tin tưởng vào sức mạnh của nội giống. Hiện nay Sóng Thần và Đời đều đang bị khủng bố bằng biện pháp bao vây kinh tế, tịch thu liên tiếp. Chúng tôi không ngại lòng nhất quyết giữ vững đường lối của mình. Và chúng tôi tin tưởng quý vị vẫn là bạn đồng hành, đồng chí của chúng tôi.

ĐỜI.

Dân chủ

Từ lâu rồi chúng ta vẫn tin tưởng đặt hy vọng vào chế độ dân chủ. Chúng ta biết rằng chế độ dân chủ có nhiều nhược điểm, nhưng trên nguyên tắc thì nó đỡ tệ hại hơn chế độ độc tài, như độc tài Cộng sản.

Nhưng dân chủ không phải chỉ là thứ dân chủ xuông, nói bá láp cho sướng miệng, còn bản chất thì độc tài, độc quyền, độc tôn... thứ dân chủ nói cho sướng miệng đó, người ta gọi đùa là des - mots - cratie để nhại chữ démocratie. Nhiều người có kinh nghiệm, cho rằng, ấy đó, cái thứ dân chủ bá láp des - mots - cratie đó còn khá hơn thứ dân chủ độc địa des - maux - cratie. Một bên là dân chủ nói như vẹt, một bên là dân chủ bằng tội ác. Thứ sau kiểu dân chủ nhân dân của Cộng sản.

Bên Bồ Đào Nha trước kia có nhà độc tài Salazar, vị thủ tướng cầm quyền hơn 30 năm, cho tới khi tề liệt trên giường bệnh vẫn còn nhất định cầm quyền. Tôi nghĩ tới ông Salazar khi đọc báo tường thuật phiên họp của quốc hội ngày 7-1-72.

Ông Salazar, tiến sĩ kinh tế học, lúc đầu là một dân biểu. Đặc cử dân biểu, họp với quốc hội được ba ngày thì ông từ chức, rút về quê làm một học giả, một giáo sư. Ông chán ngấy chế độ dân chủ bá láp chỉ cần cõm tôi trên nghị trường, des-mots-cratie.

Sau này Salazar được các tướng lãnh quân phiệt mời lập chính phủ sau khi các ông tướng bắt lực trước nền kinh tế suy sụp và phương cứu chữa. Thế là Salazar chớp cơ hội, lập một chế độ độc đảng, độc tài suốt 30 năm.

Lòng thù ghét chế độ des-mots-cratie của Salazar đã đưa tới chế độ độc tài, nhưng chế độ độc tài của ông đã làm cho Bồ Đào Nha thoái hóa, thua kém hẳn các nước Âu châu khác. Sau khi làm thủ tướng, càng ngày càng độc tôn, Salazar mù quáng tự coi là cứu tinh dân tộc. Đến nỗi không bị bệnh nặng, nằm liệt giường mà vẫn muốn làm thủ tướng. Đến nỗi khi quốc hội Bồ Đào Nha bầu thủ tướng mới rồi, mà vẫn không dám cho ông biết, không cho ông đọc

KHA TRẦN AO

báo. Chánh phủ mới đã làm việc chung các ông tổng trưởng cũ vẫn phải giả bộ lâu lâu vào gặp Salazar báo cáo và xin chỉ thị. Đến ngày sinh nhật của Salazar vẫn phải thuê dân chúng tới biểu tình hoan hô ông; và ông già liệt bại được khiêng ra cửa sổ để vẫy tay chào đám biểu tình.

Đến khi ông chết ông ta vẫn tưởng mình làm thủ tướng!

Vì thù ghét des-mots-cratie mà Salazar đã dung dưỡng des-maux-cratie!

Chợ cá Lam Sơn

Sau khi Chợ Cá Trần Quốc Toàn đẹp, Thượng tọa Tâm Giác đã nói rằng ông lo ngôi chùa Việt Nam Quốc Tự biến thành cái chợ cá mới, nên phải ra làm Viện trưởng Viện Hóa Đạo.

Sự cụ khởi lo nữa. Cảnh họp bàn ở công trường Lam Sơn bây giờ cũng đủ thay thế chợ Trần Quốc Toàn rồi.

Ngày 7-1-72 hạ nghị viện thông một dự luật trao toàn quyền về hối đoái cho chánh phủ. Cảnh họp bàn được báo chí mô tả như vậy.

Một tờ báo viết:

...D.B Nguyễn ngọc Nghĩa đứng lên phản đối chủ tịch Ng.B.C.

D.B. Trần thắng Thước (khởi độc lập) la lên: «ngồi xuống! ngồi xuống đi!» Dân biểu Nghĩa nổi nóng nói: «Ai nói đó? Ai vừa nói đó thì bước ra!» Dân biểu Thắng đứng dậy, ra trình diện.

Hội trường hỗn loạn. D.B Trần đánh Ngọc đập bàn rầm rầm, D.B

Phan xuân Huy cũng sẵn sàng hỗ trợ phe mình trong khi D.B Nguyễn ngọc Nghĩa cầm bằng tên bằng gỗ dơ lên. Lúc B.D Nguyễn thị Lý không giết kịp bằng tên làm vũ khí đó thì chắc đã đập nhau rồi.

Một tờ báo khác tả tỉ mỉ hơn: ... Một dân biểu đối lập đang phát biểu ý kiến thì D.B Trần thắng Thước (độc lập) đập bàn rầm rầm phá chơi. D.B Nguyễn ngọc Nghĩa (dân tộc xã hội) nhào ra định đánh D.B Thước, nhưng được can gián kịp thời.

Từ đó hai phe hăm hè nhau, hễ bên cánh hữu phát biểu thì bên cánh tả đập bàn rầm rầm.

... Trong lúc D.B Nghĩa đứng tại chỗ la ó phản đối thì D.B Trần thắng Thước quay sang hét lớn:

— Ngồi xuống! Ngồi xuống!

D.B Nghĩa: Không ngồi! Mày có quyền gì bảo tao ngồi?

D.B Thước: Không ngồi thì đánh

D.B Nghĩa vác lệ bằng tên bằng gỗ nhào tới. Hai phe đồng loạt đứng lên đối chiến. Nử dân biểu Nguyễn thị Lý (Cộng Hòa) từ phía sau dọt lên, đưa ngọc chường giết lệ khúc cây của D.B Nghĩa khiến ông này sưng sỏ. Rồi loạn toi bời...

Ý nghĩa

Tất cả hoạt cảnh trên vui vẻ hơn cả chợ Trần Quốc Toàn. Đứng là đại hy viện.

Nhưng nét bi hài thâm thúy hơn nữa là ý nghĩa của việc hạ nghị viện thông qua dự luật trao toàn quyền hối đoái cho hành pháp.

Về hình thức thì có 61 dân biểu biểu quyết chấp nhận dự luật, và 35 phiếu chống. Khối «tây chạy» ở hạ viện có 72 vị, nếu có mặt đầy đủ cũng đủ lấn át phe gia nô. Vậy mà các ông bà vắng mặt, không biết đi đâu!

Về nội dung thì dự luật này có ý nghĩa một sự hợp thức hóa cái đã rồi và báo trước một tương lai vô định. Hợp thức hóa cái đã rồi, là vì từ một năm nay, hành pháp đã dựa vào luật 010170 lập thị trường song hành để thay đổi hối suất lúc hành pháp vẫn muốn đổi hối suất lúc nào cũng được, nhưng có vẻ hợp lệ hơn. Nói cách khác là muốn phá giá đồng bạc lúc nào cũng được, vì thực tế đồng bạc VN được định giá bằng hối suất đối với Mỹ kim!

Vậy là Hành Pháp có một con dao sắc trên tay, tha hồ mổ bụng con heo... đất!

Nhưng ông dân biểu Phan Xuân Huy lại còn đe dọa rằng: Con dao đó do ông Bunker nắm, và ông ta muốn đâm vào TT Thiện lúc nào cũng được!

Nói vậy về hình thức là sai!

Thực ra con dao đó được Hạ nghị Viện trao TT nắm. Nhưng con dao hối suất có 2 đầu: một đầu là lưỡi dao tức đồng bạc VN, còn một đầu là chuỗi dao, tức Mỹ Kim. Tổng thống Thiện nắm được đồng bạc VN, còn đại sứ Buôn Cờ nắm được Mỹ kim!

(Xem tiếp trang 54)

Nguyên tắc châm cứu

bài của
LIÊU QUỐC

Châm cứu, một trong những phương thức trị liệu cổ truyền của Trung Hoa, bằng cách áp dụng phương pháp vật lý, khai thông kinh mạch để chữa bệnh, hiện nay đã được y giới thế giới áp dụng và khảo cứu, kể cả các nhà bác học Âu Mỹ. Tại Việt Nam, có một số nhà châm cứu mới cũng bắt đầu hành nghề, và đáng đề ý nhất phải kể đến và sự hiện diện của nó trong tài liệu giáo khoa của các sinh viên y khoa Huế và Minh Đức Saigon với môn Đông Tây y học.

Vai trò của châm cứu trở nên quan trọng, nhờ tính chất hữu hiệu mau lẹ và giản dị của nó trong việc trị liệu với những chứng bệnh như nhức gân phong thấp... được phẩm Tây Phương hiện nay phải chữa chạy trường kỳ, tối thiểu phải trên một tuần mới dứt được bệnh, trong khi với khoa châm cứu, chỉ cần một vài mũi bạch kim đâm ngay vào huyết đạo thích hợp, là bệnh sẽ khỏi. Tuy thế, châm cứu cũng không phải là một phương thức trị liệu vạn năng, có những bệnh có thể trị liệu bằng châm cứu, nhưng ngược lại cũng có một số bệnh không thể chữa chạy bằng phương thức này.

Những bệnh có thể và không thể trị liệu được bằng phép châm cứu

Nguyên lý trị liệu của phép châm cứu là kích thích những huyết đạo từ ngoài da, để đem cơ thể trở về trạng thái bình thường, sau những xúc động mất thăng bằng mạnh mẽ hay quá độ, tác dụng quan trọng của nó là tác dụng trên kinh

mạch, nhất là thần kinh phản xạ. Tuy nhiên khác xa những loại thuốc an thần và kích thích khác, phép châm cứu không ảnh hưởng đến toàn bộ cơ thể như những loại thuốc trên, mà chỉ tác dụng trên bộ phận chữa trị khi ta kích thích vào huyết đạo tương ứng.

Phép châm cứu có tính chất làm dịu cơn đau, vì vậy đối với những bệnh như động kinh, tê bại nhức đầu, phong thấp, đau nhức khớp xương... Nó công hiệu như thần, với những bệnh khác như thần kinh suy nhược, đau ruột, dạ dày, bệnh suyễn mất ngủ, ăn không tiêu, thiếu máu, áp xuất huyết không điều hòa, nóng sốt, đờ mồ hôi trộm... nó vẫn có hiệu lực, và nếu ta trị liệu dài hạn, thì phép châm cứu còn có thể trị được những bệnh như quai ốc hay quá mập.

Tuy nhiên, khi gặp phải những chứng bệnh như gãy xương, có thai ngoài tử cung, ghê chóc kinh niên, giang mai, dịch hạch, (peste) bệnh trái rạ, phù thũng, bệnh tim hay trường hợp phụ nữ đau bụng lúc sanh sản... thì không nên dùng khoa châm cứu trị liệu.

Tại sao chỉ một mũi kim nhỏ lại có thể trị lành cơn bệnh?

«Thân thể người ta chia ra làm ba phần, đầu mình và tay chân...» Đó là bài học của quý vị nhi đồng năm sáu tuổi. Nhưng sự thật không giản dị

thế mà nó là cả một bộ máy tinh vi và vĩ đại, gồm nhiều hệ thống và bộ phận kết hợp nhau, thí dụ như hệ thống tuần hoàn liên hệ với hệ thống hô hấp, tiêu hóa... Trong những hệ thống này lại chia ra từng bộ phận với những nhiệm vụ cá biệt. Thần kinh hệ như mạng nhện phân bố khắp nơi trong cơ thể, chính những sợi dây nhỏ và mỏng manh này giữ vai trò quan trọng nhất trong sự điều khiển và quản trị các cơ quan trên. Nếu một ngày đẹp trời nào đó, quý vị vì nề tính bạn bè ăn uống quá độ hay thức đêm canh chừng sông bạc cho đủ chán thì bao tử quý vị hoặc một bộ phận nào đó trong cơ thể, có quyền biểu tình, đình công phản đối vì bị bóc lột sức lao động. Và như thế quý vị sẽ cảm thấy khó chịu, thánh thể bất an. Mũi kim châm cứu đâm vào huyết đạo thích hợp, kích thích cơ quan liên hệ sẽ đưa cơ quan trở lại sự hoạt động bình thường.

Bản năng sinh tồn của con người rất mạnh, bằng không với không khí đầy bụi bặm, đầy hơi người như thành phố Saigon. Mỗi phân khối khí trời chứa hàng tỉ vi trùng sinh bệnh và hàng ngàn da thịt quý vị tiếp xúc với bao nhiêu vật dụng gây thương tích ghê lở, thức ăn lại là môi trường tốt có bệnh truyền nhiễm. Nếu không có sức khỏe, nếu không có những kháng thể mạnh để chống đối vi trùng và giữ quân binh cho cơ thể, thì có lẽ cái chết sẽ đe dọa con người dễ dàng hơn bao giờ hết.

Thần kinh hệ con người thật huyền diệu, nó sẽ ứng phó dễ dàng với những trục trặc nội sinh hay ngoại sinh. Đó là với những con người khỏe mạnh, trái lại với những người có một thần kinh suy nhược, thì lực đối kháng bệnh tật sẽ suy yếu. Vì vậy mục đích của khoa châm cứu là kích thích thần kinh, gây lại sự nhạy cảm hay tiết chế phản ứng hầu điều hòa hoạt động cho cơ thể.

Trong nhiều cuộc thí nghiệm tại bệnh viện Hong Kong. Người ta nhận thấy, với những người bị bệnh thổ tả (Choléra) ói mửa, một chứng bệnh truyền nhiễm do vi trùng theo bộ máy tiêu hóa xâm nhập cơ thể gây ra, không cần phải uống hay tiêm một mũi thuốc nào cả, mà chỉ cần châm cứu là khỏi bệnh ngay. Phải chăng phép châm cứu có cả khả năng diệt trùng? Sự thật không phải như vậy, sự châm cứu chỉ gây nên sự kích thích các hạch bạch huyết, để nơi đây sản xuất một lượng bạch huyết cần thừa thải đủ để tiêu diệt vi khuẩn ngoại xâm. Tóm lại phép châm cứu có thể chữa chạy một số bệnh nhờ tính chất kích thích được khả năng sinh tồn của cơ thể.

Phép châm cứu và huyết đạo

Nói đến phép châm cứu là người ta phải nghĩ ngay đến các huyết đạo trong cơ thể con người. Nhiều người thường nghe đến danh từ này nhưng lại không hiểu nó là cái gì? Có giống như những phép điểm huyết cách không trong các chuyện cường hay không? với phép trị liệu Tây y môn giải phẫu học (anatomie) người ta nhận thấy những điểm mà Đông y gọi là kinh huyết, cũng chẳng có gì đặc biệt so với những điểm khác trong cơ thể. Vì vậy Tây y không thể nào phân biệt được đó

là một huyết nếu không có kinh nghiệm hiểu biết về Đông y học.

Sự thật ra thì y lý Đông phương cũng không giống như y lý Tây phương. Nó có tính chất triết lý hơn là khoa học thực nghiệm. Vì vậy với một người không có nền tảng hiểu biết về Kinh dịch và Cổ y thư Trung Hoa sẽ không thể nào hiểu được những quan niệm huyền bí của Đông Y. Tuy nhiên cũng vì tính chất triết lý đó mà học thuyết Đông y gần như không có nền tảng khoa học thực nghiệm và tổ chức trở nên rời rạc. Gần đây bác sĩ Naka Tanigiosu người Nhật, đã áp dụng nguyên lý âm dương hư thực và khí huyết thịnh suy tùy thời, chế ra máy trắc nghiệm kinh lạc, kết quả của mười mấy năm nghiên cứu về châm cứu, đã đem lại cho ông bằng tiến sĩ y khoa của viện đại học Tokyo.

Khởi đầu thí nghiệm trên xác chết, ông đã khám phá ra luồng điện chạy trong cơ thể con người phát xuất từ những lỗ chân lông như ta biết, trên cơ thể con người bên ngoài lớp da bao bọc có vô số lỗ chân lông vậy sẽ có vô số điểm dẫn điện. Với những điểm dẫn điện này không phải cái nào cũng như nhau, mà có cái nhạy cái không, và sau hơn mười năm nghiên cứu Naka đã khám phá ra trên cơ thể con người có tất cả ba trăm bảy mươi ngoài điểm nhạy dẫn điện như thế và vị trí của chúng rất phù hợp với cái mà y học cổ truyền Trung Hoa gọi là huyết đạo.

Sau cuộc nghiên cứu này, người ta mới biết được rằng quả thật là có huyết đạo trên cơ thể và có điều khó khăn là người ta không thể áp dụng giải phẫu học vào đây để nghiệm chứng vai trò của nó mà chỉ cảm nhận được khi dùng máy điện kế để xác định sự hiện diện của huyết đạo mà thôi.

Mất thường không nhìn thấy, sờ mó, giải phẫu cũng tìm không ra. Vậy thì mấy ngàn năm trước giới y học Trung Hoa đã dựa trên cái gì để xác định huyết đạo? Câu hỏi đó đến nay cũng chưa ai giải đáp được.

Chỉ có một điều là người ta đang đặt giả thuyết có thể ở thời xưa, khi những người võ học Trung Hoa luyện nội công và tham thiền, đã vô tình, khám phá những vị thế dễ xúc cảm đó. Vì phép ngồi thiền đến nay tất cả giới y học đều công nhận là một phương thức luyện trường sinh tốt nhất. Khi đã định thần, luồng khí công sẽ được ý thức dẫn truyền qua khắp các kinh mạch, những nơi bị bế tắc sẽ được khai thông. Hơi thở điều hòa cũng là một yếu tố tốt để lấy lại quân bình cho cơ thể. Người lực sĩ chạy nếu thần kinh căng thẳng sẽ dễ mệt hơn là trường hợp biết giữ cho tinh thần thanh thản, đó là nét đại cương dẫn đến phương thức trị liệu bằng châm cứu, và các điểm dễ xúc cảm trên được xem như những huyết đạo.

Sau đây là một số trường hợp bệnh tật đã được phép châm cứu chữa lành.

(XEM TIẾP TRANG 54)

Châm cứu : phép lạ của Đông Y ?

● HIỆN TỐ

Trong năm vừa qua, ngành châm cứu của Đông y đã liên tiếp chứng tỏ khả năng độc đáo lạ lùng khiến cho y giới Tây phương ngạc nhiên, thán phục : ông hoàng Bernhard (Hòa Lan) năm 1970 khi qua Singapore chơi, đã bị đau lưng, vai và tay trái, trở lại chứng bệnh gây ra bởi tai nạn xe hơi từ hai chục năm trước. Bernhard nhờ thầy châm cứu Yong - Keng - ngoh người Tàu chữa trị dùm, và cơn đau chấm dứt ngay. Hai tháng sau ông hoàng trở về nước rồi, lại bị đau lại, Y sĩ châm cứu liền viết thư giới thiệu Bernhard với con ông là Docteur Yong Chai-siou ở Luân Đôn. Ông thầy châm cứu trẻ tuổi này khám bệnh, cho rằng ông hoàng Bernhard bị tảo bón nên đau chứ không phải vì tai nạn xe hơi xưa cũ. Và sau hai ngày chữa bệnh, toàn bằng kim châm, bệnh nhân tuyên bố : «trẻ lại tới 10 tuổi», dĩ nhiên cơn đau cũng dứt hẳn. Gần VN hơn, thủ tướng Lon Nol của Kampuchea bị đau nặng khiến cho bấu thân

bất toại, dù ông đã được Hoa Kỳ chở sang chữa trị tại bệnh viện tối tân nhất ở Honolulu. Trở về Nam Vang, ông nhờ một bác sĩ người Đài Loan châm cứu. Và chỉ một tháng sau, TT Lon Nol khá hẳn ra, bệnh mỗi ngày một bớt.

Tháng 6 năm 1971, các khoa học gia Hoa Kỳ, Gia nã Đại, Pháp v.v., đã chứng kiến tận mắt một phép lạ mới của khoa châm cứu : người ta giải phẫu buồng trứng hay trái tim cho bệnh nhân, mà chỉ dùng kim châm cứu cho bệnh nhân không đau, khỏi cần thuốc tê thuốc mê như khi bác sĩ tây y mổ xẻ.

Tại bệnh viện Béc kinh, hai khoa học gia Galston (thuộc đại học Yale) và Ethan Signer (đại học MIT Hoa Kỳ) đã chứng kiến một cuộc giải phẫu buồng trứng : bệnh nhân, một phụ nữ trung niên, được châm cứu vào cổ tay và chân, vẫn tỉnh táo suốt cuộc giải phẫu. Bà không tỏ vẻ đau đớn gì khi các y sĩ rạch bụng bà, và lúc họ lấy cái «kyste» (bộ phận dư) trong buồng trứng

ra, bà ta còn xem xét nó một cách thích thú nữa. Cuộc «trình diễn» tại bệnh viện Vũ Hán trước các nhà ngoại giao Gia Nã Đại còn kỳ hơn : một phụ nữ được giải phẫu trái tim, mà cũng chỉ cần mấy cái kim châm cứu vào cổ tay và cánh tay. Trong khi y sĩ mổ ngực, cắt xương sườn, và ngay cả khi cho tay vào cầm lấy trái tim, bà ta vẫn không hề chớp mắt. Bà được uống nước cam khi đang mổ, và tỏ ra không đau đớn gì cả.

Từ ngàn xưa

Không phải chỉ trong vài năm gần đây, ngành châm cứu mới phát triển hay được giới Tây y chú ý tới. Ngay từ thế chiến thứ hai y sĩ các nước đồng minh đã được chứng kiến những đồng nghiệp Trung Hoa trở lại chữa bệnh như một dùm kim châm.

Theo y lý Trung Hoa, thì người ta mang trong cơ thể 12 luồng sinh khí, tương đương với năng lượng chung của trời đất. Cũng

như luồng nhân điện, tuy không phải là điện, các luồng khí này cũng phân chia hai loại âm dương 12 khí đạo chạy qua khắp lục phủ ngũ tạng của con người, và thông với thiên nhiên nhờ những huyết đạo nhỏ li ti gần ngoài da, nếu trong vũ trụ ngoại giới có sự thay đổi nào, thì vì cộng hưởng luồng sinh khí trong cơ thể con người cũng lam lệch lạc hệ thống bình thường. Thử ví tiết, mùa trăng thủy triều, sấm sét, gió mưa và cả những tiếng động nữa, tất cả đều có thể ảnh hưởng vào các luồng khí đạo trong con người,

Bất cứ luồng khí nào trực trặc, mất thăng bằng hay thiếu lưu thông là các cơ quan trong người bị bệnh ngay. Châm cứu là cách chữa bệnh nhờ những mũi kim chích đúng vào các huyết đạo liên quan tới những cơ quan bị bệnh đó để điều hòa hoặc hóa giải luồng khí đi qua.

Phổ thông trong dân chúng từ mấy chục thế kỷ trước, khoa châm cứu mới được nghiên cứu để phát triển theo khoa học từ vài chục năm nay.

Theo tài liệu mới nhất, thì khoa học đã xác định được 720 huyết đạo châm cứu, còn 180 điểm khác thì chỉ các bậc sư mới biết mà thôi.

Mỗi huyết đạo tương ứng với một cơ quan trong con người, vì vậy các thầy châm cứu tay mơ rất đáng ngại. Vì một cái kim đặt sai chỗ có thể khiến người lành thành câm, điếc hay chết trong vài tiếng đồng hồ.

Trước năm 1966 (CMVH) tại Trung Hoa, quê hương của khoa châm cứu, chính phủ Lưu thiếu Kỳ còn cấm sử dụng khoa châm cứu trong các bệnh viện công, vì nó «thiếu khoa học quá». Nhưng ngày nay, người ta đã dùng châm cứu trong cả việc giải phẫu. Có tới 400 ngàn vụ mổ xẻ khoảng ba năm nay, không dùng thuốc mê mà chỉ dùng kim châm cứu : bệnh nhân có thể mất cảm giác đau đớn từ nửa giờ tới vài ba giờ tùy trường hợp — và không còn tai nạn kỹ thuật do thuốc mê gây ra nữa, tất nhiên.

Dưới mắt khoa học gia

Hai bác sĩ người Nga, BS Gai-bin và BS Kirlians năm 1953, đã có công khám phá ra các huyết đạo châm cứu nhờ tìm ra một môi trường tần số cao (high frequency field). Trong thí nghiệm, hai bác sĩ kê trên ghi nhận được nhiều luồng ánh sáng phát ra từ cơ thể con người : có những tia sáng tím linh động, những điểm cố định màu vàng cam hoặc xanh lơ, và cả những chỗ trũng như miệng núi lửa mà ánh sáng nhiều xạ chung quanh. Những điểm sáng chói lọi nhất lại trùng hợp với những huyết đạo trong bản đồ của khoa châm cứu mà người Trung Hoa đã vẽ từ 5000 năm trước !

Khám phá này, cộng với sự nghiên cứu kỹ càng của kỹ sư Vladislav Mikalevsky đã giúp cho y giới Nga Sở chế được chiếc máy dò kinh lạc và huyết đạo (tobiscopes) mà họ đã triển lãm tại các hội chợ Quốc Tế Expo 67 Montreal (Canada). Máy tobiscopes giúp cho các y sĩ mới hành nghề châm cứu kiểm được các huyết đạo (vốn chỉ nhỏ hơn 1 milimét vuông) một cách chính xác.

Hiện nay, không chỉ Nga mà cả Pháp, Bỉ, Nhật, Hoa Kỳ v.v..., hầu như tất cả các nước tiên tiến đều đã nghiên cứu nhiều về khoa châm cứu. Một Đại Học ở Hoa Thịnh Đốn vừa mở một khóa giảng về Châm Cứu Học do một y sĩ Trung Hoa mới ngoài 20 tuổi phụ trách.

Châm cứu tại Saigon : vắng thau lặn lặn

Trong khi thế giới xôn xao về các tiến bộ của khoa châm cứu, tại Saigon hầu như dân chúng cũng đang có cái «dịch» thứ chữa bệnh bằng môn đông y này. Khắp nơi người ta mách bảo nhau địa chỉ của các thầy châm cứu, người ta kể chuyện những trường hợp bệnh ly kỳ mà châm cứu chữa lành. Từ bà thầy ở ven sông bên quận Tám tới Bác Sĩ Việt Cộng hồi chánh ở Thị Nghè, từ Thượng Tọa Thích tâm Ấn đã du học ở Nhật tới nữ châm cứu gia trẻ tuổi Ngô Kim Diệp, chỉ học nghề của cha ruột, mỗi người đều có một số thân chủ khá đông đảo. Và rồi «thầy hay thì mách», các bệnh nhân cùng bà con của họ tự nguyện làm những đài phát thanh truyền truyền cho khoa chữa bệnh này. Ngay tại phòng đợi khám bệnh của các châm cứu gia hay khi gặp người bị đau nhức hen suyễn quanh năm, các «đài phát thanh» mở máy nói về những điều họ biết, và nhiều khi, cả những điều họ không biết nữa.

Châm cứu, nhờ vậy, đang trở nên một thứ phép lạ chữa khỏi tất cả mọi loại bệnh trong bất cứ trường hợp khó khăn nào. Thiên hạ đua nhau đi chữa bệnh bằng châm cứu, cũng ít cầu nhiều, số danh sư lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay, vì vậy không thiếu gì các «ông thầy» thờ cơ hội chủ nghĩa : họ xin học tại các lớp truyền bá châm cứu trong một thời gian ngắn, rồi cũng kim cũng mạch, họ lại đại võ những bệnh nhân nào đại đột tim tới. Thuật châm cứu thực ra rất khó thực hành, vì các huyết đạo trên cơ thể chỉ nhỏ bằng đầu kim găm. Mỗi huyết đạo lại có những tác dụng trực tiếp với một cơ quan trong thân thể, nếu lỡ tay hay nhầm lẫn, ông thầy châm cứu không những không chữa được bệnh, mà còn có thể làm đứt, điếc thân chủ của mình. Một danh sư châm cứu Trung Hoa cho biết : châm cứu làm một huyết có thể khiến người ta mang bệnh ba «pi», xảy thai trong chốc lát đấy.

Một buổi tối, thân phòng bệnh, không ngủ được. Đã về chuyển, chăm cứu của ông thầy Ch. ở Gia Định, chúng tôi gặp tới vài ba chục thân chủ ngồi chờ đợi. Ông Ch. tự giới thiệu là Bác sĩ VC hồi chánh, đã tốt nghiệp y khoa tại Hanoi sau 7 năm học tập, và 14 tháng tu nghiệp ở Thiên Tân (Tàu) ông cho biết đã từng là giám đốc bệnh viện D gần hồ Thuylen cuong (Halais) Hanoi và công trình nghiên cứu của ông về cách chữa bệnh trĩ, cùng cách châm cứu chữa tê liệt bại liệt đã được hội nghị quốc tế y khoa ở Helsinki cho đăng trên bia báo Số 5 năm 1960.

Ông Ch. chỉ các lọ thuốc lớn nhỏ trên bàn hầu hết là các loại Prednisone (thuốc kích thích nang thượng thận, có thể chữa nhiều bệnh nhưng dùng quá độ rất nguy hiểm), cho PV. Đới biết đó là các «tinh chất» của cỏ cây (!) vì ông thường dùng thuốc đông y chính và huyết đạo bệnh nhân cho mau lành (!)

Tuy có một lọ kim châm cứu để sẵn trên bàn, nhưng ông thầy Ch. hầu như dùng ống chích và các loại thuốc prednisone nhiều hơn. Một nữ bệnh nhân quen chừng ngoài 50 tuổi, vô nhờ chích để chữa hai bàn tay bị cứng, ngón tay

không cử động được. Đã về chuyển, vừa ở Pháp về bữa qua, tuy có mang thuốc và toa theo nhưng cứ tới đây chữa cho mau hết đã. Nhìn lọ thuốc Dilar mà ông thầy đang sửa soạn chích, bà thân nhiên kể lể: ở bên ấy họ bảo tôi đừng dùng loại thuốc này, vì sau đó sẽ khó trị các bệnh khác, và thậm sẽ hư... Vậy có sao không thầy? — Tuy hỏi như vậy bà vẫn nhanh nhẹn vén áo để ông Ch. chích vô lưng và hai bên mép khuỷu tay cho bà.

Một ông thân chủ khác chừng gần 40 tuổi, kêu nhức đầu và ù tai suốt đêm. «Bác sĩ» Ch. lấy một ống Shychnal B1 (loại thuốc chuyên trị các bệnh sưng và đau gân) rồi tìm huyết đạo để chích trên hai thái dương và phía sau ót.

Tại một phòng mạch khác tại Quận III Saigon, chúng tôi gặp một ông thầy châm cứu đang găm kim vô bụng và chân một bà bệnh nhân vốn là Dược sĩ để chữa bệnh mất ngủ và yếu mật của bà. Ông thầy P. này đang nổi tiếng trong giới thượng lưu, mỗi lần tới chữa bệnh nhân phải chi ra 400đ để được châm

kim (67-74) tiếng đồng hồ, cũng một lúc, phòng mạch của ông P. có hàng trăm bảy bệnh nhân, người ngồi ghế lim dim, kim cắm đầy đầu đầy mặt trông như con nhím, kẻ nằm dài trên giường, vai hoặc bụng cũng đầy kim châm cứu. Bà Dược sĩ chữa bệnh được hai tuần, tuy rất tin tưởng ở ông thầy vì có mấy người bạn giới thiệu tận tình nhưng thực chưa thấy kết quả rõ ràng gì cả. Bà cũng tiết lộ «mỗi lần châm kim vô huyết đạo, tôi bị đau buốt gần như điện giật ấy. Nhưng có bệnh thì phải kiên nhẫn chứ...!»

Ông thầy P. cho biết ông vốn là kỹ sư điện, chỉ học châm cứu cho biết thôi. Rồi tình cờ có vài người bạn thập tử nhất sinh, nhà thương chê đuổi về chỉ chờ ngày chết, họ tới ông nhờ châm cứu dùm. Ông P. làm thử, cứu được họ, và rồi người này giới thiệu người kia, ông bèn phải hành nghề luôn: «Mà sao tôi thấy dễ quá hà!» ông thầy tài tử này tuyên bố như vậy. Khi kể lại những trường hợp bệnh trọng mà ông đã cứu được người ông P. hãnh diện: «Vui lắm chứ, hành nghề mới có 5 năm mà tôi chữa được nhiều cas hay lắm rồi à!»

Trước và sau khi vào hầm

Hai vợ chồng dẫn đưa con trai sáu tuổi đi du lịch bằng xe lửa. Trên lộ trình dài, hai vợ chồng âu yếm ngồi kể lại với nhau những kỷ niệm êm đềm ngày trước. Bỗng một hồi còi rú lên, báo hiệu xe lửa sắp chui vào một đường hầm rất dài. Người vợ nhìn chồng với đôi mắt say đắm, mỉm cười:

— Nay anh, anh còn nhớ chuyện gì đã xảy ra, cũng nơi này, cách đây sáu năm về trước?

Người chồng nhoẻn miệng cười, hai mắt mờ màng:

— Ô, làm sao quên được giây phút...thần tiên ấy! Đưa trẻ xen vào:

— Mẹ ơi, lúc ấy con ở đâu hả mẹ?
— Trước khi vào hầm, con ở bên kia với bố nhưng khi ra khỏi hầm, con đã sang bên này với mẹ:

Ai bảo cạo râu làm gì

Một người đàn ông vừa bước ra khỏi tiệm hớt tóc, hớt hải chạy lại thầy phú lít đứng ở đầu đường:

— Thầy ơi người ta vừa lấy mất chiếc xe hơi của tôi đậu đây xong.

— Vậy thế ông ở đâu?

— Tôi đang cạo râu ở trong tiệm hớt tóc kia kìa. Đây là lần thứ ba rồi. Trời ơi, tôi biết làm gì bây giờ, hà thầy?

— Cứ để râu dài, đừng cạo nữa!!

Cái lưỡi

— Xin bác sĩ hãy nghe tôi. Tôi nói thật đó bác sĩ à. Tôi bệnh nặng lắm cơ. Sao bác sĩ không chịu nói cho tôi nghe là tôi phải tỉnh dưỡng ít lâu, ít nhất cũng phải là một, hai tháng. Tôi bệnh nặng thế này thì bác sĩ phải khám thật cẩn thận cho tôi chứ? Ít nhất bác sĩ cũng phải xem coi cái lưỡi tôi nó có làm sao không chứ?

— Dạ thưa bà, không cần phải khám tôi cũng biết chắc chắn là cái lưỡi của bà cần nghỉ ngơi hơn hết!

KHOA CHÂM CỨU VÀI DÒNG LỊCH SỬ

Châm cứu là một trong những môn y học hữu hiệu của người Trung Hoa truyền bá từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế đến nay.

Chân dung Hoàng Phổ Ích: Tổ sư Y thuật Châm cứu

Dựa theo sách «Nội kinh» và «Sơn hải kinh» là những loại cổ thư còn tồn tại thì Thời Thạch khí người ta đã biết dùng «kim đá» phá vỡ vết sưng mủ nhọt. «Mãn tử» viết: «Thất niên chi bệnh, cầu tam niên chi ai» hợp với những chứng tích khảo cổ lịch sử chứng tỏ sự kiện này.

Sau khi con người biết sống hợp quần, sự cầu tiến học hỏi đã giúp cho phép châm cứu ngày càng phát triển và không bị mai một. Đến thời nhà Hạ, Thương và Châu, thuật luyện kim được phát minh và người ta đã thay thế loại «kim đá» bằng kim loại. Và «cửu kim» (một loại y học, trị bệnh bằng cách dùng chín cây kim đâm vào cơ thể) có lẽ phát khởi từ lúc này.

Theo lịch sử y học Trung Hoa thì Hoàng Phổ Ích (282-215) trước kỷ nguyên Tây lịch là người có công phát minh ra khoa châm cứu đúng để trị bệnh đầu tiên.

Ông người tỉnh Cam Túc ở phía bắc nước Tàu, nhà nghèo, mãi đến năm 20 tuổi mới được đi học.

Năm 40 tuổi, văn tài nổi tiếng được triều đình nhà Tần dưới thời vua Diêu Đế mời ra làm quan nhưng ông từ chối, lui về sống ẩn dật ở vùng quê lấy biệt hiệu là Hoàng Yến Tiên Sinh.

Năm 48 tuổi ông phát bệnh bán thân bất toại, tay trái bị liệt, 2 tai đều bị điếc không nghe thấy gì. Các lương y đều bó tay, có lẽ vì vậy ông phát phần viết thư cho vua Diêu Đế xin sưu tập cho tất cả các loại sách y khoa để ông tham khảo.

Mến chuộng văn tài của Hoàng Phổ Ích vua Diêu Đế tặng ông một xe sách. Từ đó Hoàng Phổ Ích tự nghiên cứu y học để trị bệnh cho mình.

Đặc biệt nhất ông đã dùng khoa châm cứu để tự trị bệnh khiến ông được thuyền giảm và mãi 20 năm sau ông mới qua đời thọ được 68t.

Sự nghiệp y học của ông ngày nay còn lưu truyền lại gồm 1 bộ, mỗi bộ 4 quyển, (đây là những bộ sách cổ nhất về khoa châm cứu).

Vương duy Nhất, Đệ nhất danh y Châm cứu vào thế kỷ 11

Tượng người bằng đồng đen trên kê những giấy thần kinh và châm 365 huyết do Vương duy Nhất hoàn thành

Tên những tác phẩm của Hoàng Phủ Ich:

- Giáp Ất Kinh tức Nội Kinh
- Minh Đường Huyết
- Châm Cứu Kỳ Yếu
- Lận Kinh.

Sau H.Ph. Ich, Vương Duy Nhứt là 1 lượng y thời nhà Tống (thế kỷ thứ 11) rất nổi tiếng về khoa châm cứu.

Ông làm quan ngự y trong triều chuyên trị bệnh cho Hoàng gia bằng khoa châm cứu.

Vương Duy Nhứt biên khảo rất nhiều sách về châm cứu ngày nay còn lưu truyền là 4 tác phẩm sau đây:

- Khái định bình lượng Đồ kinh huyết.
- Châm cứu kinh đồ.
- Đồ kinh khắc thạch
- Đồng Nhơn Kinh

Đồng Nhơn Kinh là 3 pho tượng bằng đồng đen, trên pho tượng này có chấm những điểm huyết v.v..

Rất tiếc là 3 Đồng Nhơn Kinh này chỉ có 1 Đồng Nhơn Kinh lưu lạc sang Nhật (sau vụ bát quốc liên quân đến Trung Hoa) là còn trong viện Bảo Tàng ở Đông Kinh hiện nay, còn hai bức tượng lưu lạc ở đâu không ai biết.

Đời nhà Nguyên quyền danh tác châm cứu «Thập tứ kinh phát huy» ra đời, gồm ba chương ghi rõ các bộ Nhâm, Đốc Mạch với 12 kinh mạch khác. Quyền sách này vẫn còn lưu truyền đến nay.

Sau đó Dương Tục Châu nhà Minh trước tác quyền «Châm cứu đại thành» có mười chương, nội dung thật phong phú, được xem

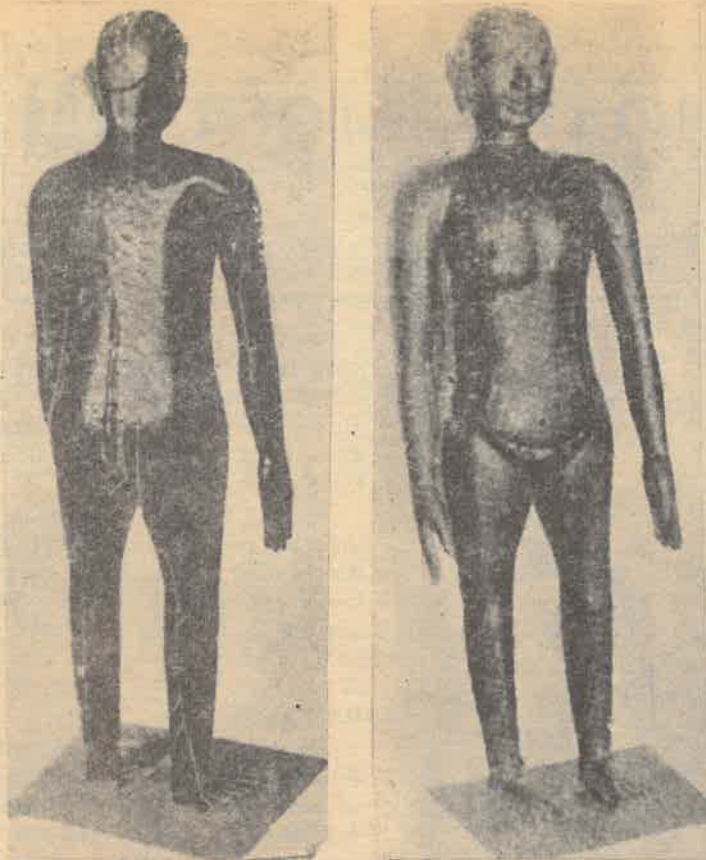
như tổng kết tinh hoa châm cứu học lần thứ hai.

Ngoài ra còn có các tác phẩm do y sư Tăng Chí Trung sáng tác gồm:

- 2 bức tượng bằng gỗ trên có kẻ các đường giây thần kinh và các huyết điểm, T.Chí Trung gọi là Mộc Nhơn kinh huyết.
- Nhập Châm Giản Thích.

Đến đời nhà Thanh, y học Tây phương theo gót chân bọn thực

dân Tây phương rầm rộ xâm nhập Trung Hoa, nền y học cổ truyền Trung Quốc không được nâng đỡ nên lần lần suy sụp. Nhưng sự mất mát đau lòng nhất phải kể đến năm 1919 khi chánh phủ Dân Quốc thời bấy giờ cho thông qua dự án của Dự Viên bãi bỏ sử dụng «Cựu y» trong việc trị liệu hàng ngày. Phép châm cứu rút lui vào bóng tối chỉ còn được hạng bần dân sử dụng.

Mộc Nhân Kinh Huyết

Một trang trong quyển «Nhập Châm Giản Thích»

HUYỆT ĐẠO trong khoa châm cứu

Mô hình gái được châm cứu (News-week 10-1-72)

Mười năm trở lại đây, nền văn minh cơ khí Tây phương không cứu nổi nhân loại thoát khỏi niềm tuyệt vọng, nên những đôi mắt bác học đổ xô nhau nhìn về phương Đông từ triết học đến y học, tất cả những tài liệu đóng bụi lại được thiên hạ lần giở lại nghiên cứu, và phép châm cứu lại khôi phục lại vị trí huy hoàng xưa.

Nhất là năm 70, khi các nhà bác học Huê Kỳ viếng thăm Hoa Lục, được dịp chứng kiến những màn mổ xẻ tại Nam Kinh và Hán Khẩu, một cây kim nhỏ đâm vào tay không cần lấy một tí thuốc mê, bệnh nhân vẫn tươi tỉnh quan sát các bác sĩ giải phẫu cơ thể chính mình mà không hề cảm thấy đau đớn. Như một chuyện hoang đường không có thật. Cái giá của châm cứu được dịp vùn vụt lên cao. Ngay tại trường đại học California, một đại học danh tiếng của Huê Kỳ, giáo sư khoa trưởng phải than phiền là mình không kiếm đâu ra đủ thầy để cung ứng cho lòng hiếu học của sinh viên Mỹ, một anh chàng Trung Hoa chỉ 25 tuổi không có lấy một mảnh cấp bằng, đã được mời đến giảng dạy về châm cứu cho trên trăm sinh viên Mỹ. Bấy nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ châm cứu ngày nay đã được mọi người coi trọng ra sao.

NHI NGÃ và LÃO TÔN

Trong khoa châm cứu, có một danh từ mà người ta hay sử dụng đó là kinh huyết. Vậy kinh huyết là gì?

Kinh có nghĩa là kinh lạc, là những dây nối liền tạng phủ, tứ chi và xương cốt, còn huyết đây là không huyết, tức là những điểm nằm trên kinh lạc, đây mới chính là đối tượng của khoa châm cứu.

Theo quan niệm đông y cơ thể con người ta có lục tạng (gan, tim, tỳ, phế, thận) lục phủ (dạ dày, ruột già, ruột non, mật, tam tiêu, bàng quang) tổng cộng mười hai nội tạng, mỗi một tạng như vậy đều có kinh mạch nối liền với những tạng khác ở trên và dưới. Lục tạng thuộc về âm, gồm phổi và tỳ thuộc thái âm, tim và thận thuộc thiếu âm, gan và tâm bao thuộc niếp âm. Lục phủ thuộc dương với: ruột non và bàng quang thuộc thái dương, dạ dày ruột già thuộc dương minh, mật và tam tiêu thuộc thiếu dương. Vì vậy ta mới có những danh xưng như: Thủ thái âm phế kinh, túc thái dương bàng quang kinh,...

Cộng thêm với Nhâm mạch và Đốc mạch để trở thành thập tứ kinh. Trên mỗi một kinh lạc như vậy người ta có khoảng mười không huyết, và tổng cộng cơ thể con người có tất cả ba trăm sáu mươi ngoài huyết đạo. Đó là chưa kể một số những huyết đạo khác không nằm trên kinh lạc nên được gọi là «Kinh ngoại kỳ huyết». Những huyết đạo này rất ít khi sử dụng đến.

Ở đây vì số trang có hạn, nên chúng tôi chỉ giới thiệu sơ lược qua một số huyết đạo thông thường mà phép châm cứu thường sử dụng đến. Trước hết chúng ta nên biết sơ qua Thập tứ kinh gồm có những gì?

Thập tứ kinh gồm có:

1) Thủ thái âm phế kinh, bắt đầu

đến Thiếu thương huyết ở ngón tay cái.

2) Thủ thiếu âm tâm kinh, bắt đầu từ huyết cực truyền ở nách chạy đến Thiếu sung huyết ở ngón cái.

3) Thủ niếp âm tâm bao kinh, chạy từ Thiên thất huyết ở ngực đến Trung xung huyết ở ngón giữa bàn tay.

4) Thủ dương minh đại trường kinh, từ Thương dương huyết ở ngón trở qua cổ đến Nghinh hương huyết ở vách mũi.

5) Thủ thái dương tiểu trường kinh, đi từ Sa trạch huyết ở ngón út qua cổ đến Thỉnh cung huyết ở trước tai.

6) Thủ thái dương tam tiêu kinh bắt đầu từ Quan sung huyết ở ngón áp út qua cổ họng chạy thẳng lên Tơ trúc không huyết ở mi mắt.

7) Túc thái âm tỳ kinh, đi từ Ân bạch huyết ở ngón chân cái qua bụng chạy thẳng đến Đại bao huyết ở ngực.

8) Túc thiếu âm thận kinh, từ Thông tuyền huyết qua bụng đến Du phủ huyết ở ngực.

9) Túc niếp âm can kinh, từ Đại đôn-huyết ở ngón chân cái qua bụng đến Kỳ môn huyết ở cận vú phải.

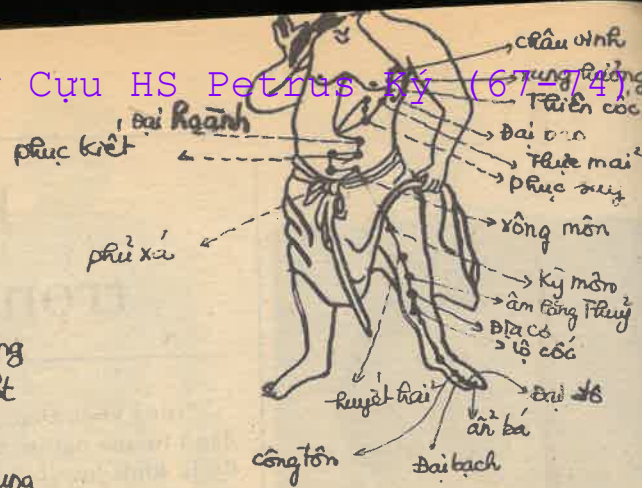
10) Túc dương minh vị kinh, từ Thừa thấp huyết ở mép dưới mắt phải chạy qua cổ họng xuống ngực bụng và cuối cùng chấm dứt ở Lệ duyệt huyết của ngón chân áp út.

11) Túc thái dương bàng quang kinh, từ Tịnh minh huyết ở góc trong mắt thẳng xuống đến Chí âm huyết ở ngón út.

12) Túc thiếu dương đản kinh, từ Đồng tử huyết ở góc ngoài mắt chạy thẳng xuống ngón chân trở.

13) Đốc mạch, bắt đầu từ Trường cường huyết ở xương khu chạy thẳng lên Kiên giao huyết ở môi trên (phía trong miệng).

14) Nhâm mạch đi từ Hội âm huyết ở giữa hậu môn và cơ quan sinh dục đi thẳng lên bụng, ngực

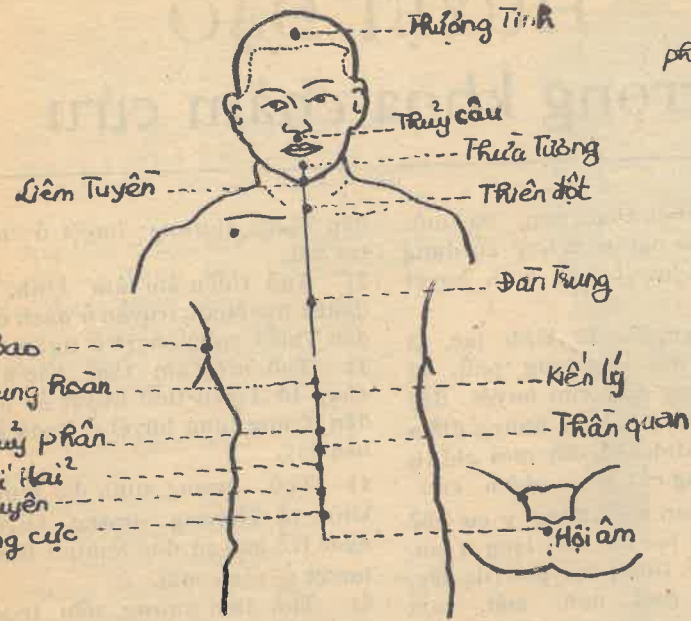

cô hợng đến diêm dưới môi dưới (huyết Thừa tương).

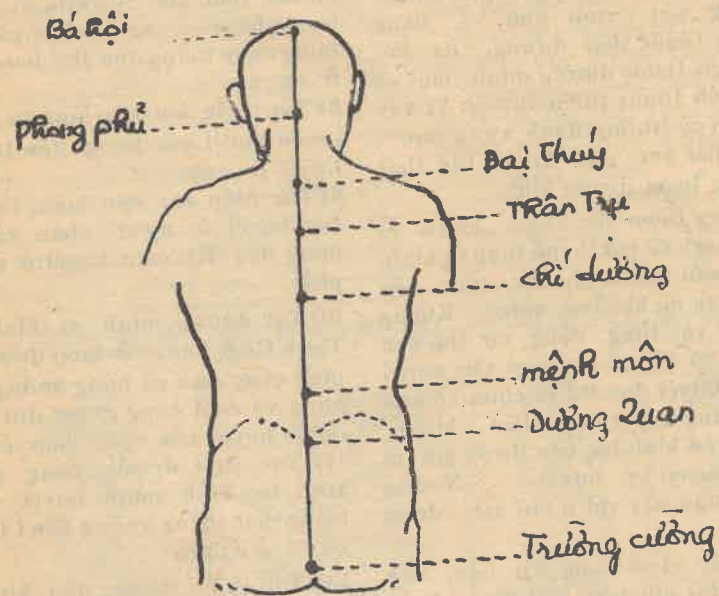
Bên trên là Thập tứ kinh lạc, còn ba trăm sáu mươi ngoài không huyết lại nằm rải rác khắp nơi, mỗi một huyết đạo lại có thể tiết chế một số bệnh tính khi được châm cứu. Thí dụ Huyết thịnh hội ở tai có liên hệ đến bệnh tai lưng bưng. Dương bạch huyết trên chân mày khoảng vài phân, có liên hệ đến bệnh nhức đầu, mắt giật miệng méo... Huyết Hôi âm được châm cứu sẽ trị dứt bệnh sưng âm hộ, kinh nguyệt không đều... Huyết Trung Cự trị được bệnh đi tinh, đàn bà bạch đới hạ, băng huyết... Nếu kể rõ vị trí và liên hệ bệnh tính từng huyết đạo một có lẽ ta phải viết thành cả một quyển sách đây mới làm độc giả hiểu rõ được. Tuy Huyết đạo có vai trò quan trọng như thế, nhưng cách thức và kinh nghiệm của nhà châm cứu cũng quan trọng không kém. Cơ thể con người tùy theo tuổi tác và di tính dân tộc sẽ có những kích thước khác nhau. Sự dò tìm một huyết đạo cho đúng vị trí của nó cũng là một vấn đề. Ngoài ra cách châm kim sâu cạn cũng ảnh hưởng đến sự kích động kinh mạch. Do đó, có nhiều trường hợp tại sao cũng cùng châm cứu một huyết đạo giống nhau, mà có khi hữu hiệu, khi lại không. Với những châm cứu gia có lương tâm và chức nghiệp người ta chỉ hành nghề sau một thời gian tối thiểu là 8 năm nghiên cứu học hỏi.

Châm cứu hiện nay là một trong những môn y học được các Bác học y khoa thế giới chú tâm theo dõi. Nó có thể là một thần dược thời đại chăng? Câu hỏi đó còn chờ kết quả nghiên cứu của khoa học tiến bộ.

NHI NGÃ

Nhệm Mạch Kinh hành

Độc Mạch Kinh hành

NGỌC HIẾU VÀ «YÊU»

Một ngày đã qua, màn đêm buông xuống và Saigon bắt đầu thấp sáng các ngọn đèn làm vui thành phố. Khách Saigon tìm đến Queen Bee, đến Maxim's đến First Hotel, đến Đêm Màu Hồng... để thả hồn mình lâng lâng theo những lời ca tiếng nhạc bập bùng. Cũng từ những nơi đó trong khoảng 2 năm nay, khách chuộng âm nhạc phòng trà đã thường nhắc đến 1 giọng ca đêm, nổi bật trong những ca khúc ngoại quốc của một nữ ca sĩ dáng cao, tóc ngắn, màu da trắng ngần: nữ ca sĩ Ngọc Hiếu.

Những tháng gần đây, Ngọc Hiếu cũng xuất hiện tại phim trường của «yêu» và góp phần diễn xuất cho «yêu» theo lời mời của Đ.Đ. Đỗ Tiến Đức. Tuy nhiên, nghiệp đóng phim của Ngọc Hiếu không phải chỉ khởi đầu từ phim «yêu». Trước đó, Ngọc Hiếu đã xuất hiện trong

«Nhà tôi» cùng với La Thoại Tân, Tuyền Hồng, Mai Lệ Huyền, và «Người cô đơn» với Văn Hùng và Thanh Nga.

Một người chị cả

Riêng trong phim «Yêu» theo cốt chuyện của nhà văn Chu Tử, Ngọc Hiếu t hủ vai Uyên, đưa con gái đầu lòng trong gia đình ông Thúc (Chu Tử).

Uyên là chị cả của Diễm (Th. Lan) Huyền (Minh Lý) và Tuyết (Thủy Anh). Trong «yêu» ngoại trừ cô Diễm với cuộc tình thật đẹp nhưng chồng chất muộn phiền, còn Uyên, cô chị cả lại sống những ngày thật vô tư và hầu như không vướng bận ái ân với hình bóng nào. Là chị cả trong gia đình, Uyên là tấm gương sáng cho các em, suốt ngày lo lắng, săn sóc cho các cô em.

Nói về «yêu» Ngọc Hiếu cho biết, Hiếu đã biết đến «yêu» cách đây lâu lắm rồi, khoảng 5-6 năm g

đó, Hiếu còn nhớ một đêm buồn, ngồi nghe radio, trong một chương trình đọc truyện, đài phát thanh đã giới thiệu và trình bày câu chuyện «yêu» của nhà văn Chu Tử. Hiếu thích «yêu» từ độ đó là bằng đi một thời gian, đến những ngày gần đây khi đạo diễn Đỗ Tiến Đức ngỏ lời mời Ngọc Hiếu giữ vai Uyên trong «yêu» Hiếu đã nhận lời không chút ngại ngùng.

Ngọc Hiếu cũng nói: «yêu» là cuốn phim đầu tiên mà cô đã góp phần diễn xuất, và xuất hiện nhiều nhất, so với các phim khác. Trả lời về một phim thích nhất từ ngày đóng phim, Ngọc Hiếu đã nhắc nhở đến «Người cô đơn» của đạo diễn Hoàng thi Thơ. Trong phim này, Ngọc Hiếu đã vừa hát vừa vũ với nhạc phẩm «Tình yêu tuyệt vời» của nhạc sĩ họ Hoàng.

Trả lời một câu hỏi của nhà báo về cảm tưởng lần đầu tiên khi xuất hiện trước ống kính. Ngọc Hiếu cười cho biết: «Cũng ngỡ ngàng quá đi, thế nhưng dần dần rồi cũng quen đi chứ anh?» Đến với phim «yêu», Ngọc Hiếu trong vai bà chị Uyên suốt ngày ở nhà không có đi chơi xa, nên Ngọc Hiếu cũng chỉ đóng phim này tại ngay Saigon mà thôi!

Suýt chết vì đóng phim

Ngọc Hiếu cũng kể cho phái viên Đời nghe một kỷ niệm vừa vui vừa buồn của mình. Khi đóng «yêu». Ngọc Hiếu cho rằng tưởng đã «thăng» rồi đấy chứ, «chết» đến nơi rồi còn gì!

Số là hôm ấy, tại một biệt thự đường Kỳ Đồng, Ngọc Hiếu cùng các tài tử khác diễn 1 cảnh mà Hiếu thích nhất là «mặc bikini, lội i bơi và những nhéo với gia đình». Ngọc Hiếu phải nhúng nước nhiều lần, phôi mình lạnh quá nên bị cảm lạnh bất thành linh. Mọi người tưởng Hiếu «đùa chơi», ai ngờ Ngọc Hiếu «cảm» thật, và kết quả là Hiếu được đưa vào đường đường Hoàn Mỹ, nằm dưỡng bệnh mất một ngày.

Ngọc Hiếu: xuất thân từ ca hát

Ca hát từ năm 17 tuổi

Ngọc Hiếu cho biết năm nay đã được 22 tuổi rồi. «Tuổi sừu thì cao số lắm phải không anh?» Lia bỏ ghế nhà trường Hiếu đã ca hát từ 5 năm nay và lưu diễn khắp 4 vùng chiến thuật, Hiếu có sở trường về nhạc ngoại quốc, tuy không phải là không thích nhạc Việt Nam.

Trong khoảng 2 năm gần đây, Hiếu về Saigon, hát độc quyền cho Maxim's, và sau này với Queen Bee, rồi cộng tác thường xuyên với phòng trà ca nhạc của Đề nhất Khách Sạn.

Mê chương !

Trả lời một câu hỏi của «Đời» về phim ngoại quốc mà Hiếu thích, Ngọc Hiếu đã thật hồn nhiên và thành thật cho biết cô chịu phim chương có tài tử Khương Đại Vệ đóng lắm.

Về phía tài tử Việt Nam, Ngọc Hiếu thấy thật khó và chưa dám phê bình ai — nhưng đứng trên phương diện tình cảm, thì Ngọc Hiếu «chịu» Thanh Lan và Uyên Ly trong the Cat's Trio vì hai cô bạn này dễ thương, tự nhiên và nhất là Thanh Lan thì diễn xuất khá. (đối với Hiếu).

Ngọc Hiếu thích nghe nhạc buồn của các nhạc sĩ Vũ thành An, Trịnh công Sơn và giọng ca Elvis Phuong !

Tình yêu ngoài tầm tay

Ngọc Hiếu ngập ngừng kể lại một chuyện tình yêu đẹp nhất nhưng cũng buồn nhất của đời mình cho nhà báo nghe. Ngọc Hiếu đã yêu và được yêu từ lâu lắm rồi. Thuở mới còn là cô bé 17 tuổi thôi ! «người ấy» bây giờ vẫn sống ở Saigon nhưng xem như xa cách nghìn trùng đã năm năm qua rồi; nhưng chẳng bao giờ Hiếu quên được, và có lẽ sự xa cách phần nào cũng do Hiếu mà ra — «Người ấy» lúc đó thành thật muốn xây dựng nhưng gia đình Hiếu lại quá khó khăn. Lúc ấy Hiếu còn ít tuổi nên phải nghe theo gia đình.

Tình yêu từ đó đã thoát khỏi tầm tay của Hiếu và khiến Hiếu tiếc nhớ mãi không nguôi. Bây giờ Hiếu đã 22 tuổi rồi, Hiếu có thể tự quyết định lấy mà không sợ gia

Ngọc Hiếu : Người chị cả ngoan hiền

đình làm khó khăn nữa. «Nhiều lúc Hiếu nghĩ tại sao lúc ấy, Hiếu không dám can đảm quyết định và sống cho mình nhỉ, để bây giờ...!»

Một người chồng tương đối

Nghĩ về một người chồng tương lai, Ngọc Hiếu cho, biết cô chẳng bao giờ dám đòi hỏi một người đàn ông lý tưởng hay tuyệt đối, vì trên đời này làm gì có sự tuyệt đối !

Hiếu không mong có chồng giàu sang, nhưng «ông chồng» phải đủ sức bao bọc vợ con, lo lắng cho gia đình.

Dĩ nhiên, theo thời buổi này, muốn sống với nhau thì chồng và vợ phải hiểu nhau, ông chồng phải có kiến thức rộng và rộng lượng.

Ước vọng xuất ngoại

Đôi mắt trở nên mơ màng, Ngọc Hiếu cho biết, niềm mong ước của mình là được có dịp xuất ngoại học hỏi về ca hát ! Và theo Hiếu có lẽ mong ước đó sẽ được thực hiện trong năm tới đây thôi. Sau đó, trở về Hiếu mới nghĩ đến chuyện hôn nhân.

Khi đã lấy chồng rồi, Hiếu sẽ không đi hát nữa, để dành thời giờ mà lo cho chồng con chứ, nếu nhân rồi thì chỉ đóng phim thôi !

Câu hỏi chót của nhà báo là nếu xuất ngoại lâu thế, Ngọc Hiếu có lấy chồng ngoại quốc không ? Ngọc Hiếu cho biết là chẳng bao giờ. Theo nàng «cây nhà lá vườn» thì bao giờ cũng dễ hiểu, dễ chịu nhau hơn.

VÂN NGUYỄN

NGOẠI GIAO Nixon trấn an Sato

Theo truyền thống đặc biệt Nhật Bản, thủ tướng Sato 71 tuổi, đã tới chiêm cung lăng miếu thờ các thiên hoàng triều đại cũ, trước khi bay sang Hoa Kỳ hội đàm với T.T Nixon tại San Clemente. Hai nước Nhật Mỹ vừa thoát khỏi một vụ căng thẳng về ngoại giao, vì lý do kinh tế tài chánh, sau khi Mỹ đã chịu bãi bỏ việc tăng 10 phần trăm thuế nhập cảng (ngăn cản hàng hóa Nhật vào Mỹ) hạ giá Mỹ kim và Nhật mở rộng cửa cho hàng Mỹ để nhập cảng thêm thực phẩm : thịt heo, cam tươi...

Nhưng vấn đề chính mà Sato quan tâm, khi bay sang Hoa Kỳ, là vụ Nixon đi Trung Cộng. Nhật là cường quốc kinh tế số một ở Á Châu. Trong khi Trung cộng là cường quốc chánh trị và quân sự số một. Nhật vẫn mang tiếng là người bạn thân của Mỹ, lệ thuộc vào sự bảo vệ của Mỹ với quân đội Mỹ trú đóng trên quần đảo Okinawa và các căn cứ rải rác với B.52 hỏa tiễn và vũ khí nguyên tử. Trong khi đó thì Trung cộng lại vừa cho nổ quả bom nguyên tử mạnh 20 ngàn tấn TNT tại vùng Tân Cương. Các nhà lãnh đạo Tàu như Mao, Chu, đều đã từng đánh nhau với Nhật trong kỷ đại chiến thứ hai.

Điều lo ngại của Nhật là Mỹ quá tham lam và vội vàng đòi thủ thành bạn với ông bạn mới Trung Cộng. Khi mặc cả với cường quốc nguyên tử là Tàu đỏ, Nixon có thể bảo đảm với Chu và Mao rằng Mỹ sẽ kiểm chế để Nhật chế tạo được bom nguyên tử chẳng ? Việc đó có nghĩa là Nhật sẽ luôn luôn yếu thế trước vũ khí Trung cộng và luôn luôn phải nín lấy hiệp ước an ninh đã ký với Mỹ hơn 10 năm qua, để có chiếc dù nguyên tử Mỹ che chở. Mối lo lắng trên được ký giả Mỹ Anderson tiết lộ trong báo Washington Post cho rằng Nixon và Sato sẽ thảo luận về vấn đề, chính yếu đó tại San Clemente. Việc Anderson tiết lộ tin trên cũng

làm Ngũ giác Đài và bộ Tư pháp Mỹ hốt hoảng điều tra.

Chắc chắn ông Nixon cũng cam kết với Sato rằng việc Mỹ bắt tay Trung Cộng không làm hại cho Nhật cũng như bất cứ đồng minh nào khác của Mỹ. Nhưng thế nào là không có hại, đó lại là chuyện chi tiết cần thảo luận.

Một trong các chi tiết đó là việc tái vũ trang Nhật, để Nhật có thể tự vệ. Chắc chắn hiến pháp Nhật sẽ phải bãi bỏ điều số 9, ấn định Nhật không có quân đội. Liệu Nhật có thể sản xuất vũ khí nguyên tử chẳng, điều đó cũng lệ thuộc vào Mỹ, do hiệp ước an ninh hỗ tương. Ngoài ra, tới tháng tư này Mỹ trao trả chủ quyền quần đảo Okinawa cho Nhật, chính thức chấm dứt thời kỳ chiếm đóng sau đại chiến thứ hai. Nhưng sau khi trao trả Mỹ vẫn giữ quyền đóng quân tại đó. Nhật muốn định lại giới hạn các khu vực đóng quân.

Năm nay ông Sato lãnh tụ đảng Dân chủ tự do ở Nhật chắc sẽ thôi làm thủ tướng. Nhưng ông vẫn cần tranh thủ với Nixon cách nào để đảng của ông không bị đá kích vì chính sách thân Mỹ đến mức bị bắt nạt.

Diễn tuồng ở Trung Cộng

Phụ tá của Kissinger là Chuẩn tướng Haig đã đóng vai trò của Nixon ở phi trường Bắc Kinh. Một chiếc xe sao đỏ cùng các nhân vật

Trang Cộng giả bộ làm Chu ân Lai ra đón. Nixon bước lên xe và xe chạy về về thành phố. Nhà báo được cho đứng ở xa để chụp hình.

Đó là vở tuồng được diễn thử ở Bắc Kinh bữa thứ sáu tuần trước, để thực tập vụ Trung Cộng đón tiếp Nixon vào tháng sau.

Diễn xong tuồng Nixon tới Bắc Kinh, tướng Haig diễn tuồng Nixon đi Thượng Hải và Hàng Châu. Ông Nixon sẽ đáp một phi cơ dân sự Trung Cộng và phi cơ này do Nga chế tạo.

Trong khi đó thì Tân hoa Xã của Tàu nhắc lời của Kiều Quán Hoá ca tụng dân Mỹ và đã kích để quốc Mỹ như sau : «Dân tộc Mỹ là một dân tộc cao cả và giữa nhân dân Mỹ với nhân dân Trung Quốc có một tình hữu nghị sâu đậm. Những phần tử phản động Mỹ đã không thể phá hoại tình thân hữu đó trong quá khứ càng không thể cản trở tình thân thiện đó phát triển tình thân thiện.

Việc Nixon sang Tàu đầu có cần trở tình thân hữu nào đâu ? Và như vậy Nixon không thuộc về những phần tử phản động Mỹ» Nixon sẽ được T.C mô tả là «nhân dân Mỹ» «xiết chặt tình đoàn kết trong cuộc đấu tranh chung chống chính sách xâm lăng hiếu chiến của đế quốc».

Nixon và Sato

Đế quốc nào? chỉ còn đế quốc Nga! Vì một bệnh viện Tr. C mang tên chống Đế Quốc Mỹ trong tuần qua đã được đổi tên Kinh Đô.

Trong lúc đó thì Ấn Độ, nước thân hữu, số một của Nga ở Á Châu, đã ký hiệp ước an ninh chung với Nga, tuần qua đã nâng tòa tổng lãnh sự Ấn ở Hà Nội lên hàng Đại Sứ, và Hà Nội rất hoan hỉ! Ấn cũng là tử thù của Trung Cộng từ mười năm nay! Nga đang lên chân Trung Cộng ở Bắc Việt.

XÃ HỘI

Những người Mỹ vô tổ quốc

Hiện nay có 70 ngàn thanh niên Mỹ từ chối tổ quốc, vì đảo ngũ, trốn quân dịch, để phản đối cuộc chiến tranh Việt Nam. Họ trốn khỏi nước Mỹ để sinh sống ở ngoại quốc, mà hai nơi chính qui tụ họ là Gia Nã Đại và Thụy Điển.

Tuần qua, báo Time ở Mỹ làm một phóng sự về những người này, sau khi chính phủ Mỹ có lệnh ân xá, cho họ trở về quê hương.

Anh Warren Frederike, 24 tuổi, chuyên viên khí tượng của Không quân Hoa Kỳ, đảo ngũ hơn 2 năm nay, tuyên bố phản đối cái gọi là lệnh ân xá: "Tôi không có tội gì hết. Tôi không thấy cần được tha tội, một việc làm mà tôi thấy đúng với luân lý".

Các thanh niên Mỹ khác cũng cho rằng lệnh ân xá đó thật vô lý và sỉ nhục họ.

Tại Gia Nã Đại, các thanh niên Mỹ này đã gia nhập vào đời sống địa phương một cách dễ dàng. Đời sống của họ dễ chịu hơn không đời như các báo Mỹ vẫn mô tả. Trong khi đó, 660 thanh niên Mỹ ở Thụy Điển thì gặp nhiều trở ngại hơn. Sự bất đồng ngôn ngữ, phong tục là một khó khăn cho họ, không thể gia nhập vào cộng đồng địa phương. Đời sống ở đây chật vật hơn và họ khó kiếm các việc làm xứng hợp.

Một thanh niên đảo ngũ than trong một cuộc phỏng vấn truyền hình: « Tôi tới Thụy Điển đây phải để rửa chén! »

Chiến tranh VN đã gây cho lương tâm dân tộc Mỹ những vết thương bi thảm. Một cái sẹo của vết thương đó chính là số thanh niên đảo ngũ, trốn bỏ tổ quốc trên.

Tuần này trang đổ vui xin cống hiến quý bạn một bức tranh hài hước. Thoạt nhìn bạn cũng biết ngay bức hình đó vẽ ai và ý nghĩa bức hình là gì.

Câu hỏi duy nhất kỳ này là chúng tôi mời bạn tham dự vào cuộc chơi lý thú, viết một câu chủ thích cho bức tranh chưa có lời trên đây.

Câu chủ thích của bạn càng có tính cách hài hước bao nhiêu càng tốt, và có thể ngắn một chữ tới dài cả một dòng! Tất nhiên câu chủ thích càng ngắn mà hay thì càng tốt.

Giải đáp đổ vui kỳ trước

Hình đổ vui kỳ trước là một bức hình thời sự, hơi khó đối với trí nhớ của bạn đọc cho nên số người tham dự cuộc chơi đã ít hơn.

Câu giải đáp là:

1) Hình ảnh chụp phiên họp đầu tiên của Hội đàm Ba Lê giữa Hoa Kỳ và Bắc Việt.

2) Địa điểm: phòng họp Quốc tế tại khách sạn Mijestic, Paris.

3) Thời gian: 10 - 05 - 1968.

4) Nhân vật chính: ĐS Hoa Kỳ Harriman và Xuân Thủy.

Đa số các bạn đọc trả lời đúng câu hỏi thứ nhất và thứ hai. Câu

hỏi thứ ba và thứ tư thường sai.

Một số bạn đọc đã tưởng đây là hội nghị Genève 1954. Một số khác lại tưởng rằng đây là hội đàm Paris khi đã có đủ 4 phe.

Ba bạn đọc tại Saigon đã đáp trúng nhiều câu hỏi nhất, vừa trả lời sớm nhất tòa báo xin tặng mỗi bạn 4 số báo Đời:

— Hoàng đình Tạo 3521 Phan đình Phùng—Saigon

— Phó đức Mẫn 446 Công Lý—làng Đại Học—Thủ Đức.

— Nguyễn bá Phụng 171 Phạm ngũ Lão—Saigon

Tuần sau chúng tôi sẽ chỉ chọn 2 bạn ở Saigon và ba bạn ở tỉnh xa.

Đổ vui số 115

Hai bạn đọc ở Pleiku và Biên Hòa đã gửi thư về tòa soạn sớm nhất và đáp đúng câu đổ thử tại nhận xét (Đời số 115.)

1) Liêu Qui Sĩ — KBC 4547.

2) Võ trực Tiến 6 cư xá Đường tri Viện Biên Hòa.

Chúng tôi xin bạn đọc tha lỗi vì trong bài đổ vui số 115 đã ra hạn ngày trả lời sớm một tuần. Lỗi tại Tổng Thư Ký báo Đời, vì bài viết đính đăng vào số báo 114, sau hoãn lại một tuần mà ông Tổng thư ký quên sửa ngày.

LÝ ĐẠI NGUYÊN

Năm 1972 chiến tranh VN có nhiều triển vọng chấm dứt

Trong đầu năm 1972, Tổng thống Mỹ Nixon sẽ thực hiện hai việc quan trọng là viếng thăm Tàu và Nga. Mới đây ông vừa khẳng định rằng: nhất định năm 72 VN phải có Hòa bình.

Cuộc chiến Việt nam, vốn là một cuộc thử sức giữa ba đối thủ Mỹ Nga Tàu. Khi mà Mỹ Nga Tàu đã tìm được một sự thỏa hiệp tốt đẹp về quyền lợi khắp nơi trên thế giới thì đương nhiên cuộc chiến Việt nam phải chấm dứt. Dù các phe người Việt có không chịu cũng không xong.

Ý chí của Mỹ tại Nam Việt Nam hiện nay được xem như có giá trị cực mạnh, người Mỹ muốn kết thúc chiến tranh lúc nào thì nhà cầm quyền VN khó có thể cưỡng lại được. Với Bắc Việt, thì cuộc tái oanh kích vừa qua đã chứng tỏ Mỹ có thể dùng không lực để phá hủy Bắc Việt bất cứ lúc nào mà không sợ gặp phản ứng của Nga hay Tàu.

Nếu Bắc Việt quyết tâm tiếp tục chiến tranh đến cùng tại Đông dương thì miền Bắc khó tránh khỏi những ợt oanh kích vũ bão mới của Mỹ. Như vậy là hiện Mỹ đang cầm trong tay ưu thế để buộc các phe làm chiến phải kết thúc chiến tranh khi nào mà họ gian xếp ổn thỏa những vấn đề quyền lợi quốc tế giữa ba nước Mỹ Nga Tàu.

Nga hiện nay đang cố gắng củng cố thế lực của họ tại Ấn độ, tình hình Đông Hồi tuy đã lọt vào tay Ấn nhưng chưa phải là đã ổn định, mầm mống vẫn còn đó, các cuộc khủng bố tập thể người trung thành với Tây Hồi đang được Đông Hồi thực hiện. Đây là nguyên cơ nội tại để cho Tây Hồi và Trung cộng có thể dựa vào đó mà phát động chiến tranh nhân dân.

Trung cộng thì đã quá cay cú với Nga, bằng mọi cách họ đang thuyết phục Mỹ để đẩy ảnh hưởng Nga khỏi Đông Nam Á. cụ thể là chính quyền thân Nga tại miền Bắc. Hiện nay Nga Tàu nhất tề giằng co ra dọc biên giới để đe dọa nhau.

Nếu nội bộ miền Bắc không thống nhất để tìm tư thế khác vượt ra khỏi tầm tay cả Nga lẫn Tàu thì Bắc Việt khó có thể tránh được một cuộc thanh trừng nội bộ, để di hấn về phía Nga hoặc phía Tàu. Mỹ đang triệt để khai thác điểm này để mọc cả với Tàu.

Đây là yếu tố then chốt để Mỹ buộc cả Nga lẫn Tàu cùng các phe cầm quyền miền Bắc phải chạy theo quyết định của Mỹ.

Mặc dù các đối thủ trong cuộc đua vào chức Tổng thống Mỹ đều nói rằng vấn đề V.N không còn là đề tài tranh cử nữa, nhưng nếu gần đến ngày tranh cử chiến tranh Việt nam lại đổi chiều bực phát, thì hiển nhiên là vấn đề Việt nam sẽ gây rắc rối cho Nixon không phải là nhỏ.

Đề năm chắc ưu thế trong cuộc tổng tuyển cử Mỹ sắp tới, Nixon không thể không phòng hờ bất trắc. Việc phòng hờ tốt nhất là phải chấm dứt cuộc chiến Việt nam trước ngày mở cuộc tranh đua với các đối thủ của ông vào chức Tổng thống Mỹ!

Xét về khắp mặt, ta thấy cuộc chiến Việt nam không thể kéo dài hết năm 72 được nữa, vì trong tư thế quốc tế hôm nay, Mỹ đang nắm được ưu thế mạnh để kết thúc cuộc chiến này. Mà trong lúc đó, chính người nắm phần quyết định là đương kim Tổng thống Mỹ lại cũng vì tư thế riêng của ông mà phải có quyết định sớm về vấn đề này.

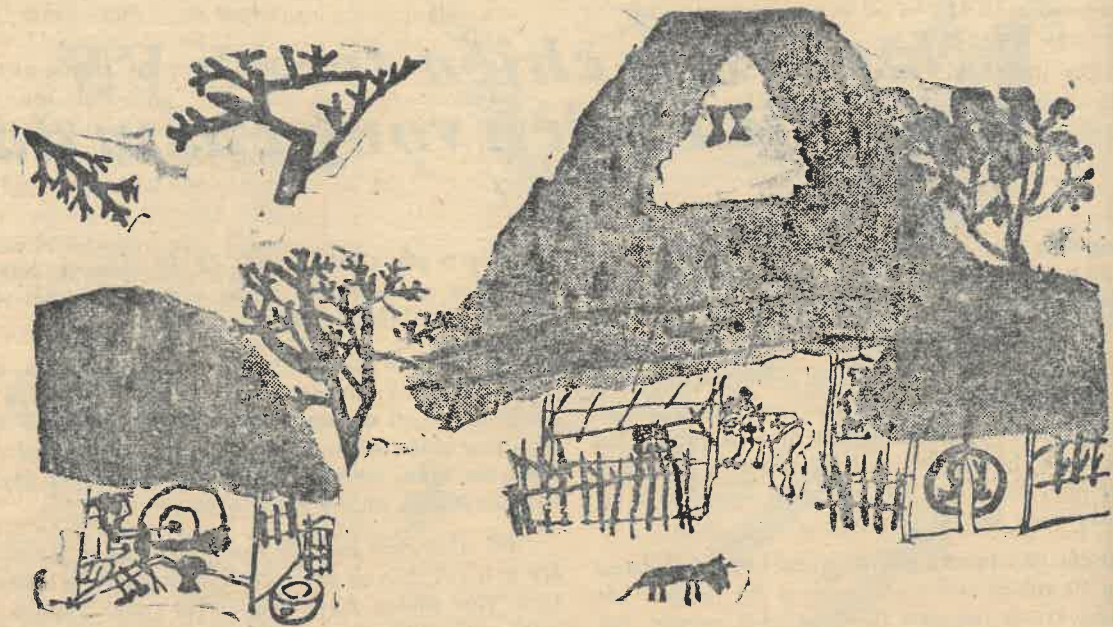
Về phía người Việt, chúng ta đã chuẩn bị như thế nào để đón nhận cơ hội Hòa bình đến với mình?

Sự thật ra thì chính quyền đương nhiên vốn là một chính quyền do chiến tranh tạo ra, và còn mang nặng bản chất chiến tranh, thế nên rất lúng túng trong việc chuẩn bị đón nhận Hòa bình không đến bằng chiến thắng quân sự.

Dân chúng thì chỉ có khát vọng Hòa bình, còn việc chuẩn bị đón Hòa bình, nắm lấy cơ hội Hòa bình để tái tạo quê hương vẫn rất mơ hồ. Và hơn nữa vì thiếu tổ chức, thiếu thế lực dân chúng có hiệu năng, nên vấn đề đón Hòa bình của người Việt cũng rất khờ khạo.

Xã hội còn quá nhiều tham nhũng thối nát bự, công và phân hóa trong trạng huống này mà Hòa bình đến đột ngột, thì quả là phiền phức. Để tránh tai họa trên để năm vững được cơ hội Hòa bình thiết tưởng những người Việt nam chân chính ngay từ giờ phút này phải làm một cuộc vận động mạnh mẽ nhằm thích nghi với giai đoạn Hòa bình sắp tới, nếu không thì nền Hòa bình của chúng ta cũng lại chỉ là một tòa nhà được các thế lực quốc tế xây trên bãi cát mà thôi!

VI HƯƠNG CHỦ

Một vòng qua các phòng châm cứu

Thượng Tọa Thích Tâm Ấn : châm cứu gia VN thời danh

Chúng tôi đến gặp Thượng tọa Thích tâm Ấn tại được sự tịnh xá ở đường Trần quốc Toàn gần học viện QGHC, phòng mạch này cũng là nhà riêng của Thượng tọa.

Lúc ấy đã xế chiều, nên phòng mạch chỉ còn vài bệnh nhân ngồi yên lặng chờ đợi. Vì ánh đèn neon sáng trắng nhìn kỹ lắm tôi mới thấy, trên trán bệnh có đến hàng chục cây kim nhỏ xíu cắm vào. Trên trán quặt máy quay nhẹ nhẹ mà những cây kim cũng là lướt trên châu thân người bệnh như một ruộng mạ trước gió chiều.

Tôi lễ phép khoanh tay ngồi chờ đợi một lúc thật lâu mới biết người ngồi trước mặt tôi là bà Dược sĩ Ph.D.Đ. bà đến phòng mạch miễn phí này nhờ Thượng tọa chữa cho bệnh suyễn mà bà đã mắc hơn 20 năm nay.

Trong lúc ấy TT Tâm Ấn ngồi bàn luận về y lý Đông Tây với dược sĩ Ph.D.Đ. rất là tương đắc. Trước mặt bàn Thượng tọa có cả một rừng kim, những cây kim này có đường kính bằng nhau bằng 1/2 kim khâu, nhưng dài ngắn khác nhau, có cái ngắn bằng một đốt ngón tay, có cái dài bằng cả ngón tay. Tất cả hàng trăm cây kim này đều cắm đứng trên một miếng cao su sộp.

Đang sau thượng tọa là bức tượng Phật Bà Quan Âm khá lớn đèn hương nghi ngút, bên trái là bàn thờ trên có hình Thống tướng Lê văn Ty

Hỏi ra mới biết cách đây 9 năm khi TT Lê văn Ty lâm trọng bệnh, lúc đó TT Tâm Ấn đang trụ trì tại Kiến Hòa, ông Tỉnh Trưởng biết biệt tại châm cứu của TT bèn thỉnh TT lên Saigon chữa. Lệnh cho TT Lê văn Ty. Trong dịp này TT vừa chữa bệnh vừa giảng đạo để TT Ty nghe, chẳng bao lâu TT Ty quy y thọ giáo TT và bệnh tình thuyên giảm phần nào. Do đó các Sĩ quan Bộ Tổng Tham Mưu quy y thọ giáo và theo khoa châm cứu để trị bệnh rất nhiều. Sau Lê văn Ty sang Hoa Kỳ chữa bệnh ung thư phổi và qua đời.

Tôi vẫn ngồi yên lặng chờ đợi quan sát, nghĩ lại cách đây hơn 10 năm lúc tôi còn đi học ở Huế chân tôi bị ghề hờm một cách kinh khủng, đau đớn vô cùng chữa thuốc gì cũng không khỏi. Sau nhờ Dược sĩ Ph.D.Đ. dùng phương pháp ghép nhau mới khỏi. Một dịp tốt để tôi cảm ơn Dược sĩ. Do đó tôi mới trình bày lý do và cùng một lúc xin Thượng Tọa Tâm Ấn và Dược sĩ Ph.D.Đ. cho biết một vài ý kiến về khoa châm cứu hiện nay.

Thượng Tọa Tâm Ấn vui vẻ cho biết :

«Phòng mạch châm cứu Phước thiện này tôi mở đã tám năm, cho đến năm nay, ngày nào cũng có ít nhất 200 thân chủ. Tôi đã mở 5 khóa Huấn luyện dạy về châm cứu, học viên gồm đủ các thành phần trong xã hội : Tu Sĩ Thiên chúa giáo, Bác Sĩ Tây Y, Kỹ Sư...

«Tôi tuổi Nhâm Tý năm nay chẵn 60 tuổi thôi, nhỏ tôi học qua về Tây y, sau nghiên cứu rất kỹ

Đông y và sau cùng tôi thấy khoa châm cứu rất linh nghiệm và dễ tâm nghiên cứu và học ở Nhật sáu năm, sau trở về nước truyền bá về khoa châm cứu. Hiện nay các môn đệ của tôi mở phòng mạch phước thiện ở khắp nước.

«Trong tương lai nếu hoàn cảnh cho phép tôi sẽ mở một bệnh viện chuyên trị bệnh bằng khoa châm cứu tại Ninh Thuận để chuyên chữa cho những người bị tê bại.»

Được sĩ Ph.D.Đ. phát biểu ý kiến :

«Tây y, Đông y hay khoa châm cứu khoa trị bệnh nào cũng đều tốt cả. Điều quan trọng là người thầy thuốc phải có tư tưởng chân chánh thì khi trị bệnh mới có kết quả. Nếu chỉ chữa cần chữa lâu vì lý do tiền bạc thì nguy hiểm lắm.»

T.T Tâm Ấn cho biết sở dĩ T.T chữa lành được nhiều bệnh là nhờ công đức tu hành T.T có Nhân Huệ và trong người T.T Nhơn Điện rất mạnh nên có khi cùng một mũi kim châm mà người khác châm không khỏi bệnh mà Thượng tọa châm lại khỏi.

Nên biết thêm rằng Thượng tọa Tâm Ấn đã đến thuyết tại trường Đại Học Y Khoa ba lần về y lý Đông Phương.

Châm cứu sư Trung Hoa : Lâm hồng Nguyên

Ông Lâm hồng Nguyên 57 tuổi là châm cứu gia tốt nghiệp chuyên khoa châm cứu tại trường Chines Acupuncture Institute (Hong kong) từ năm 1957.

Chúng tôi phải mất ba lần mới được gặp y sư này. Lần thứ nhất thì ông trị bệnh phước thiện tại Mỹ tu, lần thứ hai ông được thân chủ rước đi trị bệnh, lần thứ ba chúng tôi đến thì được người nhà cho biết hôm nay là ngày ông đến trị bệnh làm phước tại trung tâm Fatima gần cầu Bình Lợi. Chẳng lẽ quá tam ba bận mà chịu thua nên chúng tôi phóng xe Honda ra tận Trung tâm Fatima để được chiêm ngưỡng dung nhan ông thầy này.

May mắn thay chúng tôi được gặp ông thầy này trở lại châm cứu trước các bác sĩ y khoa tại trung tâm y tế phước thiện Fatima dưới sự giám sát của một Linh mục.

Cũng là sự châm cứu gia danh tiếng nhưng cách châm cứu của hai y sư này khác hẳn nhau.

Thượng tọa Tâm Ấn sau khi bắt mạch định bệnh xong thì châm hàng mấy chục cây kim lên da thịt bệnh nhân rồi cho ra ghế ngồi hoặc giường nằm đợi. Trong khoảng thời gian từ 5 đến 30 phút TT mới cho ra những đệ tử đến rút kim ra.

Có nhiều giai thoại buồn cười do các con bệnh kể lại là khi về nhà nhiều bà sờ tay lên đầu còn thấy vài cây kim do sự lơ đãng của đệ tử Thượng Tọa để làm kỷ niệm.

Còn y sư châm cứu Lâm hồng Nguyên lại chỉ dùng một cây kim để châm vào da thịt của bệnh nhân. Ông thầy này sau khi nghe kể bệnh bắt mạch, định bệnh thì ngón tay cái và ngón tay phải của bàn tay cầm cây kim để châm vào các huyết điểm.

Một, hai, ba, bốn, năm, tôi đếm được đến 50 lần. Ông thầy này cứ cầm cây kim nhủi vào da thịt người

bệnh rồi mới rút kim ra.

Sau đó ông cắt một lát gừng tươi dày độ 3 ly rồi lấy một nhúm ngải cứu có trộn lẫn xạ hương để lên miếng gừng tươi vừa cắt, ông châm lửa đốt nhúm ngải cứu.

Sau đó ông thầy này lấy miếng gừng trên có nhúm ngải cứu đang bốc khói đặt lên chỗ da thịt bệnh nhân mà ông vừa rút kim ra. Khi miếng gừng đã an vị trí rồi ông bắt đầu thổi gió vào miếng ngải cứu cho nó cháy đỏ, bệnh nhân kêu nóng quá mới thôi.

Ông thầy châm cứu người Miên

Ở Hương lộ 14 thuộc tỉnh Gia Định, ngay ở mặt tiền đường có một ông Thầy người Miên trị bệnh bằng khoa châm cứu cũng được đồng bào bình dân biết tiếng.

Năm nay ông ngoài 50 tuổi, quần xà rồng, bận áo sơ mi. Ông này tuy cũng trị bệnh bằng khoa châm cứu, nghĩa là cũng dùng kim như các ông thầy châm cứu khác, nhưng đặc biệt tính thần vào đời mắt để đuổi tà ma quỷ quái xâm nhập vào người bệnh nhân, sau đó ông uống một lớp rượu đổ lên phun vào người bệnh nhân, rồi lau khô. Cuối cùng ông thầy mới châm kim. Ông vừa châm kim vừa đọc kinh bằng tiếng Miên.

Con thuyền châm cứu bằng bành trên mặt nước

Tại Bến Bình Đông thuộc quận 8 Saigon có một bà thầy châm cứu. Phòng mạch của bà là một cái thuyền gỗ dài độ 6 mét rộng độ 2 mét nay đã biến thành một cái nhà nổi vì cắm sào ở một chỗ lâu quá.

Năm nay bà ngoài 60 tuổi người khỏe mạnh có thể nói rằng đẹp lão. Bà thủ thực với tôi là đốt không biết chữ, theo gia truyền thân phụ bà ngày xưa dạy lại làm sao bây giờ làm vậy mà thôi.

Bà chỉ biết có ba huyết điểm chữa các bệnh phong thấp, nhức mỏi, chóng mặt nhức đầu, và điều hòa kinh nguyệt cho phụ nữ. Ngoài ra bà còn trị được vài bệnh cấp cứu như trẻ con khóc lăm kình, nóng, ói mửa. Nhứt nghệ tinh như thân vinh, cuộc sống bà rất dễ chịu, ngày nào kiếm cũng được cả 1000đ.

Bà dư tiền để làm nhà lầu ở, nhưng bà vẫn ở phòng mạch bằng bành này quen khách rồi, đi chỗ khác, khách biết đâu mà kiếm.

Bà cho biết đã 30 năm nay sống với nghề châm cứu.

Lúc tôi viếng thăm phòng mạch của bà thì người con của bà, một trung úy thủy quân lục chiến mới đi hành quân ở Miên về, thấy con trai về bà mừng rơi lệ, xin lỗi thân chủ, vào trong buồng lấy cho con 10.000đ xài chơi, kéo tôi nghiệp !

Thầy châm cứu Ấn Độ

Tôi được người ta mách tại một ngôi chùa Chà ở trung tâm Saigon có một ông thầy châm cứu Ấn Độ trị bệnh hay rất đông thân chủ.

(Tiếp theo trang 51)

Sở thú

Năm ngoái ở Saigon tổ chức một cái đại hội nhạc trẻ, mà dư luận gọi tên là Đại Hội Hyppi, rất từ thiện, cao quý lắm. Ngoài các màn múa múa, giết giết, trống kèn nhộn nhịp, đại hội này còn có màn thi ăn mặc đẹp, ăn mặc sang và đeo trang sức lạ mắt.

Tất cả những trò đó được bà Nguyễn văn Thiệu, tổng thống phu nhân, đến chủ tọa.

Chuyện đó cũ rồi. Đó là câu chuyện «Tiền Độc Cũ», xảy ra trước ngày 3-10.

Năm nay, khi xuân ấm áp đang trở về, lòng người lại phơi phơi xuân tình, và ông nghị viện trẻ tuổi, đẹp trai Nguyễn Văn Khang lại đang sửa soạn tổ chức một cái nhạc trẻ nữa.

Kỳ nhạc trẻ trước hẳn đạo đã vô ý đã kích, vì tưởng đó là đại hội đảng hyppi, hợp để tuyên xưng chủ nghĩa hyppi.

Năm nay chẳng đại, thôi không đã kích nữa. Không dám đã kích nữa cũng có nhiều lý do.

Lý do thứ nhất: bây giờ là thời kỳ Hậu Độc Cũ rồi. Không thể ngôn luận vung vít được. Ai có mồm thì giữ mồm giữ miệng. Báo Sóng Thần bị tịch thu suốt 1 tuần lễ, báo Đời bị tịch thu suốt ba số liền, không thấy sao? những ai muốn làm báo ở đây hẳn phải biết phũ phình. Cái gì thịnh nhất hiện nay? Thừa đó là phong trào nhạc trẻ, thời trang, mốt nọ, mốt kia, rất vui mắt. Bữa trước tại hội chợ Đồng Tâm, Tổng thống phu nhân đã mặc một cái áo dài quá đẹp mắt, rất sắc sỡ, khi tới khai mạc. Bà tổng thống càng ngày càng ưa dùng áo bông sắc sỡ trẻ trung, không lẽ mình là dân mà lại cứ đòi làm ông cụ già? Vậy chúng ta hãy hãy hái tham dự vào phong trào vui vẻ trẻ trung. Chữ vui vẻ trẻ trung là chữ cũ, xuất hiện từ thời Tây Phương, còn chữ hyppi thì của thời Mỹ, cũng đã xưa rồi. Ta phải tìm chữ mới! Bắn đạo xin đề nghị kêu tên là phong trào «lắc lắc giết giết, hoa hoét màu mè» gọi tắt là «lắc giết giết hoa màu». Một lý do nữa khiến bắn đạo về hồi chánh, không dám đã

ÔNG ĐẠO CÂY

động tới đại hội nhạc trẻ kỳ này, là địa điểm của đại hội. Năm ngoái đại hội lắc lắc giết giết hoa hoét màu mè được tổ chức tại sân vận động Hoa Lư. Lắc giết giết hoa màu tại sân vận động thì không thích hợp vì sân vận động là nơi để rèn luyện thanh niên.

Năm nay đại hội Lắc Giết Hoa Màu được tổ chức tại Sở Thú. Vậy thì rất đặc địa. Mỗi người có sở thú của họ nghĩa là cái thú riêng của họ. Trẻ em thì đến sở thú để chơi tàu bay, đi xe điện, đu giầy. Người thích học hỏi thì tới sở thú coi các loại cây cỏ, cầm thú. Người ham vui thì tới sở thú coi gấu, coi khỉ, heo rừng, kanguru, và trò gấu, trò khỉ, trò heo, trò kanguru. Mỗi người có sở thú riêng vậy.

Văn hóa

Mỗi người có sở thú riêng, và cứ thuận theo cái sở thú của mình mà thỏa thích lấy, đó mới thực là nền văn hóa trăm hoa đua nở.

Trăm hoa đã đua nở trên áo dài tha thướt của quý vị nữ lưu cao cấp giàu sang. Từ áo, hoa sẽ nở xuống quần, xuống giày dép, tiến tới cảnh trăm hoa đua nở đầy mắt.

Nền văn hóa trăm hoa đó sẽ tung bừng rộn rịp. Ai nói rằng nhà văn hóa Mai Thọ Truyền không có chính sách văn hóa mới là nói bậy, nói ầu. Phong trào nhạc trẻ, lắc giết giết hoa màu đang bành trướng rực rỡ đó chẳng phải là một chính sách văn hóa tân tiến đó ư?

Có người hủ lậu sẽ than rằng lúc này nước đang loạn, dân đang khổ, xác chết còn chưa có người chôn, trẻ mồ côi còn chưa có người lo, không lẽ nào dành lòng mà lo sự cho một phong trào lắc giết giết hoa màu.

Than như vậy là quá câu nệ. Trong lịch sử thời kỳ đại loạn nào cũng có cảnh lắc giết giết hoa màu. Đời Đường Huyền Tông bên Tàu loạn như vậy, mà nhà thơ Đỗ Phủ vẫn tả cảnh «trong nhà thì đàn sáo tung bừng, rượu đỏ lênh láng thịt heo thịt dê thừa thừa, còn ngoài cửa thì xác người chết đói không có ai chôn». Nhà thơ Đỗ Mục cũng sống trong đời Đường. Sau khi dự đại hội «lắc lắc giết giết hoa màu» của Đỗ Mục thì Đỗ Mục viết bài thơ có cả chữ «lắc lắc giết giết».

Thương nữ bực tri vong quốc hận.

Cách giang do xưởng hậu đình hoa.

Những gái con hát không biết cái nhục mất nước, bên bờ sông Thị Nghè vẫn cứ tung bừng hát bài Hậu Đình Hoa.

Nền văn hóa đó được cổ xúy thì dân ta sẽ được ru trong giấc mộng đẹp thanh niên thiếu nữ của ta sẽ cứ được ru trong giấc mộng đẹp, quên, quên hết, quên chiến tranh, quên Cộng Sản rình rập bên mình, quên kinh tế mùa thu chết. ta cùng nhau say sưa lắc giết giết hoa màu!

Trống rỗng

Bữa rồi nghe tin nhà văn Tam

Ich tự tử, hẳn đạo cảm thấy một nỗi trống rỗng trong lòng. Một nhà văn, một học giả, cả một đời người đã sống hết mình, đã tranh đấu, đã suy tưởng đã qua cầu Mác xít đã qua cầu hiện sinh, mà bây giờ tự kết liễu đời mình. Vậy cái đời mình là cái gì? Mình nên tự tử ngay bây giờ chăng, hay là mất công đợi thêm vài ba chục năm nữa, đến lúc chán nữa, chán nữa rồi mới tự kết thúc?

Ông Tam Ich chết trong căn gác hẹp của ông, giữa hàng ngàn cuốn sách, trên cả chồng tự điển, cảnh thật là u uất.

Trước cảnh đó, hẳn đạo thấy sự trống rỗng trong lòng, và cả sự trống rỗng trong không khí và hóa vật vờ, tình trạng tinh thần hoang mang ngày nay. Bây giờ đây nền giáo dục thì chỉ còn có chuyện thi cử, buôn bán hàng cấp và giấy hoãn dịch là đáng quan tâm. Các đại học đường được sinh viên gọi đùa là các trung tâm hoãn dịch, Báo chí thì đồ xô đi khai thác các đề tài hạ cấp với một lối văn chương hạ cấp. Báo của một vị linh mục còn khiêu dâm hơn của báo phụ nữ. Báo khiêu dâm thì được tha còn báo tranh đấu bị tịch thu về tội khiêu dâm. Một công trình khảo cứu về tiền sử của Bình Nguyên Lộc thì độc lực viết mấy chục năm xong chẳng ai chịu mua, còn chỉ cần thuộc một hai bài ca lắc lắc giết giết là có ca sĩ kiếm bạc triệu.

Một học giả già nua còn phải tự tử. Trước cái chết đó, thì những thứ khác trở thành trống rỗng. Cảnh độc cũ đã qua rồi. Các quan kinh tài cũng sẽ đi qua. Chính trị, kinh tế, dù diễn bao nhiêu tuồng, rồi cũng qua đi. Nhật báo Sóng Thần cố gắng thấp lên một ngọn nến tin tưởng bằng cách trần mình xông ra tổ một hành vi xằng bậy, thì Sóng Thần bị tịch thu dài dài. đều đều, cốt ý dập tắt một ngọn đèn cây nhỏ bé!

Những màn hoạt kê kinh tế, chánh trị qua, nhưng văn hóa, nếp sống tinh thần của dân ta thì sao? Người thì lo bảo vệ độc cử, người thì lo chống độc cử, người lo chày gao, người lo lắc lắc giết giết. Văn hóa có lẽ phải nhờ đại sứ Buồn Cờ lo!

Tự tử

Bữa trước nghe tin nhà đạo diễn Nhật Akira Kurosawa tự vẫn, tôi ngạc nhiên. Bữa qua nghe tin nhà văn Tam Ich cũng tự vẫn. Tôi ngờ ngẩn tại lòng. Tôi vẫn nghĩ rằng người già ít khi tự vẫn như người trẻ. mà người thuộc giới trí thức, có đời sống nội tâm phong phú thì mỗi cuộc tự vẫn của họ đều có tính cách triết lý cả. Năm ngoái ở Nhật có nhà văn Yukio Mishima tự tử bụng chết, Năm nay cũng ở Nhật có nhà đạo diễn Akira Kurosawa tự tử. Kurosawa là người sáng tạo phim Rashomon, mà giá trị ai nấy đều thán phục, từ hai chục năm nay. Người ta vẫn ca tụng tính cách thâm trầm uyên bác của Rashomon. Năm nay Kurosawa đã ngoài tuổi «lục thập nhi nhĩ thuận» tưởng đã biết mệnh trời rồi, hiểu rõ thân phận làm người rồi, tại sao ông vẫn còn tự tử?

Nước Nhật ngày nay vẫn được coi là cường quốc kinh tế thứ ba trên thế giới. Sự phú cường của Nhật là do nền văn minh kỹ thuật cống hiến. Kỹ nghệ điện tử, vệ tinh, nguyên tử năng, ngành nào của nước Nhật cũng đang trên đà phát triển mạnh mẽ. Còn những sản phẩm thương mại, các đồ tiêu thụ của Nhật thì tràn lan khắp thế giới. Người ta phải kết luận rằng Nhật là nước hạnh phúc, dân sống hạnh phúc, và một dân tộc sống hạnh phúc tất nhiên sẽ tin tưởng vào đời sống, tin tưởng vào tương lai.

Nhưng đời sống của chúng ta không phải chỉ giản dị có bấy nhiêu.

Bên dưới lớp vỏ hào nhoáng của nền kinh tế phồn thịnh, sự thực dân Nhật có hạnh phúc chăng? người Nhật hãnh diện về các công trình lớn lao của họ trên mặt tiền bộ kỹ thuật, nhưng sự thực họ có hạnh diện về chính họ không?

Năm ngoái Yukio Mishima tự vẫn để đòi hỏi dân tộc Nhật phục hồi lại cá tính của họ là tinh thần võ sĩ đạo, là lòng tự tôn hùng tráng của họ. Cái chết của Mishima cho thấy một nỗi trống rỗng bên dưới lớp vỏ hào nhoáng về kinh tế, nỗi trống rỗng đó là sự

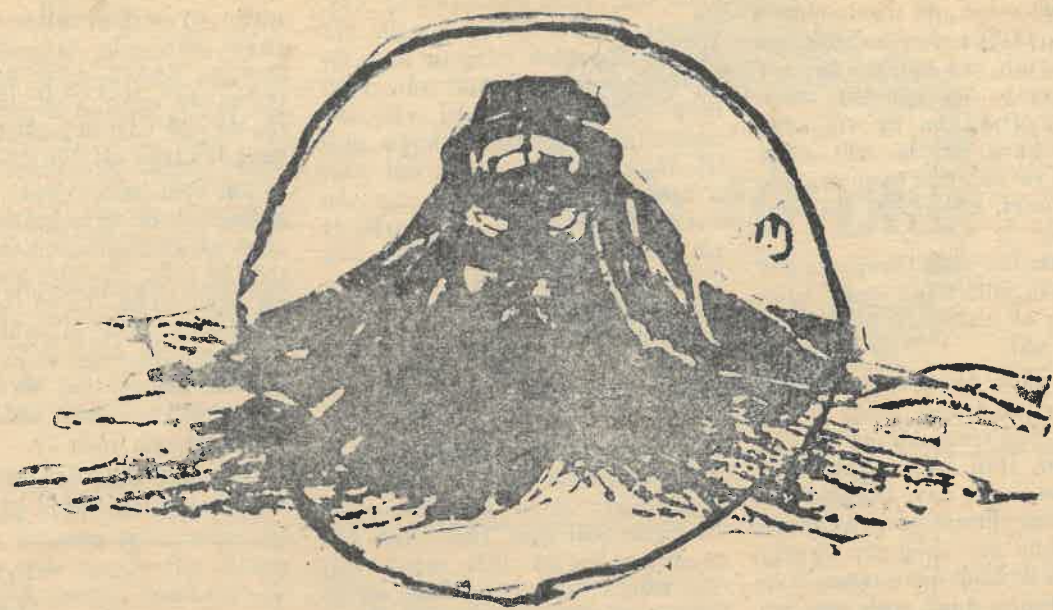
vong thân của cả một dân tộc. Nhật tiến bộ và giàu có đó là một sản phẩm của nền văn minh Tây Phương. Không phải là một sản phẩm văn minh Nhật. Cả một dân tộc đã mất cá tính, mất thực chất đang lẫn trên cái dốc đồng hoa.

Cái chết của Akira Kurosawa không biết có để lại một thông điệp nào chăng. Người con trai của ông trên 30 tuổi, cho biết gia đình ông rất ngạc nhiên. Ta có thể tin rằng ông không chết vì một nỗi thất vọng tầm thường, vì chứng nan y nào đó, hay vì làm ăn thất bại. Cái chết ấy chắc phải có một nguyên do rất triết lý.

Trong các thời đại loạn, văn nảy sinh ra những triết lý tự vẫn.

Lễ Nghĩa Liêm Sĩ
CÒN
Việt Nam
CÒN

Thần thoại Bắc Âu

Bắc Âu đây chỉ mấy nước trong bán đảo Scandinavia, Thụy Điển, Đan Mạch và Na Uy, sau gồm thêm đảo Ích Lan (Iceland). Nơi đây là nơi phát xuất đám hải tặc Viking khét tiếng Âu Châu vào khoảng từ thế kỷ thứ 8 đến thế kỷ thứ 10.

Đạo đó đám hải tặc này đã chiếm trọn miền Normandie của Pháp bây giờ, rồi còn tiếp tục xâm lăng miền Nam nước Ý, xứ Sicily, Anh Cát Lợi, Wales, Tô Cách Lan, Ái Nhĩ Lan.

Thần thoại Bắc Âu cũng phản ảnh nếp sống dũng mãnh, tâm tối, khắc khổ của hoàn cảnh địa lý và lịch sử đó.

Nguồn gốc thần thoại Bắc Âu là tập Cổ Thi Edda cũ cộng với tập Vận văn Edda mới.

Tập Cổ Thi Edda là công trình tập thể của nhiều thế hệ thi sĩ vô danh sáng tác trên đảo Ích Lan (Iceland) sau cuộc di dân của một số người từ bán đảo Scandinavia tới đảo này. Thời gian sáng tác không được chắc chắn cho lắm. Có những tác giả cho rằng tập cổ thi này được hoàn tất vào cuối thế kỷ XIII (1); Có tác giả ghi là vào năm 1056 (2). Còn tập Tân Văn Edda là công trình của một người Snorri Sturluson, một nghệ sĩ sử gia nổi tiếng thời Trung Cổ (3).

Trong thần thoại Bắc Âu cũng như trong thần thoại Hy Lạp, đám người khổng lồ có trước các vị thần linh. Rồi đám thần linh này cũng phải chiến đấu vất vả làm với đám khổng lồ mới giành được quyền uy, tuy là mỗi nơi chiến đấu một cách.

Thần thoại Bắc Âu có mười hai cặp bậc nam thần và hai mươi bốn nữ thần ngự trị trên thiên

đỉnh Asgard; so với thần thoại Hy Lạp chỉ có năm nam thần và năm nữ thần trên đỉnh Olympus.

Các thần linh Hy Lạp đều bất tử và vô địch, ngược lại các thần Bắc Âu luôn luôn phải chiến đấu gât gao với định mệnh khắt khe, và rồi cuộc các thần đó cũng sẽ tới ngày tận số. Theo quan niệm của các thần Bắc Âu thì cái chết anh hùng quả cảm không phải là một thất bại, trái lại, là một vinh quang.

Tạo lập trời đất rồi loài người

Ngày xưa ngày xưa, thuở đó chưa trời ở trên mà cũng chưa có đất ở dưới, tất cả chỉ là một hố sâu bất tận, một thế giới sương mù trong đó có một nguồn nước chảy. Có mười hai con sông bắt nguồn từ đây, chảy thật xa, đóng băng lại, rồi rơi lớp băng nọ chồng chất lên lớp băng kia cho đến khi cái hố sâu đó được lấp đầy dần.

Về phía Nam thế giới sương mù này là thế giới ánh sáng. Một luồng gió ấm từ nơi đó thổi qua lớp băng làm băng tan, hơi nước bốc lên không trung thành mây. Từ đám mây này xuất hiện một chàng khổng lồ của Băng giá tên là Ymir cùng đám hậu duệ, và cả con bò Audhumbla cung cấp sữa làm thức ăn cho người khổng lồ đó. Con bò này đã ăn sương và muối trên băng để có sữa. Một hôm nó đang liếm tảng đá có muối thì thấy xuất hiện mớ tóc của một người. Đến ngày thứ hai thì cả cái đầu hiện ra. Sang ngày thứ ba, toàn thân người xuất hiện, một người đẹp, nhanh nhẹn, dũng mãnh. Sinh vật mới này là một

vị thần. Vị thần này lấy một nàng khổng lồ, rồi sinh ra được ba người con trai tên Odin, Vili và Ve. Ba anh em hợp lực lại giết chết người khổng lồ Ymir. Xương của Ymir làm thành trái đất, máu thành biển, xương thành núi, tóc thành cây, xương sọ là bầu trời, và óc là những đám mây đem lại mưa đá và tuyết. Các thần lấy lông mày của Ymir làm nhà ở cho loài người.

Odin mới chia giờ khắc phân định ngày đêm cùng các mùa bằng cách đặt mặt trời mặt trăng và chỉ định quỹ đạo cho cả hai.

Vừa khi mặt trời chiếu sáng trái đất cả thế giới thảo mộc đâm chồi nảy lộc. Sau khi các thần đã tạo ra thế giới bên dưới dạo trên bờ biển mới nhận thấy còn một điều thiếu sót: chưa có loài người. Thế rồi các thần mới đục cây trần bị thành một người đàn ông rồi đục cây trần thành 1 người đàn bà rồi đặt tên cho hai người là Aske và Embla. Thần Odin mới ban cho hai người sự sống và linh hồn, thần Vili cho họ lý trí và cảm xúc, thần Ve cho họ ngũ quan, dáng vẻ bề ngoài và tiếng nói. Họ sống trên mặt đất. Chính là những bậc tiền bối của nhân loại vậy.

Cây trần bị vĩ đại Yggdrasill được dùng để chôn g đở toàn vũ trụ. Cây này mọc từ thân thể của Ymir và đâm ra ba rễ lớn, một rễ vươn tới Asgard (nơi ở của chư thần), rễ thứ hai ăn tới Jotunheim (nơi ở của những người khổng lồ), rễ thứ ba ăn tới Nifflheim (miền tối tăm và lạnh lẽo). Có suối chảy bên cạnh mỗi rễ cây. Rễ ăn tới Asgard được chăm chút cẩn thận bởi ba nữ thần Norns. Đây là ba nữ thần định mệnh, nữ thần thứ nhất tên là Urdur (quá khứ), nữ thần thứ hai là Verdandi (hiện tại) và nữ thần thứ ba là Skuld (tương lai). Dòng suối ở Jotunheim chính là nguồn nước của Ymir nơi đó tiềm ẩn sự khôn ngoan, minh trí. Nhưng con dòng suối dọc theo rễ cây đưa tới Nifflheim đã nuôi dưỡng con rắn lục Nidhogge (nghĩa là bóng tối) con rắn này ngày đêm gặm nhấm rễ cây. Có bốn con hươu được treo lên cây ăn cỏ. Bốn con hươu này tượng trưng cho bốn ngọn gió. Xác Ymir nằm dưới đất ngay dưới cây. Khi Ymir qua mình muốn bắt cây đi thì mặt đất rung chuyển.

Asgard là tên chỗ ở của các vị thần, muốn tới nơi này phải đi qua cầu Bifrost (Cầu vồng). Asgard gồm có những tòa lâu đài bằng vàng và bạc, nhưng tòa nhà đẹp nhất mang tên là Valhalla, nơi cư ngụ của vị thần trưởng thượng Odin. Ngồi trên ngai thần Odin có thể nhìn thấy hết trời và đất. Có hai con quạ đen Hugin (tư tưởng) và Munin (trí nhớ) luôn đậu trên vai thần. Hàng ngày hai con quạ này bay khắp nơi rồi trở về kể hết cho thần những gì mắt thấy tai nghe. Nằm dưới chân thần Odin là 2 con chó sói Geri và Freki, hai con chó sói này được thần cho ăn hết phần thịt dâng lên cho thần vì thần sống không cần thức ăn thần chỉ cần uống rượu mật ong để sống, thần phát minh ra chữ viết Runic, và công việc của ba nữ thần Norns là khắc những hàng chữ định mệnh trên 1 tấm kim khí. Đôi khi thần Odin này còn được gọi là Woden và chữ Werdnesday là ngày

thứ tư phát xuất từ tên Woden này. Thần Odin còn thường được gọi là Alfadur (All-Father).

Những cuộc vui ở Valhalla

Valhalla là lâu đài của thần Odin, nơi đây thần thường mở tiệc thiết các vị anh hùng đã chết oanh liệt ngoài chiến trường. Những người chết bình thường không bao giờ được mời cả. Thần Odin cho xả thịt con lợn rừng Schrimnir để đãi tiệc. Con lợn rừng này có đặc điểm là mỗi sáng bị làm thịt ăn hết, nhưng tối đến nó trở lại nguyên hình. Các anh hùng được mời uống rượu mật lấy từ con dê cái Heidrum. Tiệc tùng xong, các anh hùng giải trí bằng cách đánh nhau. Ngày nào họ cũng đem nhau ra cánh đồng giao chiến cho đến khi họ xẻ nhau ra từng mảnh. Rồi tới bữa sau, họ lại kéo nhau về Valhalla ăn uống.

Người Valkyrior

Người Valkyrior là những thanh niên hiếu chiến cưỡi ngựa, đội mũ sắt và mang giáo. Thần Odin thích thu thập các bậc dũng sĩ anh hùng về Valhalla nên mới sai những người Valkyrior này tới chiến trường lựa những anh hùng tử trận (Valkyrior có nghĩa là người đi lựa chọn những người tử trận). Khi họ đi thì hành sử mạng, áo giáp của họ chiếu sáng lung linh, rơi tới phía trời miền Bắc, người ta gọi đó là Aurora Borealis (Ánh sáng miền Bắc).

Odin đi tới suối nguồn của Mimir

Odin chính là đấng toàn năng đứng đầu các vị thần, Odin là khôn ngoan, thần hiểu biết, thần thi ca, và cũng là thần chiến tranh và thần chết nữa.

Lần đó hai con quạ Hugin (tư tưởng) và Munin (trí nhớ) đã bay lượn quan sát khắp nơi để trở về đậu trên vai Odin, kể lại cho thần nghe rằng chỉ thấy toàn những bóng đen và những triệu chứng bất thường. Odin linh cảm thấy mình cần khôn ngoan hơn để kịp thời đối phó với những gì đen tối sắp tới. Thần từ giả vợ là nữ thần Frigga để đi tới suối nguồn của Mimir đổi sự hiểu biết thành trí khôn ngoan. Suối nguồn của Mimir ở gần Jotunheim, thế giới của giống khổng lồ.

Trên đường đi, Odin biến hóa như người khi qua Midgard, thế giới của loài người, lại biến hóa như người khổng lồ khi tới khu vực khổng lồ và tự đổi tên là chàng lang thang Vegtam.

Gặp một người khổng lồ cưỡi con nai đực. Odin đập diu đi bên hần rồi lần la làm quen:

— Chào ông bạn, ông bạn tên chi?

— Tôi tên Vafthrudner, người khôn ngoan lành trí nhất trong đám khổng lồ.

Odin nhận ra Vafthrudner ngay, và biết đã có nhiều kẻ cả gan dám tới đòi thu mua trí khôn ngoan lành trí với y. Những kẻ đó phải trả lời ba câu hỏi, nếu thua là bị Vafthrudner vụn cụt đầu liền, Odin bèn lên tiếng:

Thưa ông bạn, tôi tên là chàng Lang Thang Vegtam. Ông bạn nghĩ sao, tôi muốn thi đua khôn ngoan lanh trí với ông bạn!

— Hô hô, được lắm! Ông bạn biết luật chơi của tôi rồi chứ gì? Nếu tôi thua đầu tôi sẽ về bạn; nếu bạn thua, đầu bạn sẽ về tôi. Nào để tôi bắt đầu trước, chịu không?

— Xin ông bạn cứ tự nhiên đặt câu hỏi trước đi cho!

Vafthrudner gật gù hỏi:

— Xin ông bạn cho biết tên con sông chảy phân ranh giới giữa thiên đình Asgard với Jotunheim, thế giới khổng lồ.

— Ifling, thưa ông bạn! Tên con sông đó là Ifling! Đó là con sông nước lạnh thấu xương, nước lạnh cắt da cắt thịt, nhưng không bao giờ đông đặc thành giá băng!

— Được lắm, còn hai câu hỏi nữa. Bạn cho hay tên hai con ngựa mà Thần Ngày và Thần Đêm vẫn cưỡi để vượt qua vòm trời.

— Skinfaxe và Hrimfaxe!

Vafthrudner giật mình vì không ngờ địch thủ lại giỏi thế. Tên hai con ngựa này chỉ các vị thần và những người khổng lồ khôn ngoan nhất mới biết mà thôi. Ý lên tiếng:

— Được lắm, còn câu hỏi cuối cùng. Xin ông bạn hãy cho biết tên cánh đồng sẽ dùng làm bãi chiến trường cho cuộc tận diệt cuối cùng.

— Cánh đồng Vigard, thưa ông bạn! Cánh đồng này dài một trăm dặm ngang một trăm dặm!

Thế là đến lượt Odin đặt câu hỏi:

— Xin ông bạn cho biết lời nói cuối cùng của thần Odin thì thâm bèn tai đưa con quý của Người là Baldur!

Nghe hỏi vậy tên khổng lồ vội nhảy từ lưng nai xuống, chăm chú nhìn Odin và nói:

— Chỉ có thần Odin mới có thể trả lời câu đó. Làm sao tôi có thể trả lời nổi? Phải chăng chính ông bạn là Odin?

Odin cười ngặt:

— Ha ha, vậy là ông bạn thua rồi. Nếu ông bạn muốn giữ lấy đầu cho mình hãy cho tôi biết Mimir đòi lấy gì nếu tôi muốn uống nước nguồn của ông ta.

— Mimir sẽ đòi lấy con mắt bên phải!

— Cha cha! sao đòi ác vậy? Có cách gì khác không?

— Chẳng có cách gì khác đâu. Bao giờ và luôn luôn Mimir cũng cương quyết đòi bằng được như vậy. Thôi tôi đã nói rõ cho thần hay rồi đấy, thần đừng đòi đầu tôi nữa nhé.

— Được lắm, xin ông bạn cứ đi đi!

Vafthrudner vội vã nhảy lên lưng nai đi liền. Odin còn đứng đó, loay hoay suy nghĩ:

Đòi mất mắt phải ta? Sao mà giá uống nước suối nguồn đắt giá vậy! Có lẽ thôi, chả cần khôn ngoan nữa.

Vừa nghĩ thầm vậy, Odin vừa theo đường về hướng Nam, bắt gặp khuôn mặt dữ dằn của Surtur với thanh trường kiếm Flaming của y. Rồi đây kẻ địch thủ vô cùng lợi hại đó sẽ gia nhập phe Khổng Lồ mà tử chiến với các thiên thần. Odin lặng lẽ đứng đợi hướng đi về phương Bắc lúc nào không hay: Nơi đây thần lắng nghe tiếng nước ào ào thoát khỏi miền tối tăm lạnh lẽo Niffleheim. Odin chợt nhận thấy rằng thần không thể để cho thế giới bị Surtur thiêu rụi trong biển lửa, hoặc phó mặc cho tan thành cát bụi mà đổ về chốn hư vô tối tăm, lạnh lẽo Niffleheim. Đã là vị thần tối cao, Odin phải lãnh trách nhiệm cứu thế giới khỏi hủy diệt. Muốn vậy phải thu lãnh trí khôn ngoan bằng cách uống nước suối nguồn ở ngay dưới gốc cây trần bì vĩ đại Yggdrasill.

Odin tiến thẳng tới suối nguồn Khôn Ngoan. Mimir luôn luôn đứng đó đợi mắt chàng chăm chăm nhìn xuống canh giữ. Ngày nào Mimir cũng uống nước nguồn khôn ngoan một lần nên thoảng nhìn đã nhận ra Odin ngay và cất lời chào:

— Hỡi Odin vị thần cao cả nhất của thiên thần, người tới đây muốn gì?

— Ta muốn uống nước nguồn khôn ngoan!

— Nhưng muốn vậy thần phải trả giá khá đắt!

— Ta không ngại điều đó, hỡi Mimir!

— Vậy xin mời thần hãy tới đây uống.

Hai tay Odin cầm chiếc sừng, cúi xuống vục nước rồi bắt đầu ngửa cổ uống. Trong khi thần uống như vậy, tương lai như mở ra cho thần nhìn thấy rõ tất cả. Thần trông thấy trước những gian nan thống khổ mà cả thần và người sẽ phải chịu. Nhưng Thần cũng biết rằng chính những gian nan thống khổ đó sẽ giúp cho cả thần và người trưởng thành và có đủ tài lực mà đạt tới một ngày kia — tuy còn xa xôi, xa xôi lắm — để bệch được con quỷ đã mang điều linh thống khổ đến thế giới này.

Thần uống trọn cả một sừng đầy nước khôn ngoan. Thần tự tay móc mắt bên phải của mình, đau đớn biết chừng nào, nhưng thần cần phải chịu đựng được, không thốt một tiếng kêu than. Mimir nhận lấy con mắt đó, thả xuống mặt nước, nó chìm dần...chìm dần xuống đáy và sáng lấp lánh ở dưới đó.

Đó là giá mà chính vị thần trưởng thượng của thiên đình cũng phải trả để đổi lấy khôn ngoan.

CHÚ THÍCH:

(1) Edna Johnson, Evelyn R. Sickels, Frances Clarke Sayers, Anthology of Children's Literature, Houghton Mifflin Company, 1953, p. 387.

(2) Thomas Bulfinch, The Age of Fables, New York: Doubleday Company, Inc. p.345.

(3) Theo Thomas Bulfinch, sách thượng cổ, không ghi tên tác giả tập văn này nhưng lại ghi năm sáng tác, 1640.

thơ TRẦN TUẤN KIỆT - thơ TRẦN TUẤN KIỆT

CHO TRUNG

người tù Côn Đảo

Anh trở về đây thoát ngục tù
Côn nôn từ đó đã chìm sâu
Nhưng ngày đi «củi» không hơi thở
«Sở ruộng» giờ đây đã hóa dâu?

Chung mâm tù tội gặp nơi này
Nhắc chuyện giang hồ mặc rui may
Mệnh số sống lâu trời đất biết
Con người chưa quá một tầm tay

Bạn mới thương nhiều hơn bạn cũ
Cùng nhau thao thức nỗi gia đình
Miền Trung rồi đón anh về lại
Văng trăn ngang tàng gác nhục vinh?

Bị rịn chia tay tự chuyển tàu
Tôi đi anh ở biết về đâu
Ra đời như trẻ sơ sinh ấy
Rồi sẽ cùng nhau nhắc chuyện tù.

THÈM KHÁT

thân xác đã mỏi như vạ ruột thắt
hắn co người trong chiếc đệm xanh
hắn kêu thét và chẳng ai thêm biết
giữa đêm khuya nhà tù vắng tanh

hồi ban chiều một đứa bé con
đi lính độ chừng năm lên tám
cắt rào kẽm dờ trò luân trốn
bị như đòn hé mắt sợ run

từng trại giam và từng nhà tù
bọn tù kẻ nhiều trò lạ mắt
ta nằm ép vào dây xích chặt
bỗng nhiên thêm một chiếc lá bay

thời ráng nghe ông, thời ráng nghe mây
chờ vài năm chiến tranh chấm dứt
khi đó ra Đời như phục sinh
cầu khàn làm gì trời với đất!

NHỚ ĐỜI

đêm tối trời gió tạt
mưa rơi ướt mái tôn
bạn tù già run rết
lợm lợm thuốc dần mòn
tàn thuốc vừa nhóm lửa
xào xuyến mảnh hồn ta
đêm nay làm đom đóm
bay lên đỉnh trăng tà
cái tù đi lần khuất
tiếng đe dọa lạnh căm
chợt nhớ Đời vô kể
cúi đầu buồn trăm năm

LAO LUNG

năm khoan rúc rúc xương mòn
bạn tù đây đó mỗi chòm ngồi co
nặng chiều soi dáng người bò
mưa tưa đã dội lên gò má ông
roi người nhón rât đôi lông
mộng đời đêm lạnh mòn trông
lại ngày

VÒNG HOA ĐẸP

mở ra thời hời vòng hoa đẹp của
đời ta
trong phút giây này bạn bè đồng
đạo
thế kỷ làm than bên ngoài hung
bạo
vòng hoa đẹp của đời siết chặt đôi
tay
kẻ tội đồ
trước mắt nhìn bằng hữu B 5
và mở ra thời, hời khung cửa sắt
lao tù
mà xiềng xích còn khua rộn ràng
trong giấc mơ ta
nay bạn ngắm xem đẹp xiết bao
vòng hoa

ĐÊM MƯA TRONG TÙ

dại khờ trời đổ mưa dai
đất hầm thêm bốc hơi người nằm
quanh
mưa nghe rụng mái kinh thành
đèn đêm nay sáng hời mình nhớ ta
nửa đêm sâu vắng canh gà
ước chi ta được ở nhà bên nhau
mất vơi đêm những trăng sao
chuyện trần gian dễ bạc phau nổi
đời
được thua xin một nụ cười
co tay muốn đắm mặt trời đã xa

HỒ CHÍ MINH VỚI KẾ HOẠCH NAVARRE

Ngày chiến tranh Việt Pháp bùng nổ

● Theo tài liệu mật của Sở
Liên Phóng Đông Dương
(Pháp) và Tổng cục chánh
trị V.M

LTS: Đây chỉ là một tài liệu lịch sử, cần được đặt trong bối cảnh lịch sử. Trong bối cảnh lịch sử 1945—46, Việt Minh đã cướp được chính quyền và việc lãnh đạo chống Pháp. Ai cũng biết sau này V.M đã phản lại mục tiêu kháng chiến giành độc lập của toàn dân để mưu đồ thực hiện mục tiêu riêng của họ là Cộng Sản Hóa, đặt chế độ độc tài đảng trị trên nước VN.

Phần I

Chính vì sự khó khăn, điều kiện, vốn kém trong việc tìm mua vũ khí cho bộ đội, nên chánh phủ VM hồi đó, đã không từ một thủ đoạn, mảnh khẹo tiểu xảo nào—dù hạ đẳng, dã man bỉ ổi đến đâu—họ cũng dám làm.

Vì vậy, trên báo chí hồi đó, thường luôn luôn, có đăng những tin lính Tây, Pháp Kiều bị ám sát, xác liệm xuống sông, lều, ao tại Hà Nội và Hải Phòng. Đó chỉ là các nạn nhân của các chiến dịch «Tim-tôi», «Đi đưng», «Xé xé», «Cẩn cầu» của VM.

Những danh từ kép này là những tiếng lóng của một số người đặt ra để dùng nói với nhau, không cho người lạ hiểu. «Tim-tôi» là tìm súng ngắn và dài cùng gọi chung là tôi, tôi gà, tôi chó là súng 6.

VM huấn luyện một số cán bộ đặc công trá hình thành phu xích lô đạp đóng vai ma cô, ma cậu rước

khách và một số nữ cán bộ hộ lý, đóng vai gái điếm «đi đưng» như các con mồi lính Tây, Pháp kiều vào mê hồn trận, tạo điều kiện, hoàn cảnh cho bọn đặc công phu xe xích lô thủ tiêu, đoạt súng, giật tất cả những vật gì có trên xác nạn nhân.

Kể đến chiến dịch «cẩn cầu» hay «cẩn cầu» (những danh từ kép gợi ý cho người ta liên tưởng đến cần vọt antenne V.T.Đ cắm trên quân xa Pháp hồi đó), VM đã đào luyện tại mấy đô thị lớn như: Hà Nội, Hải Phòng, Nam Định, Hải Dương... những phần tử vô lại, những thanh thiếu nhi bị đời thành những tay trộm cắp lợi hại chuyên đi «bắt địa» những cần ăng ten V.T.Đ cắm trên các quân xa Jeep hay Command car của Pháp bất cứ thứ gì chúng phát hiện thấy trên xe như vũ khí, dụng cụ, y phục...

VM còn gài những nội tuyến, nội công vào trong các cơ sở quân sự thực dân để phăng dò binh tình hoạt động của địch.

VM còn ngầm vận động đối với bồi bếp công nhân tại các cơ quan hành chánh, quân sự Pháp tại Hà Nội, Hải Phòng và mấy thị trấn khác để cho một số trong bọn này được vào làm bồi bếp, phụ việc bếp núc, lau chùi, quét dọn trong các phòng ban, sở nhà binh Nội Thành như Quân Nhu, Thông Vận, Thông Tin, Tổng hành dinh, các đại đội vãng lai (compagne de passage) cư xá sĩ quan vận, vân... để bắt địa những súng đạn, khí cụ vật dụng, đánh cắp văn thư tài liệu giấy tờ vương vãi, đặc

biệt là các bản nháp thảo văn thư, giấy than đánh máy, nghe ngóng sẵn tin v.v...

Hồi đó trong Nội Thành của Bắc, ít nhất cũng có 3 Tự vệ đã lọt được vô đây, trong số có một đề theo dõi Tự vệ Petit đã bí mật tiếp tay cho thực dân (sẽ nói rõ về Petit ở đoạn sau).

Chiến dịch «Xé xé» tức là chiến dịch đánh cắp rồi làm thịt xé xé ra từng bộ phận (vì hồi đó rất khan đồ phụ tùng các loại xe).

VM, hồi đó ở Hà Nội cũng như Hải Phòng, đã kết nạp được mấy tay «anh chị đứng bên», bọn du côn làm tăng làm tướng tại các bến xe đò. Những chủ xe muốn yên ổn làm ăn, phải đối xử với chúng tử tế, cung đốn tiền bạc. Nếu không, chúng sẽ phá phách làm trời. Các chủ xe hết nghề làm ăn, nhưng không dám đi thưa có nhà chức trách vì sợ chúng trả thù.

Ở Hà Nội, bọn Tài Ty, Tinh Đen, ở Cảng có Cai Tầu, Tài Công, Á Beng khét tiếng ở Pên Bư được VM cho vào tổ chức đặc công và trao cho việc thực hiện chiến dịch «xé xé» này. Tài Ty ở thủ phủ Bắc Hà và Cai Tầu ở Cảng cùng nhau được trong cùng thời gian kế hoạch của Thành Ủy Tự Vệ chỉ thị cho bí mật thành hình những tổ «tam tam»—3 người 1 toán nhỏ gồm hầu hết là những phần tử du thủ du thực chế độ cũ hoặc là các thợ thuyền thất nghiệp hiểu biết nhiều ít về cơ khí, máy móc xe hơi, xe máy rồi huấn nghệ cho bọn này biết sửa chữa động cơ, vận lại mở các kiểu khóa.

Khi đã thành thạo tạm đủ, VM tổ chức thành những đoàn công tác «xé xé» tung chúng đi hoạt động chiến dịch này tại các thị trấn Miền Bắc.

Tùy tầm quan trọng các thị trấn lớn nhỏ VM phân phối đi mỗi thị trấn 1 hoặc 2 tổ do một Liên tổ trưởng cầm đầu mang theo đủ dụng cụ đồ nghề công các thứ khóa bách thông (Clé passe partout) có thể mở hết các loại khóa, từ khóa cửa tư gia công gia ra nhà xe đến các thứ khóa xe, khóa công tác.

Bọn này ăn vận bảnh bao, dáng con buôn, dân chạy ập phe hay ông chủ, ăn ở nhà hàng quán trọ lịch sự như ai, ngày ngày xách cát tấp dạo các phố buôn bán xam uất tìm mồi để «xé xé».

Khi đã tìm được mồi, định lấy xe nào, chúng bên điều nghiên địa thế rồi tùy cơ ứng biến, nếu lấy được ban ngày xe đậu trước cửa hay ở trong ga ra thì chúng ra tay ngay táo bạo, bằng không, chúng lập kế lấy trộm ban đêm mở cửa nhà xe, đẩy ra khỏi cổng đóng luôn.

Hầu hết xe hơi, quân xa, mô tô hay xe đạp đánh cắp này được bọn chúng đưa đến những địa điểm bí mật ở vùng ngoại ô hoặc đưa thẳng lên Thái Nguyên. Tại Mỗ Hích (có mô kẽm và thiếc, có tiếng là nước độc) thuộc Đình Cả La Hiên quá tỉnh lỵ Thái Nguyên có một xưởng ba toa làm thịt các xe giết được này đem sơn phết thay hình đổi dạng, đổi số máy, thay số xe để rồi dùng vào công vụ nhà nước và bộ đội.

Ngoài xưởng ba toa xe Mỗ Hích, còn 2 xưởng thịt xe khác. Một ở Uông Bí, gần nhà đèn để «thịt» những xe trộm được trong vùng duyên hải và các tỉnh miền Đông từ Hải Dương, Hưng Yên, Ninh Giang, Kiến An, Quảng Yên, Hải Phòng. Xưởng thứ 3 ở gần Nho Quan chế biến các xe trộm tại khu nam đồng bằng từ Hà Đông, Phủ Lý, Nam Định, Ninh Bình, Thái Bình.

Chiến dịch «Vung sét» vét súng quân Tướng Lư Hán như thế nào?

Trước khi có mấy chiến dịch mang những tên gọi kỳ cục khó hiểu trên, hồi quân Tàu của Tướng Lư Hán theo lệnh của chánh phủ Trung Khánh sang giải giáp quân Phù Tang từ vĩ tuyến 18 trở lên, họ gánh gồng chào nổi chén đĩa rương chấp lĩnh ca lĩnh kính như các đoàn Sơn Đông mãi võ, bản thuốc ề, VM bên đặt luôn kế hoạch «vung sét» vét súng của các toán quân Tàu phù này, theo đúng huấn thị của ông Hồ đã tuyên bố trong Hội Nghị Tân Trào, ngày 17-3-1945: Chúng ta phải đặc biệt và tích cực tối đa đẩy mạnh công tác sản xuất vũ khí như súng 6, súng kíp, tạc đạn, dao găm mã tấu, Bàng mọi giả, bằng mọi cách—cách nào cũng tốt—chúng ta phải có bằng được thật nhiều... thật nhiều súng đạn để sớm đưa cách mạng đến thành công.

Do vậy khi các đoàn quân Tàu đầu tiên từ Vân Nam, Lào Cai đổ về miền đồng bằng, trung châu Bắc Việt thì tập đoàn cán bộ quân-giới VM lập tức họp mặt với Ban Hai Bộ Tổng Tư Lệnh và cấp lãnh đạo Cộng An về kế hoạch vét súng nói trên. Kế hoạch này được nghiên cứu rất tỉ mỉ và triệt để khai thác tính tình bè-tha và các tệ đoan quen thuộc của binh lính Tàu để quyết đưa kế hoạch này đến thành quả tốt đẹp.

Tính trung bình trong số 10 lính Xạ Phang tỉnh Vân Nam trong Đệ bát Lộ quân của Lư Hán thì ít ra cũng có 6..7 gã ghiền xì phiện từ nhỏ 6..7 tuổi.

Hồi đó, những ai đã ở các tỉnh Việt Trì, Vĩnh Phúc Yên hay Hà Nội v.v... hẳn đã thấy tận mắt cảnh tượng bè tha, thiếu não của các lính Tàu sắc phục xanh chàm, mặt bủng da chì, có chú lơ lửng, mụn nhọt, căng xưng phù đi không nổi, lối thói lếch thếch, nhân nhố, thờ dốt, vừa đi vừa ngáp vặt, nước mắt chảy ròng ròng vì quá bữa ghiền không được hít. Thỉnh thoảng đang lê gót nặng nề, chợt thấy một Hoa kiều xum lại, muốn hỏi thăm một điều; nhưng hỏi tiếng Xạ Phang thì Hoa kiều bán đạo là người Quảng đông lại không hiểu. Hai bên phải ngồi xuống bên đường, muốn lấy cục gạch hay hòn sỏi «bút thoại», nhưng cả hai dường như cùng mù tịt chữ. Rốt cuộc mấy chú lính ghiền phải về ngục ngục hình cái đèn dầu phụng cùng cái dọc tàu, lại nắm hai tay chống lên nhau mừng rỡ hình ống hút, rồi hít...hít thở ra, làm

hiệu chỉ chỗ vào cái đèn và dọc tàu vẽ trên đất...
hồi đồng bào có biết ở đâu có á phiện mạch dùm làm
phước?

Hoa kiều bán dạo thông cảm ngay liền dẫn mấy
chú tới một tiệm công yên hoặc một tư gia có
người hút để họ được phê phỡn.

Thỏa mãn nhu cầu xong, làm trụ tiền không có,
mất trước mắt sau đánh bài chạy làng. Nhưng cũng
có nhiều trụ trây ngời li chịu trận. Chủ nhà mắng
hiếu mỗi miệng, phải mời đi cho rảnh.

Cũng có khi gặp chàng sĩ quan — dù sao cũng
biết tự trọng, liêm sỉ hơn — đã phải gởi lại một
vật gì đó, thường là khẩu súng hay cái vật chi đáng
giá như viết máy, đồng hồ, bẹn sẽ trở lại chuộc
ngay. Nếu để lại súng thì dân chúng, nói chung
không dám chứa chấp của quốc cấm súng đạn
nguy hiểm nên rốt cuộc đành hoàn trả lại và dắt
tay ông khách quý ra cửa... tổng đi cho rồi.

Hồi đó, những vụ ăn quịt, uống bừa, hút bậy
như vậy xảy ra như cơm bữa tại Hà Nội, Hải
phòng, Hải Dương và các tỉnh lỵ khác.

Ban tham mưu Nha Công An Trung Ương và
Tự vệ Thành Hà Nội được chỉ thị tối mật của Bộ
Quốc Phòng — Cục Quân Giới đòi phải cấp kỳ xúc
tác chiến dịch «Vết súng» để sớm giải quyết gấp
rút nhu cầu vũ trang, cung cấp đủ vũ khí cho các
đơn vị bộ đội Vệ quốc và Tự vệ Thành giữa lúc
tình hình ngày càng khẩn trương gay gắt.

Thế là các khu phố đông đúc dân cư mấy thành
phố lớn như Hà Nội, Hải Phòng, Nam Định, Hải
Dương có các tiệm ăn, cao lầu, phòng ngủ, khách sạn
quán nước, tiệm hút, cả thanh lâu (nhà thổ) và hồng
lầu (cổ đầu) mỗi khu phố này, tùy theo tầm quan
trọng hay bình dân sẽ đặt từ 2 đến 4 tổ cán bộ điệp
báo viên thương trực có mặt tại một địa điểm bí
mật trong khu vực.

Dưới quyền điều động của mỗi tổ điệp báo này
là cả một tiểu đội đặc công hoạt động «bên» theo
lệnh viên Tổ trưởng.

Sau khi các tổ điệp báo được thành hình xong
thì các chủ khách sạn, quán nước, tiệm hút,
phòng ngủ v.v. và các gia chủ tư nhân ghiền có mâm
đền trong nhà đều được kín đáo mời tới Nha Công
An để nghe những huấn lệnh của Nha Trung Ương
liên quan đến cách đối đãi cư xử của họ với lính
Tàu khi bọn này chiếu cố đến cửa tiệm hay nhà
riêng của họ.

Viên Giám Đốc Công An Bùi công Trừng đứng
lên thuyết trình tỉ mỉ cách thức họ phải ứng phó
như thế nào khi đụng phải những ông Con Trời bẻ
bối ăn lương, uống bừa, ngủ quịt, hít chạy làng
hoặc gán đồ, thế súng làm tin hay là li lợm, nằm
vạ... vali không chịu đi chờ chủ tiệm hay gia chủ
tổng khứ mới chịu đi.

Sau cuộc «tiểu ri» này của viên Giám Đốc Công
An, mỗi khi xảy những vụ bẻ bối, quịt bừa như trên
do binh sĩ Đế bát Lộ quân Lữ Hán gây ra thì lập tức
chủ tiệm hay ông gia chủ có mâm đền bên sai gia

nhân chạy ngay đến địa điểm bí mật của tổ điệp
trong khu vực mình, cấp báo cho viên Tổ trưởng
hay Liên tổ trưởng biết vụ bẻ bối đang diễn ra tại
nhà mình và yêu cầu can thiệp kịp thời.

Các trụ tổ điệp báo — luôn cả Tổ trưởng — đều
vận sắc phục đại quân 4 túi làm giả nhà chức trách
quân sự sở tại sẵn sàng can thiệp để hòa giải các
vụ rắc rối, bẻ bối quan trọng dính líu đến quân Tàu.

Về phần tiểu đội đặc công dưới quyền chỉ huy
của Tổ và liên tổ trưởng điệp báo đều mặc thường
phục để đóng vai tư nhân đem theo trong mình
bộn bạc để thanh toán, giải quyết các vụ điều đình
mua bán súng giữa lính Tàu và đặc công VM tra
hình tư nhân. Theo kế hoạch đã dự liệu thì giữa
lúc chủ tiệm hay gia chủ gay gắt đòi tiền anh lính
Tàu ăn lương, hút quít thình lình xuất hiện gã đặc
công trá hình đóng vai thân nhân hoặc bà con họ
xóm chủ tiệm chủ nhà, vợ hỏi hau tìm hiểu tự sự
lời thôi. Rồi dùng tiếng Nạ Phang gã đặc công tìm
cách hòa giải, khuyến cáo hai bên nên thương
lượng, nhẫn nhịn cho êm câu chuyện, chờ đến
nhau đến luật pháp xử phân.

Nhưng hai bên còn căng, chưa thỏa hiệp được
với nhau. Gã đặc công bên giả bộ chau mày suy
nghĩ, cố tìm một giải pháp cho vấn đề. Bỗng gã
vùng lên, tay vừa chỏ vào khẩu «poc học» súng
jãng bên hông chủ lính, khi nói bên tai khuyến
ông khách bẻ bối nên «phát mại» khẩu súng để
trang trải nợ nần thiếu của gia chủ, chủ tiệm
hơn là để tai tiếng không mấy đẹp cho Quân Đội
Trung Hoa là «ăn quịt hít bừa» bên cái nước Ố Nam
này!

Kể ra trong 10 vụ như trên, có đến 7-8 vụ chịu
bán súng để thanh toán.

Nhưng, chủ tiệm hay gia chủ lại giả bộ dầy mặt
không dám mua nhận đồ quốc cấm nguy hiểm giết
người.

Gã đặc công chỉ chờ có thế để lên tiếng đề nghị
đi kiểm giúp người mua súng.

Dứt lời, gã đi liền... Một khắc đồng hồ sau trở
lại, gã biểu viên sĩ quan Tàu ghiền ma tuy hãy đi
theo gã ra phố...

Ra tới đầu ngã ba chốt gã gặp một bạn quen.
Hai bên chào hỏi xã giao rồi câu chuyện đi bán
súng được gã đặc công đem ra rước hỏi khế bên tại.
Người bạn này thuận mua ngay. Hai bên — kẻ bán
người mua — đưa nhau vào một hẻm cụt gần
đường Ba Cây Quan Thành để coi xét «hàng». Rồi
sau đó, giá cả ưng thuận, bên trao tiền, bên nhận
súng... mỗi người đi một ngã.

Thế là Cục Quân Giới VM vừa mua «vết súng»
được thêm một khẩu poc học Mauser với giá hơi
rất hời. Gã đặc công sở dĩ đưa viên sĩ quan Tàu ra
ngoài phố là có dụng ý muốn tránh sự phiền phức
liên lụy về sau cho gia chủ có thể bị lợi thôi rắc rối vì
vụ mua bán vũ khí này. Hơn nữa, để làm phí tang
không cho thượng cấp chỉ huy viên sĩ quan có thể
đi tìm lấy lại khẩu súng quý, việc mua bán xảy ra

ngoài đường lộ, giữa hai bên xa lạ, thì làm sao truy
nguyên ra tung tích khẩu súng?

Đại loại chiến dịch vét súng quân đội Tàu hồi
đó do Cục Quân Giới phối hợp với Đặc vụ Công An
thực hiện đã giúp VM «vét» được — theo báo cáo MẬT
của giám đốc Công An Trung Ương Bùi công Trừng
gởi về Tổng Cục Chính Trị, được tất cả 1890 khẩu,
trong vòng 7 tháng từ tháng 9 đến tháng 3-1946, gồm
1710 khẩu súng tay (súng US và súng Nhật) 84 súng
lục, còn kỳ dư đều là tiểu liên (báng gỗ và báng sắt)
Đó là chưa kể trên 300 súng do bọn chạy dọc (ăn
cấp trên xe hỏa và tàu điện) làm được của binh lính
Tàu đem về bán lại cho Tự Vệ (mua giúp cho VM)
bằng giá 350\$ (súng 6) 480\$ (súng tay) và 1000 tiểu
liên.

Số súng trên đây, hồi tháng 10-46 hai tháng trước
ngày kháng chiến toàn quốc bùng nổ. VM đã trang
bị các đội Tự Vệ chiến đấu và cho trung đoàn thủ
đoàn chiến rông rã 1 tháng 12 ngày, trong Hà Nội
với Đoàn Viên Chính Pháp.

**Bên nào gây chiến trước? VM hay Pháp
châm ngòi nổ?**

Khởi từ tháng 6-1946, tình hình ngày càng thêm
khẩn trương các chuyện xích mích nhỏ tại Hải
phòng xảy ra hàng ngày, đặc biệt là chuyện thầu
thuê quan đã đặt trực tiếp nhà chức trách VM trước
một kẻ thù ý mạnh hiếp mình. VM thì lấy vụ Pháp
đoạt quyền thầu thuê để qui trách cho Pháp đã
thất ước và bất chấp quốc tế công Pháp.

Về phía Pháp, phó Đốc lý Consseau luôn luôn
tránh mặt gặp đại diện VM. Tướng Võ nguyên Giáp
2 lần trong một ngày tới tòa đại lý Pháp châu chực
cả hai buổi, không chạm được mặt viên Tây lai này.
Người Pháp đã nhất định lánh mặt để khỏi trả lời
vụ này.

Tình hình càng thêm vẩn đục, ngột ngạt thì
sáng ngày 18-11-46, quân Pháp đóng tới một đại đội
bồng rầm rầm bao vây khu Hạ Lý để tìm kiếm hai
quân nhân Pháp bị mất tích từ chiều tối 17-11 sau
khi hai trụ tới khu này để tìm hoa.

Sự đột nhập của quân Pháp trái với tinh thần
bản phụ ước quân sự về việc đóng quân trong tạm
ước 6-3-46 đã gây xúc động cực độ trong dân chúng
cũng như chính quyền tại đất Cảng.

Tướng Giáp, một mặt đánh điện về Hà Nội,
báo cáo biến cố trên và thỉnh thị Trung Ương.

Nhà cầm quyền Hà Nội lập tức trả lời Võ hãy
cố dàn xếp khéo để quân Pháp rút khỏi khu Hạ Lý
càng sớm càng tốt và nhất là làm sao để tình trạng
này khỏi tái diễn tại khu vực khác trong thành phố.

Đến trưa — tức là 6 giờ sau khi quân Pháp bao
vây lục soát khu Hạ Lý — họ đã phát giác được
1 trong hai quân nhân Tây mất dạng chiều hôm
trước bị trời gò từ tức, thân thể máu me vì thương
tích trên vai có 2 nhát chém khá sâu tại một căn
nhà trống, kế bên một xưởng cơ khí. Còn quân
nhân thứ hai thì mất tích.

(CÒN TIẾP)

Kính gửi

CÁC THÂN CHỦ QUẢNG CÁO

Tuần báo ĐỜI chủ trương hạn chế số quảng cáo thương mại để dành trang báo
cho bài vở. Vì vậy chúng tôi đôi khi bắt buộc phải từ chối một số quý vị thân chủ quảng
cáo. Trong tháng tới tuần báo ĐỜI bắt đầu in offset nên sẽ nhận một số quảng cáo đặc
biệt bằng hình ảnh, với phương tiện ấn loát tối tân hình ảnh sẽ rõ ràng và hấp dẫn khách
tiêu thụ gấp bội.

Chúng tôi xin kính báo cùng quý vị thân chủ.

Đồng thời, kể từ nay chúng tôi cũng bắt đầu nhận quảng cáo trong số báo Xuân.

ĐỜI Xuân Nhâm Tý 1972

Hoàn toàn in offset, nhiều màu,
tờ báo Xuân lộng lẫy nhất

ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỜI MUÔN MẶT

NHIẾP ẢNH

Triển lãm ảnh Q.T

Cuộc triển lãm ảnh quốc tế của hội ảnh KBC coi vậy mà xôm trò ghê. Chiếm phòng triển lãm của Pháp Văn Đồng Minh Hội số 22 đường GiaLong, Saigon, từ 27-12-71 đến 5-1-1972, tính ra đến 2 năm. Khách thưởng lãm đã được xem no mắt với các ảnh đen trắng và ảnh màu, đủ mọi vẻ, mọi sắc thái của các trường phái. Với người yêu ảnh thì đây là một dịp may bỏ qua rất ồ ạt. Với người cần học, cần tiến lại là dịp may hiếm có.

Sáu giờ rưỡi chiều ngày 4-1-1972 khán giả lại được một phen mãn nhãn với ngót 198 phim dương bản (slide) màu được nhập tuyền và trưng giải trong cuộc thi này. Cái món slide thì có vẻ xa lạ với giới ảnh nghệ thuật Việt Nam. Thật ra chưa có người Việt nào chiếm được huy chương trong cuộc thi ảnh quốc tế, về môn slide. Xem bộ slide trình chiếu rồi so sánh các slide Việt Nam nhập tuyền với ngoại quốc mới thấy mình kém nhiều ở màu sắc và nét phong phú của đề tài. Có những tác phẩm sáng tác thực sự với slide chứ không phải qua phim màu. Hai huy chương vàng thì không đáng nói lắm gì vì một là ảnh chân dung và một là ảnh phong cảnh. Tuy rất đẹp nhưng 2 slide này thuộc loại ảnh ghi nhận với màu sắc trung thực. Những slides lạ và trội nhất phải kể tác phẩm «điều luyện» huy chương bạc. Tác phẩm này chụp mặt trời sắp lặn trên mặt biển. Trời đỏ, nước đỏ. Nhưng hai con hải âu thật tuyệt vời trong dáng điệu là lướt quần quít nhau khoe nét nhịp nhàng của đôi cánh. Về màu sắc thì nó trái ngược lại màu phải bị ảnh hưởng. Chúng được viền trắng, và trắng cả những chỗ nắng đỏ trên thân chim. Những đốm bóng lại màu xanh. Một ảnh sáng

tác thực sự chứ không ghi chép như loại ảnh thường.

Một tác phẩm khác đáng kể là «Áo đỏ dễ thắng cuộc đua». Cảnh đua mô tô. Người lái mặc áo đỏ rực rỡ, chiếm đứng giữa ảnh - chỗ rất kỳ để đặt chủ đề. Người xem thấy tay đua này vững vàng phóng thẳng tới, còn những tay đua khác dù ở trước hay hai bên đều bị lật té bung ra cả. Nét độc đáo này được diễn tả qua ống kính zoom, và đoạt huy chương đồng.

Theo lời nhiếp ảnh gia Lê văn Khoa thì có một số slides được thực hiện từ phim đen trắng, và sự ráp kếp giữa phim đen trắng với phim màu. Đó là những kỹ thuật mới nhất trong lãnh vực slide.

Bộ slide này lại được chiếu thêm vào 6 giờ chiều ngày 5-1-72 cũng tại phòng triển lãm. Trước đó đêm 1-1-1972 bộ slides này đã được trình chiếu trước hơn 400 khách mộ điệu Phan Thiết dưới sự chủ tọa của Đại tá Tỉnh Trưởng Bình Thuận. Cả ba đêm trình chiếu đều có lời dẫn giải về những kỹ thuật và xảo thuật dựng tác phẩm, do nhiếp ảnh gia Lê văn Khoa, giáo sư ảnh màu và cũng là giám khảo phân bộ ảnh màu.

HỘI THẢO

Nói chuyện tự tử

Trong sinh hoạt thường xuyên của Trung Tâm Nhân Xã, tối chủ nhật 2-1-72 hồi 20 giờ một cuộc thuyết trình hội thảo với đề tài sôi bỏng tự tử do người bạn trẻ Vũ Văn Hán trình bày đã diễn ra trong bầu không khí thân mật và huynh đệ.

Mở đầu thuyết trình viên nói khái quát về cái chết. Theo đó «con người được hưởng 2 thứ công bình duy nhất là thời gian và sự chết. Thật đơn sơ vì không

một ai được hưởng hơn hay kém 24 giờ một ngày và cũng chẳng có ai sống mãi. Mọi người đều bình đẳng trước tử thần. Con người sinh ra liền bị đóng khung trong sự chết. Họ đã đã chẳng bảo «tôi phải chết»—il ne faut mourir là gì? Con người đi từ hư vô mà đến và rồi cũng từ hư vô mà đi. Con người không ai rõ rồi sẽ chết vào ngày giờ nào nhưng chắc chắn sẽ chết. Từ một khoảnh khắc mơ hồ sự chết biểu hiện. Hàn mạc Tử chỉ thốt lên: «Anh rõ sẽ có ngày cách biệt».

Ngó như gần song vẫn thật xa khơi

(trường tương tư)

Quách thoại cũng nhận rằng sự chết bao trùm và luôn kề sát bên sự sống:

«Đã cất xong ngôi mộ cạnh hồn đời»

(chiều tưởng nhớ)

Sống là sửa soạn, là đi tìm, đi lần đến cái chết Thanh tâm Tuyên dù có lớn tiếng van nài «đừng bắt tôi chết» nhưng rồi cũng tự thú sẽ chết:

«Đừng bắt tôi từ biệt

Linh hồn tôi oan ức mãi không

thời

Hồi thần chết cứ múa trên đầu

lưỡi

Tôi chết không cười không cười

(Đừng bắt tôi chết)

Heidegger gọi con người là vật sống dễ chết (être pour la mort) Vẫn theo TTV quan niệm về cái chết của tôn giáo thì rõ rệt lắm «chết là sống bất tử. Chết đi vào cõi hằng sống. Đối đáp sống thế nào là trúng ở sự sống đời này». Chết là giai đoạn chuyển kiếp.

Và tự tử cũng là chết.

Xét về danh từ thì tự tử có nghĩa là tự ý mình làm chết đồng nghĩa với tự vẫn, quyền sinh.

Nói về phương cách tự tử thuyết trình viên đưa ra ba cách:

TRỰC TIẾP: Tự ý gây ra cái chết cho mình như, thắt cổ, mổ bụng, quay họng súng vào đầu, nhảy xuống sông, uống độc dược.

GIÁN TIẾP: Tự ý làm công

việc mà do đó đưa tới cái chết như xông vào phá mục tiêu địch, nhảy vào lửa đạn cứu cấp.

GIẢ VỜ: Tự ý giả vờ chết để đe dọa rồi chết thật.

Sau đó đề cập tới nguyên nhân tự tử trực tiếp và gián tiếp thuyết trình viên đưa ra các lý do như: Cường tri, phần uất tuyệt vọng (thất tình, thất nghiệp, chán ngán cuộc đời v.v...) Để mình oan hay mình chứng cho lẽ phải, vì đam mê quá độ (học, nghệ thuật, nghề nghiệp) từ đó tưởng. Hy sinh cho tập thể hay vì mục đích chung. Mỗi một nguyên nhân thuyết trình viên đều viện dẫn thí dụ điển hình như Phan Thanh Giản tuyệt vọng; Nuốt Linh minh oan; các vị Tử Đạo minh chứng cho là phải. Thích Quảng Đức hy sinh cho tập thể... Riêng với tuổi trẻ tự tử thường là do sống xô bồ quá, thiếu lý tưởng hay lý tưởng lệch lạc cũng vậy. Lại ý thức và phán đoán dễ sai lầm. Bên cạnh là cả những gì tan nát, sụp đổ... mất niềm tin lại còn được và theo những trào lưu quá trớn, chiến tranh đe dọa... để đi tới thất vọng.

Tự tử có hợp lý không? Để trả lời, thuyết trình viên cho rằng tự tử gián tiếp nếu nhắm và đem lại công ích, cái lợi cho số nhiều thì được phép. Nghĩa là chết theo lối tự tử phải biết rõ trước mục đích hợp với lẽ phải. Còn tự tử theo lối nhào vô nhà người ta ăn cướp để khi bại lộ nhảy lầu hay bị đánh bả chết thì không được phép, còn tự tử trực tiếp thì xưa nay vẫn có người cho là được phép, người cho không. Epictète nói tự tử là nghịch lý trí tức vô luân còn Sénèque đồng ý việc quyền sinh đang phép khi cực khổ quá. Theo quan niệm duy vật vô thần cũng giống như Sénèque cho rằng tự tử trực tiếp hợp lý khi thấy sống chẳng có hạnh phúc (đĩ nhiên về vật chất).

Tự tử có giải quyết được vấn đề không? Đặt vấn đề như vậy. Thuyết trình viên trả lời ngay: Không giải quyết được vấn đề trong trường hợp tự tử trực tiếp về kỹ thuật đơn sơ. Nếu bảo mất danh dự mà tự tử ư? Thì tại sao không sống thêm để chứng tỏ mình còn danh dự. Thật tình mà tự tử? À như vậy chẳng hóa ra mình đã

thu hẹp cuộc sống mình lại và sống tầm thường nữa là khác bởi đây sự sống nơi người bị thất vọng đó.

Còn tự tử gián tiếp cũng tới phân nửa không giải quyết được vấn đề. Thường sách là sống phải sống và sống xứng đáng là con người và làm người.

Chuyên tiếp, thuyết trình viên bàn về phương cách chống tự tử Trước hết, thuyết trình viên ca tụng con người có giá trị duy nhất là người, làm người là khi sống, chết con người hoàn toàn là phụ thuộc của thế giới bên kia, chứ đâu còn là chủ nhân ông (dù chỉ tương đối đi nữa) của thế giới bên này cũng còn có cái quyền người chứ đừng bị quan, coi rẻ mình. Yếm thế như Cao Bá Quát cũng đâu muốn chết vẫn thích sống để «tiêu khiển một vài chung lếu lếu». Sống vô vi như Lão Trọng cũng vẫn là sống chứ đâu 2 ông muốn chết bao giờ. Mấy ai thắng trăm vinh nhục như Nguyễn công Trứ thế mà ông vẫn đồng ý và thực thi ý chí kiên hùng «trong vũ trụ đã dành phận sự, phải có danh gì với núi sông». «Vị phỏng đường đời bằng phẳng cả, anh hùng hào kiệt có hơn ai».

Tóm kết thuyết trình viên nhắc lại sự công bình, con người có được là thời giờ và chết. Vậy hãy sống được càng lâu càng hay để hưởng và dùng thời gian đúng mức để khi chết cũng chết đẹp chứ không thể chết vì tức tưởi, tuyệt vọng, bị lợi dụng, làm vật hy sinh bất chính. Muốn vậy phải sống có chân trời, sống với mình trước. Sống biết nhìn ra sống, sống đáng sống.

Kết thúc buổi hội thoại là phần văn nghệ tươi vui đậm ấm vào hồi 22.00.

HÀN VŨ — TÂM THỨC

Y HỌC

Tinh trùng đông lạnh

Một hệ thống quốc tế gồm hai mươi ngân hàng tinh trùng đông lạnh đã chính thức khai trương tại thành phố Nữ Ước, Ngân hàng đã tồn trữ được tinh trùng của 23 khách hàng.

Ông Morton E. David, giám đốc cho biết là công ty của ông dự định tung ra một hệ thống ngân hàng tinh trùng ở cả Anh và Nhật nữa, vào năm 1973 và hy vọng sẽ mở thêm các chi nhánh ở khắp hai mươi thành phố Hoa Kỳ vào cuối năm 1972.

Bác sĩ Erome A. Silbert, giám đốc các phòng thí nghiệm, đảm trách ngân hàng đầu tiên, cho biết là đã có 400 trẻ em hiện nay đang sống, và chúng đã được thụ thai do tinh trùng đông lạnh theo phương pháp nhân tạo.

Thiếu niên lớn nhất, hiện nay đã được 17 tuổi. Chất tinh trùng được đem ra để kết thai đã được tồn trữ bằng cách ướp lạnh trong 10 năm.

Không biết những đứa trẻ này lớn lên có lắm cảm hay không?

SÁCH

Tiền bản quyền cao nhất thế giới

Nhà xuất bản Doubleday ở Hoa Kỳ đã trả cho bà Rose F. Kennedy 1525.000 Mỹ kim nghĩa là vào khoảng 610 triệu bạc VN tính theo hối xuất mới. Đây là tiền bản quyền cuốn hồi ký của bà và cũng là số tiền bản quyền cao nhất thế giới đối với loại sách hồi ký.

Bà Rose F. Kennedy năm nay 81 tuổi đã tay vào việc viết tập hồi ký này được một năm và sẽ hoàn thành cuốn sách dày 150 ngàn chữ với sự tiếp tay của nhà văn Robert Coughlin, vào năm tới.

Trong những năm qua, rất nhiều nhà xuất bản trên thế giới đã cạnh tranh ráo riết để dành lấy ưu tiên xuất bản đầu tiên cuốn sách của người đàn bà nổi tiếng này. Bà Rose F. Kennedy là con gái của một nhà chính trị tại Boston, vợ của một nhà ngoại giao tỷ phú và là mẹ của cố TT Hoa Kỳ John E. Kennedy. Bà Rose E. Kennedy cho biết là bà sẽ biểu tất cả số tiền trên cho tổ chức Joseph P. Kennedy Jr. một hội từ thiện của Hoa kỳ mà bà đã là một hội viên từ lâu nay.

NỤ CƯỜI DƯỚI MŨI

Tiểu thuyết ph/tác của HOÀNG HẢI THỦY

Nguyên tác SARDONICUS
của RAY RUSSELL

TÓM TẮT KỶ TRƯỚC : Bác sĩ Đăng nhận được thư của Tuyết Nhung, người bạn gái cũ, mời ông lên Luang Prabang ở với gia đình nàng một thời gian. Tại nơi, BS Đăng nhận thấy chồng Tuyết Nhung, ông Tiểu, bị bệnh tê liệt quai hàm. Đồng thời Đăng lại tình cờ nghe lời Tiểu yêu cầu Tuyết Nhung phải bắt tình lại với Đăng.

Tôi không đã động gì hết đến chuyện hôn nhân trong khoảng thời gian 6 tháng sau ngày ông cháu sinh Tuyết Nhung chết. Chẳng 2 tháng sau nữa tôi mới đề cập một cách tế nhị tới đề nghị xin cưới nàng làm vợ. Lần thứ nhất nàng từ chối. Nhưng tôi không ngạc nhiên, bởi vì ngay cả việc nàng từ chối đó cũng nằm trong dự liệu của tôi. Tôi không chờ đợi nàng nhận lời ngay.

Sự từ chối của nàng không làm cho tôi bất mãn. Tôi tin rằng tôi hy vọng tôi vẫn là người bạn được sự tin cậy của nàng và mẹ nàng. Nàng nói nàng cũng hy vọng như vậy. Nàng thú nhận nàng không yêu tôi nhưng nàng vẫn coi tôi như một người bạn.

Thế rồi bà mẹ nàng, bà này buồn phiền, lo âu nhiều từ sau ngày ông chồng qua đời, cũng chết theo chồng vào một ngày đẹp trời với tôi, xấu trời với Tuyết Nhung. Bây giờ chỉ còn có một mình Tuyết Nhung bơ vơ ở đời, không nơi nương tựa, ngoài ông bạn tốt là ông Tiểu. Nàng hoàn toàn không còn ai là người thân ngoài tôi ra. Tôi chờ đợi nàng nhiều tuần lễ nữa mới nhắc lại đề nghị với chồng. Trong nhiều ngày, nàng vẫn từ chối nhưng sức từ chối ấy dịu đi, yếu đi trước sự kiên nhẫn của tôi. Cho đến sau cùng, nàng đáp ứng bằng một đề nghị:

— Ông Tiểu, tôi rất mến trọng ông vì ông là một người có lòng tốt đã giúp đỡ tôi rất nhiều, ơn ấy tôi không sao đền đáp được. Nhưng ngoài sự mến trọng ấy ra, những gì tôi nghĩ về sự giao thiệp giữa chúng ta vẫn không thay đổi. Nếu ông có thể hài lòng với những điều kiện đặc biệt mà tôi sắp nói với ông đây tôi nghĩ rằng chúng ta có thể sống chung với nhau được.

Điều kiện của tôi là... chúng ta có thể sống chung với nhau như vợ chồng mà vẫn không phải là vợ chồng. Tôi đề nghị với ông một cuộc hôn nhân mà người Tây Phương gọi là hôn nhân trắng. Tôi chỉ có thể là người bạn của ông thôi. Nếu ông có thể chấp nhận được một cuộc hôn nhân không có ái ân, không con cái, không cả tình yêu...

Tất nhiên nàng khó nói hết được ý nghĩ và những gì nàng ước muốn, nhưng tôi hiểu ngay. Cũng ngay lúc đó tôi trả lời, là tôi chấp nhận điều kiện đặc biệt đó của nàng. Tôi nói rằng tình yêu của tôi đối với nàng là một thứ tình cao thượng, tình lý tưởng, tôi hoàn toàn không có một ý muốn dục vọng nào đối với nàng, mặc dầu nàng rất đẹp tôi chỉ muốn có nàng ở gần như một người bạn thân suốt đời.

Và cũng tất nhiên, tất cả những lời tôi nói và cam kết đó là giả dối. Sự thật khác hẳn. Khi nhận điều kiện vợ chồng không ái ân, hôn nhân trắng như nàng đề nghị, tôi nghĩ rằng trước nhất tôi hãy hỏi đề nàng trở thành vợ tôi đã, những gì phải làm tôi sẽ làm sao. Khi nàng đã trở thành vợ tôi rồi, có thiếu gì cách làm nàng phải chấp nhận ái ân với tôi. Tôi không cần phải vội vàng. Tôi cam kết lòng trọng với nàng là tôi sẽ không bao giờ lợi dụng sự

gồng chung để ép buộc nàng phải ái ân với tôi. Và chúng tôi làm lễ thành hôn với nhau sau đó không lâu.

Bác sĩ Đăng... bây giờ tôi kể với ông một sự thật khó tin là tuy tôi đã trở thành chồng của Tuyết Nhung được ba năm dài, tôi vẫn chưa một lần nào được hưởng quyền làm chồng trên thân thể tượng ngọc của nàng. Không phải vì tôi giữ lời hứa mà là vì Tuyết Nhung không thể nào chịu đựng được sự đụng chạm thể xác với tôi. Chỉ cần tay tôi vô tình chạm nhẹ lên tay nàng thôi, nàng đã rùng mình như bị điện giật, đừng nói gì đến chuyện tôi ôm nàng, hôn nàng. Nếu tôi làm tới, nàng có thể chết ngay đi vì sợ. Dù tôi yêu nàng đến thế nào đi chăng nữa, dù tôi có đối xử tốt và kiên nhẫn đến đâu, nàng vẫn không bao giờ có thể coi tôi như người tình của nàng. Đó không phải vì nàng là người đàn bà lạnh nhạt với tình yêu, trái lại, nàng là người đàn bà có sức mạnh yêu đương nồng nhiệt. Đó chỉ vì bộ mặt ghê ghớm của tôi.

Chắc bác sĩ đã thấy sự cần thiết sống chết phải chữa lành cho kỳ được cái tật quai hàm của tôi rồi? Và chắc ông cũng hiểu Tuyết Nhung sẽ khổ sở, đau đớn đến là chừng nào nếu xin bác sĩ chú ý nghe rõ cho những lời tôi sắp nói. Nếu tôi làm nàng trở thành người vợ thật của tôi, nói trắng ra là tôi sẽ dùng sức mạnh cưỡng bức nàng. Tôi sẽ không chỉ làm vậy một lần, một giờ... mà là mỗi ngày, mỗi đêm. Tôi sẽ thực thi quyền làm chồng của tôi bất cứ lúc nào tôi muốn, bằng bất cứ lúc nào tôi thích. Không ai có thể can thiệp được vào việc ấy.

Ngừng lại vài giây để cho tôi thấm thía, y nói tiếp:

— Tôi cũng cần nói thêm để bác sĩ biết rằng ở đây tôi rất ít thú vui và tôi là người giàu tương tượng lắm. Trong nhiều đêm dài trần trọc biết rằng có Tuyết Nhung ngủ chung dưới một mái nhà, tôi đã tưởng tượng ra một số lạc thú tôi sẽ hưởng khi tôi thắng tay với nàng. Sự tưởng tượng ra những lạc thú ấy giúp tôi chịu đựng được có vợ đẹp mà không được ái ân.

XXx

Tôi ngồi như chết ngất trên ghế. Những gì Tiểu vừa nói làm cho tôi xúc động dị kỳ. Điều tôi không ngờ nhất là tuy lấy chồng đã mấy năm Tuyết Nhung vẫn còn nguyên trinh tiết. Tôi tin rằng Tiểu vừa nói sự thật. Và y cũng sẽ làm đúng những gì Y đã nói, nghĩa là nếu tôi không chữa khỏi bệnh cho y, y sẽ bắt Tuyết Nhung phải chịu cái hình phạt ghê rợn nhất đời...

Như sợ tôi chưa tin hẳn, Tiểu nói tiếp:

— Nếu ông nghĩ rằng Tuyết Nhung có thể chịu đựng được sự đụng chạm thể xác với tôi thì ông lầm. Ông chưa thấy nàng ghê sợ, ghê ghớm tôi đến là chừng nào... Nếu nàng có thể ôm hôn được một con rắn độc nàng mới có thể chịu đựng được tôi...

Y đứng dậy và mặc áo;

— Tôi đã nói hết rồi. Tôi đề nghị bác sĩ về phòng nghĩ sửa soạn xuống ăn cơm tối. Tôi mong bác sĩ suy nghĩ cho kỹ từ bây giờ cho đến sáng mai. Ông hãy nghĩ xem ông có thể sống với sự hối hận dày vò mỗi lần ông nghĩ tới Tuyết Nhung, tôi người thiếu phụ đẹp tuyệt vời, trắng trong, vô tội ấy bị sa vào những cuộc ái ân ghê ghớm với một gã đàn ông như ác quỷ chỉ vì ông đã không hết sức cứu nàng. Tôi tin rằng rồi đây ông sẽ không thể nào ngủ được khi ông biết rằng cùng khoảng thời gian ấy người thiếu phụ ông yêu đang hành hạ bởi một con quỷ sống..

XXx

Những ngày tiếp theo đó trôi dài trong nặng nề, lạnh nhạt nhưng chưa đầy những ưu tư và hy vọng, sợ hãi nữa. Tôi bị đẩy vào tình trạng không chữa cho Tiểu không được. Tôi ghi những vật dụng và được vật cần thiết để trị bệnh ra giấy và Tiểu cho người về thủ đô mua tất cả những thứ đó bất kể tốn kém. Có nhiều thứ phải mua tận bên Âu Châu. Tôi thấy rõ sự giàu có và thế lực của Tiểu qua sự tìm mua những dược phẩm quý hiếm. Nhiều thứ tôi nghĩ y phải mua rất nhanh lắm là nửa tháng mới có thể có ở lâu đài nhưng chỉ sau vài ba ngày là tôi đã thấy gia nhân của y mang về đủ số.

Trong những ngày sửa soạn đó tôi tránh gặp mặt Tiểu. Tôi từ chối cả ngồi ăn chung bàn với Tiểu. Y tỏ ra chịu tôi, y không bắt buộc tôi phải gặp y mỗi ngày. Y cho gia nhân mang cơm lên phòng riêng cho tôi và không tỏ ra về gì khó chịu khi thấy tôi tránh mặt y nhưng vẫn đều đặn gặp Tuyết Nhung. Tôi cố gắng làm cho Tuyết Nhung bớt sợ hãi, thêm tin tưởng ở tương lai mặc dầu chính tôi, tôi thấy tương lai tối đen không có qua một tia ánh sáng.

Tôi vẫn tưởng tôi đã biết nhiều về Tuyết Nhung qua thời gian tôi được gần nàng và yêu nàng ở thủ đô, nhưng đến bây giờ nhờ được gần nàng ở đây, trong tòa lâu đài cổ giữa nơi rừng hoang núi thẳm này tôi mới thực sự được biết về nàng. Nàng và tôi như một cặp tù nhân được sống rộng rãi trong 1 nhà tù không có cửa sắt nhưng vẫn không sao có thể thoát được ra ngoài. Sự kiện đặc biệt này làm hai chúng tôi thoát được những phiền toái của lễ nghi, của sự khách sáo. Nghĩa là chúng tôi có thể tự nhiên nói thật được với nhau những cảm tình, những ý nghĩ và ước mong chất chứa trong lòng. Tôi nói hết với nàng tình yêu của tôi nhưng sau đó tôi cũng nói hết đề nàng thấy sự vô vọng của tình yêu đó. Tôi có dịp thấy sức mạnh tình cảm của nàng. Nàng cũng thú nhận là nàng yêu tôi mặc dầu nàng biết tình yêu ấy tuyệt vọng. Và cũng chính vì sự tuyệt vọng ấy nên tình yêu của chúng tôi trở thành cao đẹp, trong sáng tuyệt vời. Tôi không nói gì với nàng về đề nghị "chương thụ" mà Tiểu hứa sẽ đợi chờ hưởng nếu tôi chữa khỏi được bệnh cho y. Khi biết rằng Tiểu chưa hề nói gì cho Tuyết Nhung biết về đề nghị ấy, tôi bớt thù giận y rất nhiều. Vì dù sao y cũng không đến nỗi nào thô bỉ với nàng quá.

Một hôm Tuyết Nhung hỏi tôi :

— Đương... Nói thật với em... anh có tin rằng hẳn sẽ khỏi bệnh không ??

Tôi muốn nói thật với nàng rằng tôi không tin, nhưng làm sao tôi có thể dập tắt được tia hy vọng qui bầu ấy trong đôi mắt đẹp tuyệt vời của nàng ? Tôi đành nói :

— Tuyết Nhung... vì em, vì tình yêu của đôi ta tôi sẽ làm tất cả những gì tôi làm được, kể cả những gì mà tôi chưa từng làm bao giờ, để chữa cho bà. Tôi sẽ cố gắng, sẽ kiên nhẫn hết sức...

xx

Sau cùng, thời gian chuẩn bị rồi cũng hết. Tôi ngày tất cả mọi thứ tôi cần có đều đã có đủ trong làn da. Tôi bắt tay vào việc chế thuốc và thử thuốc.

Một căn phòng rộng trên lầu được biến thành phòng thí nghiệm với đầy đủ dụng cụ không kém gì một phòng thí nghiệm hạng lớn ở thủ đô. Tôi cặm cụi làm việc một mình trong căn phòng lạnh đó. Nhiều đêm tôi làm việc tới khuya. Việc khó thực hiện nhất là việc phải trích lấy chất nhựa của một loại cây độc hái từ rừng sâu vùng Nam Mỹ, tôi phải điều chế làm sao cho chất nhựa cây tôi độc này không còn đủ mạnh để làm chết người nhưng vẫn còn đủ mạnh để có thể trị bệnh.

Khi đã lấy được đủ chất nhựa độc và biến chế xong, tôi dùng kim và chỏ để thí nghiệm. Những ngày đầu nhiều con khỉ và chó khi mang vào phòng thí nghiệm thì sống mạnh nhưng khi được mang trở ra thì chết cứng. Nhưng rồi cũng đến ngày những chú khỉ, chó sống mạnh khi được đưa vào phòng khi trở ra tuy không còn sống mạnh lắm nhưng cũng vẫn còn sống.

Tôi báo cho Tiểu biết tôi đã sẵn sàng thực hiện cuộc điều trị. Y đến ngay phòng thí nghiệm của tôi và qua nụ cười bất động trên mặt y, tôi cảm thấy sự hai lòng rõ rệt hiện trên đó. Y coi cuộc điều trị này như một thành công lớn của y.

Y đứng giữa phòng, nhìn quanh, để ý đến những vẻ thuốc và nói như nói một mình :

— Tinh thần cố gắng giúp cho con người làm được tất cả mọi việc. Con người là một sinh vật lạ kỳ. Lưới biếng là tật bẩm sinh nhưng nếu ta đốt lên ngọn lửa đe dọa, con người sẽ vội vã làm hết..

— Ông đứng với mừng — tôi nói — cũng đứng với nói đến chuyện phép lạ. Tôi không tin lắm ở phép lạ nhưng trong trường hợp của ông tôi nghĩ nên ông chịu câu nguyện cũng không còn là quá sớm. Bởi vì cuộc điều trị này có thể làm cho đời sống của ông nguy hại nặng nề.

Tôi ra hiệu cho Tiểu cầm dài lên bàn. Y làm theo lời, và tôi bắt đầu giải thích cách điều trị cùng phương thuốc sắp được dùng :

— Những dân tộc bán khai miền Nam Mỹ cũng như những dân tộc thiểu số của ta thường có thói quen dùng những chất thuốc lấy từ những thứ cây

cỏ mọc nhiều trong địa phương họ cư ngụ, nghĩa là những thảo mộc trên núi cao trong rừng sâu. Họ không biết tại sao, nhưng đó là tập tục. Họ vẫn dùng truyền đời. Trong số có một chất độc tẩm vào đầu mũi tên nếu bắn trúng thú rừng là con thú ngã xuống chết liền tức khắc, bất kể loài thú đó mạnh tới chừng nào. Trong những ngày vừa qua, tôi đã bận rộn lấy chất đó từ những thứ cây cỏ lạ mà ông thấy đây.

Y thân nhiên :

— Nghĩa là thuốc độc chứ gì ?

— Nếu dùng một liều thuốc mạnh, thuốc sẽ giết thú rừng bằng cách làm cho những bắp thịt của chúng co lại, đặc biệt là những bắp thịt ở phổi và tim. Chất thuốc ấy do sự tìm biết của nhiều y sĩ lại còn có tác dụng ngược lại. Nếu chích vào những bắp thịt đã bị co cứng lại—tất nhiên chỉ có thể chích những liều thuốc loãng, nhẹ thôi—thuốc sẽ làm cho những bắp thịt đã co ấy giãn ra..

— Tạo hóa kỳ diệu thật —Tiểu ca ngợi — Và người nào tìm ra được chuyện ấy cũng là một thiên tài.

Tôi tiếp tục nói như y không hề nói gì cả :

— Tuy nhiên tôi thấy cần phải nói để ông biết rằng ông là người đầu tiên chích chất thuốc này. Chưa một y sĩ nào trước tôi thử dùng thứ thuốc này cho người bệnh bị chứng tê liệt bắp thịt. Vì vậy chất thuốc có thể giết chết ông. Khi nó tác quái tôi đành bỏ tay không sao giải nổi nó. Một lần nữa tôi bắt buộc phải yêu cầu ông dùng liều mạnh thử làm cuộc điều trị này. Ông nên chấp nhận số phận của ông và bỏ đi ý định đến tới trừng phạt một cách vô lý người vợ vô tội của ông..

Sau câu nói chân thành của tôi, Tiểu chỉ cười khẩy :

— Bác sĩ định làm cho tôi sợ ư ? Nhưng tôi không sợ. Bởi vì tôi biết rằng một vị bác sĩ nổi tiếng, khả kính như ông không bao giờ chịu để cho người bệnh của mình chết một cách dễ dàng, nhất là để cho người bệnh chết vì mình. Danh dự của bác sĩ chính là người bạn đồng minh của tôi, danh dự ấy cũng là lá bùa hộ mạng của tôi vậy. Thôi, ông bắt tay vào việc đi. Tôi đã chờ đợi lâu lắm rồi, tôi không muốn chờ đợi thêm nữa, dù chỉ là vài phút.

Sự nhần nại của tôi tan đi trước giọng nói khiêu khích ấy :

— Tôi không phải là kẻ sát nhân. Nếu ông bắt buộc tôi phải dùng thứ thuốc độc hại này, tôi sẽ dùng. Và tôi sẽ cố gắng hết sức giữ cho ông khỏi chết, nhưng ông nhớ rằng sức người chỉ có hạn, không phải cứ muốn là được..

Y lạnh lùng :

— Nếu vậy tôi khuyên bác sĩ nên cố gắng giữ cho tôi sống thì hơn. Hơn nhiều lắm đấy, vì nếu ông để tôi chết bon gia nhân của tôi sẽ giết cả ông và vợ tôi. Chúng đã oán được lên đây đủ rồi. Tôi

cũng cần nói để bác sĩ biết là bọn gia nhân của tôi có nhiều tên khát máu ác ôn lắm đó. Chúng sẽ không để cho ông và nàng chết dễ dàng, nhanh chóng đâu. Ông không thể làm gì khác ngoài hai việc : đứng để tôi chết, chờ lành bệnh của tôi. Chỉ có làm tròn hai việc ấy ông mới có thể cứu được nàng khỏi cái số phận bị thảm rừng rợn đang chờ đợi nàng.

Tôi không nói gì nữa, y đọc :

— Ông còn chờ gì nữa ? Đưa thuốc cho tôi uống đi..

— Thuốc này không uống vào dạ dày được. Uống vào dạ dày ông lập tức co rúm lại và ông sẽ chết trong nháy mắt, tôi nói.

— Vậy bác sĩ định dùng với tôi như thế nào ?? Cũng tẩm vào đầu mũi tên như để bắn thú rừng ư ?

— Tôi sẽ chích thuốc vào làn da mặt của ông..

Sau khi lấy thuốc vào ống chích, tôi hỏi Tiểu :

— Ông có thấy sợ không ?

— Kể từ cái đêm oán nghiệt tôi nhìn thấy nụ cười ghê gợn của cha tôi trong huyết, tôi không còn biết sợ là gì nữa. Vì ở đời này không còn cái sợ nào có thể hơn cái sợ của đêm ấy. Tôi đã sợ quá rồi nên không còn sợ nữa. Cảm giác sợ hãi của đêm ấy kéo dài suốt đời tôi. Nhưng tôi cũng phải yêu cầu bác sĩ khoan lại vài phút, tôi muốn dặn vài điều cuối cùng cho một gã gia nhân của tôi..

Y đứng dậy đi ra mở cửa. Gã gia nhân của Y đứng cạnh bên ngoài. Y bảo gã :

— Đi mời bà tới ngay đây.

— Ông mời bà ấy tới đây làm chi ? Tôi hỏi.

— Sự có mặt của nàng sẽ là một bằng chứng sống thực nhắc nhở cho bác sĩ nhớ đến những gì sẽ xảy ra nếu chẳng may ông để tôi chết. Hoặc chứng khổ hình mà nàng sẽ phải chịu nếu ông chưa không khỏi bệnh cho tôi.

Tuyết Nhung được đưa vào phòng. Nàng ngo ngác và sợ hãi nhìn những dụng cụ lạ lùng trong đó. Tôi định giải thích cách chữa và phương thuốc sắp được áp dụng nhưng Tiểu gạt đi :

— Bác sĩ Đương... Nàng không phải là một nữ sinh viên gọi ông bằng thầy, nàng cũng chẳng cần biết gì về thuốc với ống chích. Ông đứng chân chờ, bắt tay vào việc ngay đi.

Y lại nằm dài trên bàn, mặt ngửa nhìn lên trần. Tôi đưa mắt nhìn Tuyết Nhung. Trong tia mắt ấy tôi nhận thấy nàng hãy yên tâm và bước tôi bên người bệnh nằm chờ. Tiểu không làm một cử động gì. Y không nhần mặt khi tôi đâm mũi chích vào má phải rồi vào má trái của y.

Giọng nói của tôi sau đó rung động vì cảm xúc làm cho chính tôi cũng ngạc nhiên :

— Bây giờ chúng ta phải đợi 10 phút..

Tôi trở lại gần Tuyết Nhung và nói chuyện nhỏ nhỏ với nàng, mắt tôi cố ý tránh không nhìn Tiểu. Câu chuyện tôi và Tuyết Nhung trao đổi ri rầm với

nhau không có gì đáng kể, vì cả nàng và tôi đều xốc động. Chúng tôi cùng biết hơn ai hết rằng hạnh phúc của chúng tôi, cả cuộc sống của chúng tôi nữa đều tùy thuộc vào chất thuốc đang tác động trong làn da mặt cứng ngắc của gã đàn ông nằm kia.

Tiểu cũng nằm im, bất động. Đúng 10 phút sau bầu không khí nặng và căng thẳng gian phòng bỗng vang lên tiếng thở mạnh của Tiểu.

Tôi chạy tới chỗ y nằm, Tuyết Nhung theo tôi. Chúng tôi nhìn nhau như hai kẻ bị thôi miên làn da mặt quanh miệng Tiểu. Chúng tôi nhìn thấy rõ ràng làn da ấy đang căng thẳng từ từ và chậm chậm mềm dần ra, nở dần.. Vành môi Tiểu thay đổi. Môi trên và môi dưới dần dần đến gần nhau, che dần đi hàm răng trắng nhọn nhe ra từ bao nhiêu năm nay.

Sự thay đổi ấy diễn ra trong vòng ba phút. Sau đó, bộ mặt Tiểu như đổi khác hẳn. Chúng tôi nhìn y mà tưởng như nhìn một người đàn ông nào khác. Mất cái cười bất động quái quỷ ấy. Tiểu có vẻ đẹp trai và hiền lành hơn nhiều người. Tuy chưa soi kiếng nhưng Tiểu đã cảm thấy hai vành môi y chạm được vào nhau, và y nhìn thấy sự thay đổi ấy trong đôi mắt tôi và Tuyết Nhung. Vẻ hài lòng hiện rõ trong đôi mắt Tiểu và y định nói nhưng tôi vội ngăn lại :

— Đứng. Đứng nói với. Ngay lúc này những thớ thịt quanh miệng ông đang ở trong tình trạng quá mềm, ông không thể làm cho chúng chuyển động để nói được đâu. Nhưng chỉ một lát nữa thôi, tình trạng ấy sẽ mất. Lúc ấy ông tha hồ nói tha hồ cười như mọi người..

Trong nỗi mừng vui, tôi trở thành thân mật với Tiểu. Sự thù hận giữa chúng tôi đã tan đi. Tiểu gật đầu và ngồi dậy, đi tới soi mặt trong tấm kiếng lớn cuối phòng. Tôi thấy rõ toàn thân y rung động. Y đứng soi mặt trong kiếng một lúc khá lâu khi y quay lại, tôi thấy rõ vẻ biết ơn hiện trên mặt y.

Y trở lại bắt tay tôi, xiết chặt, rồi nhìn thẳng vào mặt Tuyết Nhung. Chết ngự được xúc động, Tuyết Nhung nói :

— Tôi mừng lắm vì ông đã bình phục..

Nàng quay đi. Tiểu thốt ra một tiếng hừ trong cổ họng rồi đi vội tới bàn viết của tôi, cầm bút viết nhanh mấy hàng chữ trên tờ giấy. Y cầm tờ giấy tôi đưa cho Tuyết Nhung. Nàng đọc xong trao lại cho tôi đọc. Tờ giấy đó viết :

— Tuyết Nhung đừng sợ. Tuy đã khỏi bệnh, tôi vẫn không hy vọng được có yêu đầu. Tôi sẽ không lợi dụng khuôn mặt mới này để ép buộc cô làm những gì cô không muốn. Tôi trịnh trọng viết mấy hàng này để Tuyết Nhung và mọi người biết kể từ đây phút này tôi tự ý từ bỏ quyền hạn làm chồng của tôi. Từ phút này tôi trả lại tự do cho Tuyết Nhung. Tôi cảm ơn Tuyết Nhung đã sống với tôi và chịu đựng tôi trong mấy năm trời nay.

(CÒN NỮA)

Mỗi lần xuân tới mọi giới trong xã hội đều nao nức ngoại trừ các em sơ sinh một hai tuổi chưa biết hết nhất là gì, còn lớn hơn đôi chút đều có một suy tư. Từ trẻ thơ mong có quần áo mới với tiền mừng tuổi, thanh niên thiếu nữ sẽ là dịp gặp gỡ thành vợ nên chồng, nhà buôn lo tính món hàng buôn bán sao cho trúng mỗi lời nhiều, quan to quan nhỏ mong làm bằng nhiều quà, thăng quan tiến chức... duy chỉ các anh văn sĩ có lẽ là hạng người bị cay cú nhất vì mới tháng đầu 11 ta các chủ nhiệm đã đòi bài số đặc biệt Xuân trong khi đầu còn rồng tuế... còn đương tìm trăm phương nghìn kế ứng phó với «cách mạng kinh tế mùa thu».

Lại nữa người người đều mong mỗi Hòa bình, người thì Hòa bình trong thế thắng, người thì Hòa bình lập tức vô điều kiện, một số lại không hề bao giờ tuyên bố rùm beng thì Hòa bình cách nào họ chưa cần biết tới. Đó là mối lo của mọi người.

Từ Nam chí Bắc cái thú ăn tết đều như nhau trong tâm tình tưởng niệm tổ tiên, nuôi niềm hy vọng mới với tiết xuân. Suốt từ Nam chí Bắc cùng bánh chưng với đủ thứ trái cây theo mùa. Ở các đô thị bộ mặt đều tương tự với các loại cành đào, cành mai, quất, cúc, thực được... kẹo mứt, rượu mùi chẳng có chi đáng nói. Ở miền Nam Tết đã nhằm mùa nóng nực các thức ăn không để dành lâu được như ngoài Bắc. Vậy ở miền Nam mỗi độ thường xuân, mỗi khi tới chúc tết hoặc khi đi chúc tết trở về nhà, cái thú duy nhất là thưởng thức món dưa hấu ruột đỏ tươi hoặc óng vàng ướp lạnh...

Nhưng mỗi khi lạnh ngấm vẫn không sao gây được những cảm xúc mạnh như những cảm xúc trong lành thời thơ ấu ở xứ lạnh như miền Bắc.

Thú canh nồi bánh chưng

Một số nhà văn quá quen thuộc với nếp sống ở thành thị, đã lên tiếng than phiền về những phiên chợ, tốn phí của ngày tết. Nhưng đặt trong khung cảnh của xã hội nông nghiệp thì còn gì thích thú bằng quang cảnh sửa soạn Tết và ăn Tết

Lúa mùa đã gặt, phơi phóng xong từ độ nắng hanh và đóng cút xong xuôi. Mạ chiêm cũng đã cấy xong xuôi còn có việc gì nữa mà chẳng dồn mọi sự vào việc sắm Tết và ăn Tết.

Thôn quê đầu đèn đầu có như ở thành thị nên mọi việc thường chu xếp làm trong ban ngày. Sáng sớm hi bà con thân thuộc đã tụ họp lo làm heo. Người lo liếc dao, người lo thêm củi vào thùng nước hứng tiết. Trời vừa sáng rõ là ai vào việc nấy, heo bị chọc tiết kêu eng éc và chỉ nửa giờ sau tiếng chảy đã thỉnh thoảng giã giò, nơi thì lo làm lòng, nơi pha thịt phần nào nấu đông, phần làm nhân bánh phần làm chạo chua, phần gói giò thủ.

Mặt trời đứng bóng thì coi như mọi việc đã gọn, cả nhà tụ họp ăn bữa lòng heo. Cơm trưa xong lại xoay quanh vào việc gói bánh chưng, tùy người khéo tay thì gói bánh vuông, ai vụng thì gói bánh tây (như kiểu bánh tét trong Nam) nhưng đối với trẻ con thì chỉ khoái việc canh nồi bánh chưng. Ngày thường thôn quê đèn đóm từ mùa nên cứ chấp tối, nhất là về mùa đông lạnh lẽo là cứ thu lu trong nhà nào đâu có dịp ra sân chơi, mà đêm nấu bánh chưng thì lửa sáng tung

bừng tha hồ đi lại. Hơi lửa tỏa ra ấm áp đầu còn sợ rét. Lại cái thú cạnh lửa kèm một nồi nước cây rau mùi già để tắm. Ôi thời ngấm chân kỳ co, người người như có cảm giác tẩy cho hết bụi bặm cả năm để thật là sạch sẽ tươi mát đón xuân. Ngày thường muốn tắm đun được nồi nước đã ngại lại còn lấy đầu ra cây mùi để tắm lại còn cái việc tắm xong thì loại bánh chưng nhỏ dành riêng cho trẻ con đã chín và lại còn ngoại lệ được ăn ngay không như bánh lớn dù có chín cũng còn chờ cúng giao thừa xong mới được ăn cũng như các loại nem, giò v.v...

Những thứ ấy còn dễ quên chứ mỗi kỳ tết đến, ăn mãi các loại mứt nấu bằng đường trắng ngoài các hương vị hóa học thực chẳng còn hương vị gì nên lại buộc phải nghĩ tới hương vị của chè lam.

Chè lam

Các nhà sang trọng từ Noel đến tết âm lịch tất cũng thích thể hương vị của mứt hạt giẻ tây (marous Glacés) và kẹo «chứng chim» (dragées) nhưng tình thực vẫn chỉ có hương vị giả tạo mà «chặt giẻ» thì khó bì với mứt sen trần, chứng chim có thể thua cả «mứt lạc» vì chứng chim không có chất béo ngọt của đậu phộng rang khi nhai trong miệng.

Nhưng tất cả những thứ ấy đều không sao gây được hương vị của chè lam vì chè lam khi nhai tỏa ra đủ hương vị thiên nhiên của mật mía, của gạo nếp... Có ăn và có để thưởng thức tất phải thấy như vậy chứ không phải là tưởng tượng ra vì cảm tình cố chấp với quê hương.

Hương vị đó ai chưa được ăn chè lam cũng có thể tạm tưởng tượng ra được qua hương vị các nguyên liệu chế ra chè lam.

Mật mía phải lựa thứ thượng hảo hạng tức mật mía được canh đúng độ chỉ nấu sẫm chứ không cháy đen. Mật mía như vậy tự nó có mùi thơm mát thiên nhiên của mía. Khi làm chè lam cũng phải đun thật nhẹ lửa cho đúng độ mật chín thơm rồi mới bỏ ra chộn bột. Trong nước mật lại thêm chút nước gừng làm tăng thêm hương vị thên nhiên. Canh chừng nồi mật phải có cả một nghệ thuật sao cho đúng độ. Mật non quá thì chè lam sẽ mềm quá và bị chảy, mật già quá chè lam sẽ nứt một phần lớn hương vị và cứng quá sau khó nhai vì ở thôn quê những nhà sung túc trữ chè lam để ăn đến 2, 3 tháng sau.

Làm bột phải lựa gạo nếp tốt, rang chín thực đều rồi say nhỏ. Bột nếp rang hương vị thiên nhiên cũng không kém phần hấp dẫn.

Chỉ mấy nguyên liệu ấy luyện thành chè lam nên chè lam giữ được hương vị đặc biệt đã mô tả.

Chè lam khi hoàn tất thành một màu vàng nâu khi cắt ra bày bàn thờ cúng, hoặc mang đãi khách trông cũng hấp dẫn, nhất là loại chè lam ngũ vị.

Gọi là ngũ vị cho tiện chứ thực ra nó còn phải thêm là ngũ sắc nữa.

Trước hết thêm vào ba vị của mật, của gạo nếp và nước gừng thì với chè lam ngũ vị phải thêm vào vị thơm của bột nếp giã phòng và vị ngọt của mỡ heo đun vào bột khi giã, những thứ bột nếp để giã thường được pha thành các màu trắng, hồng, xanh, vàng và 4 màu này hợp với màu nâu non của chè lam thành ngũ sắc.

Chè lam ngũ sắc, ngũ vị thường hoàn tất thành những thỏi tròn lối 7, 8 phân đường kính và dài lối 20, 25 phân và chỉ có chè lam

cỡ lớn này mới thực thuận tiện để dự trữ lâu. Vì ngoài loại chè lam làm theo khổ lớn này còn có loại chè lam ngay khi trộn đều liền được cán mỏng ra độ 4, 5 ly và cắt xéo con cờ vừa mỗi miếng ăn nhưng loại này không để lâu như chè lam lớn được.

Tất cả các loại chè lam sau khi hoàn tất đều được đặt vào những hũ rộng miệng, đổ đầy bột gạo rang rồi mới nút bằng lá chuối khô. Tất nhiên chẳng sao kín như các loại đồ hộp hàn gần ngày nay nhưng ở thôn quê như vậy cũng đủ để giữ cho chè lam lành sạch trong suốt thời gian mấy tháng liền.

Ngày Tết chè lam là loại tráng miệng, đãi khách nhưng những ngày đầu quá nhiều thức ăn ngon lành nên giá trị của chè lam chỉ nổi bật sau ngày hạ nêu và suốt 2 tháng giêng, hai.

Hiện giờ đang sống trong cảnh bóp lưng buộc bụng để thực hiện «cách mạng kinh tế mùa thu» thời thì mặc cho các quan lớn quyền cao bổng hậu, bọn gian thương bóc lột đồng bào, bọn ma cô ma cậu bóc lột bạc vàng... thiết tưởng nhà kinh doanh Việt Nam nào đó về ngành kẹo mứt nên khai thác triệt để món quốc túy này chắc là thích hợp với túi tiền của dân tộc này nhất là nó vừa ngon, vừa bổ, vừa lành. Ngày Tết đã vậy còn ngày thường các ông các bà vô công rồi nghề thỉnh thoảng đánh tổ tôm, mã tước đêm chẳng còn hàng quà hàng bánh gì mà có khúc chè lam với tách trà nóng chắc lại tỉnh như sáo sậu canh bài thêm tươi.

Ngày nay một số quá lớn sống ở các nơi đô thị có thể trách các vị tiền bối mãi ăn chơi nên mới có câu :

Tháng giêng ăn Tết ở nhà
Tháng hai cờ bạc tháng ba hội hè

Nhưng có sống ở thôn quê hồi tiền chiến nghĩa là đã lai căng đôi chút bởi văn minh Pháp mới thấy hết ý nghĩa thực của nó.

Tháng chạp thì lúa chiêm xong xuôi rồi chỉ còn phải thỉnh thoảng tra phân bón hoặc làm cỏ và phải chờ đến cuối tháng ba, đầu tháng tư mới gặt. Vậy ngoại trừ các gia đình có tiểu công nghệ như dệt,

đan lát..., thì nông dân làm gặt ngày mùa đã dư ăn dư tiêu cho đến mùa tới thì còn có việc gì thú hơn là ăn Tết, cờ bạc và hội hè.

Phân biệt tháng giêng ăn Tết, tháng 2 cờ bạc, tháng ba hội hè nhưng thật ra ở hầu hết nông thôn 3 cái thứ ấy cùng khởi và liên tục trong 3 tháng tùy gia cảnh, tùy hoàn cảnh địa phương. Ở thành phố ai nhiều thân thuộc và bạn bè đến đầu tháng cũng một nhọc vầy vầy chạy đi chạy lại chúc Tết nhau nhưng không sao có cái không khí ở thôn quê. Hầu hết là quen thuộc rồi mà còn thêm chẳng nội thì ngoại đây mơ rở mà nên cái việc «lễ cù» thường chuẩn hết cả 3 ngày đầu năm nên các đám bài, đám bạc thường chỉ bắt đầu từ ngày mồng bốn. Lại nữa đám bài, đám bạc, bữa rượu thường luân phiên từ gia đình này sang gia đình khác nào khao nào vọng, nào giỗ, nào việc xóm, việc làng. Rồi từ 15 tháng giêng trở đi các làng mới khởi sự mở hội. Một làng mở hội đương nhiên cũng lôi cuốn theo một số dân các làng lân cận. Ngoài các cuộc rước xách, các trò chơi công cộng như múa rối, chèo, tuồng cờ người, tổ tôm điếm, đánh vật hát đúm... Từ làng này sang làng khác liên miên đến tháng ba mới chấm dứt để bắt tay vào giặt lúa chiêm rồi sửa soạn làm vụ mùa...

Hậu chè lam

Trở lại câu chuyện chè lam thì ta chớ quên cái món bột trong hũ giữ cho chè lam khỏi bị chảy vào những ngày gió nồm thì chỉ ăn hết chè lam bột gạo rang còn lại đầu có thể để đến cuối năm được. Thường cứ đến cỡ rét nàng Bân tức cuối tháng 2 đầu tháng 3 (tháng 4 dương lịch) nghĩa là đã nóng bức rồi nhưng đột nhiên ngày nào đó lại nổi lên một cơn lạnh cắt lức, áo len đã phơi cất lại phải bỏ ra mặc lại. Được cái rét thêm này chỉ vài ba ngày thì chính cái rét vài ba ngày đó, con người lại như thấy tăng cường sức nóng nên mới nhớ đến chỗ bột thừa và lần này làm xong là ăn ngay trong một hai hôm chẳng cần cho vào hũ chứa nữa nên chỉ đến cuối năm mới lại trở về câu chuyện chè lam...

KẸ / BÀN / MAU

nguyễn thùy long

CHƯƠNG II

— Nhiên à, con nên nghe lời má, con là đứa con gái lớn nhất nhà, con phải hy sinh cho gia đình. Các em con có miếng ăn, thân con cũng được sung sướng nữa, con thấy thằng cha của con không, thằng đàn ông vô trách nhiệm bỏ mẹ con mình lêu lêu, má lớn tuổi rồi má không làm được gì, bây giờ má chỉ còn biết trông cậy vào con, lòng hy sinh của con...

Nhiên trở nên bực tức:

— Vậy là má bắt tôi làm điếm, tại sao má không nói trước với tôi chứ.

Bà mẹ Nhiên vẫn ngọt ngào, có một tí nước mắt ứa ra khoé mắt:

— Má biết rằng có nói trước với con nhất định con không chịu rồi, nên má phải đưa con đến đây, có má Tám Tèo ở đây mình dễ nói chuyện với nhau hơn. Tám Thành à, hoàn cảnh tao thiệt khổ quá nên tao mới phải cho con gái tao làm nghề này, chứ thiệt tình tao đâu có muốn, tội nghiệp nó, con tao đứt ruột đứt ra, nuôi sống bao nhiêu năm trời

ngày hôm nay lại phải nhìn con...

Mẹ bức lên khóc, mẹ khóc thật ngon lành, mẹ Tám Tèo lên tiếng khuyên giải quay sang Nhiên:

— Con à, má và má của con đây là chỗ chị em bạn từ ngày xưa, má mới gặp lại bà, má không ngờ rằng bà bây giờ lại khổ sở như vậy, nói thiệt với con rằng những người tới đây chính má tuyển lựa, không phải ai giới thiệu má cũng bằng lòng liền, ở đây chỉ tiếp những ông lớn, những ông trưởng chi họ những ông trưởng chi kia tới lui đây thường mà, bởi vậy không thể bẽ bối được.

Mẹ nhìn Nhiên với ánh mắt nồng nàn:

— Riêng trường hợp con má không khe khắt, không khó khăn, con phải nghĩ rằng con có phúc lớn lắm mới vô được nơi này rồi mai đây biết đâu chừng con chẳng gặp một ông nào thương yêu con, đời con sẽ khá... Chớ con nghĩ coi, nếu con cứ sống hoài ở vĩa hè biết bao giờ con mới khá lên được. Má con cũng nghĩ như vậy nên mới đưa con đến đây, má với má là chỗ chị em quen biết nên má mới nhận, má có thể giúp đỡ được gì má giúp đỡ lên...

Nhiên ngồi im lặng, đầu gục xuống, nàng không buồn nhìn ngó ai và nàng cũng chẳng chú ý nghe

mẹ chưa chưa nói gì, bây giờ nàng cảm thấy chán nản, nàng buồn xuôi, sự thể muốn ra sao cũng được. Mẹ nàng xị xị khóc hoài, nàng không hề cảm động vì những giọt nước mắt của mẹ, mẹ nàng từng khóc, nhưng những giọt nước mắt đó chỉ là những giọt nước mắt gạo quýt mà nhiều lần Nhiên thường thấy, Mẹ nàng lên tiếng:

— Nay Nhiên, tao nói cho mày nghe kẻo mày lại oán trách tao, tao không phải đưa mày tới đây tao sung sướng gì đâu, hoàn cảnh gia đình mình bần cùng quá, mày là đứa con lớn trong gia đình nên mày phải hy sinh, hy sinh cho cha mẹ, cho các em. Ba mày tao không trông mong gì hết, ông là người vô trách nhiệm với gia đình, ông tới ngày say sưa hút sách, đánh vợ đập con, tao thiệt là buồn.

Bà quay lại kể lể hoàn cảnh gia đình với mẹ chủ cửa, bà không ngần ngại gì nói xấu chồng, thằng chồng mà bà cho rằng không còn một tí leo nhàn nhàn nào, hán là một con thú, con thú ghê tởm nhất trên cõi đời này. Mẹ chủ cửa gục gặc cái đầu:

— Tôi không dè thằng chả bây giờ lại vậy, ngày xưa khi chả còn là lính Binh Xuyên chả được lắm.

— Ấy, ngày đó tao cũng nghĩ vậy, không dè, thiệt không dè, cuộc đời chớ dễ đến thế, thời cũng coi như phận số của tao không ra gì.

Mẹ chủ cửa trở lại mục đích chính:

— Vậy thì cứ cho con Nhiên ở lại đây chớ.

Mẹ Nhiên gạt nước mắt:

— Vậy chớ à, mang con đi như thế này tao đau lòng vô cùng, nhưng làm sao được.

Mẹ chủ cửa lại nhìn ngó Nhiên:

— Tôi phải mang con nhỏ này đi mỹ viện để làm đẹp lại.

— Mang đi ngay bây giờ?

— Thì chớ sao, mặt mũi người ngợm nó thì được rồi đó, nhưng mình cũng phải làm đẹp lại bề ngoài một chút, xức nước hoa nước đỏ cho thơm tho, không lẽ để hời hám thế này hay sao.

— Phải đó,

— Tôi tốn vào nó đợt đầu cũng bốn tiền đó chị

— Thôi tốn kém nói làm chi, chị em mình mà...

Mẹ chủ cửa cầm bàn tay Nhiên lên:

— Bàn tay con nhỏ đẹp, nhưng phải sửa móng chân móng tay lại trông cho ngon lành...

— Tao để này toàn quyền mà Tám Thành.

Mẹ chủ cửa lên tiếng gọi một thiếu nữ cỡ tuổi Nhiên ra, mẹ nói với con nhỏ.

— Lan à, mày mang Nhiên vô trong nhà, tám cửa, rồi lấy quần áo đẹp thay cho nó,

— Thừa má lấy quần áo của con?

— Quần áo của mày chớ còn của ai nữa.

Nhiên đi theo người thiếu nữ vào nhà trong, một căn phòng xinh xắn như phòng khách sạn, giường nệm trắng tinh, có gán máy điều hòa không khí mát rượi. Cảnh đó là buồng tắm cầu tiêu gần gạch men trắng tinh, người thiếu nữ mở ngăn kéo tủ lấy ra chiếc khăn lông trắng tinh, xi-líp xù chiềng và bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng đưa cho Nhiên:

— Vô trống tắm đi, nè cả xà bông Cadum nữa. Tắm thiệt sạch nghe không, rồi ra đây tui xức dầu thơm cho.

Nhiên ôm mở quần áo vô buồng tắm, nàng loay hoay mãi mới mở được, nàng mở nhằm với nước nóng, nàng la lên, người thiếu nữ từ ngoài chạy vô, sửa lại cho Nhiên, người thiếu nữ đứng nhìn thân hình của Nhiên, nàng gật gù:

— Thân hình chị ngon lành quá cỡ vậy mà Tám Thành sẽ cưng chị lắm đó.

Người thiếu nữ đi ra khỏi phòng, không quên lấy mở quần áo của Nhiên mang đi. Nhiên kêu lên:

— Mang quần áo tôi đi đâu vậy?

— Mấy thứ này mang đi để chờ còn mang đi đâu nữa.

Nhiên tiếc rẻ, nhưng nàng không biết nói sao, nàng đứng ghé vào bồn sen, nước chảy xuống thân thể nàng ấm áp điều hòa.

Ngoài nhà khách, mẹ Nhiên và mẹ Tám Thành vẫn ngồi nói chuyện với nhau, mẹ Nhiên nói:

— Nè Tám Thành, bây giờ mày khá rồi mày không thể bắt chị em được nữa nghe không?

— Tao bắt chị em làm chi.

— Ấy là tao nói vậy.

— Mày khời cần phải nói, tao với mày trước sau gì vẫn là chị em.

Mẹ Nhiên cười tươi:

— Bạn bè với nhau chỉ nhờ vả nhau có lúc này, nhưng thiệt ra tao cũng chẳng nhờ vả gì mày hết, tao muốn lấy tiền của mày tao mang con tao đến thế mạng mà, à Tám Thành, tao chưa hỏi mày về chuyện chồng con ra sao?

Mẹ chủ cửa thở dài đến phào một cái:

— Thôi mày ơi, hỏi chi đến chuyện đó, xưa quá rồi.

— Vậy bây giờ mày ở gia sao?

— Tao không ở gia, nhưng tao không đại gì đâu một thằng nào hết, mẹ kiếp bây giờ thiếu gì thằng muốn lấy tao mấy thằng đàn ông là mấy thằng chưa đều cán. Và lại tao chưa thấy thằng đàn ông nào làm thỏa mãn được tao hết, nếu lấy thì phải lấy thằng nào thỏa mãn mình, rồi có phải nuôi bao cô no cũng được đi. Hồng có thằng nào làm sao ra hồn hết...

Mẹ chủ cửa cười hi hi đôi mắt mẹ tit lại như hai sọc chỉ, từ ngày xưa mẹ đã nổi tiếng là một đứa con gái dâm dăng trong xóm chời bởi không có khách làng chơi nào thỏa mãn được mẹ. Gần hai chục năm xa cách, bây giờ mẹ vẫn thế, mẹ đứng ở trong tuổi hồi xuân.

Mẹ chủ cửa hứng chí kể tiếp:

— Hồi năm ngoái tao có kiếm được một thằng, cỡ mười bảy mười tám, thằng nhỏ đó cũng hay lắm, nhưng cuối cùng nó cũng trốn tao luôn, trốn tao mà còn cặp theo một đứa con của tao nữa chứ.

— Con gái mày sao?

(Còn tiếp)

THIỆU QUANG

ĐỜI LẦM CẨM

những chuyện rất lầm cẩm
nhưng có thật 100 phần 100

Lầm lẫn lầm cẩm

NGUỖNG QUANG, Miến Điện (Reuters) Hai bé gái sơ sanh tại Ngưỡng Quang đã bị giao lộn cho cha mẹ của chúng trong một bệnh viện nơi các em đã ra chào đời, cách đây hơn 6 tháng.

Bây giờ, một trong hai người cha đã không chịu trả lại đứa bé mà ông đã nhận là con gái của ông.

Sự lầm lộn này đã được phát giác khi đôi vợ chồng Miến Điện tên là Ngô Kho Pau và Ciu Ngai Mang nhận thấy sắc diện đứa con gái của họ bắt đầu xuất hiện những nét Ấn Độ.

Cặp vợ chồng này đã có tám đứa con khác, với thông báo cho bệnh viện nơi đứa trẻ ra đời nhưng các nhân viên của bệnh viện đã trả lời rằng không thể có chuyện lầm lẫn như vậy được.

Tuy nhiên về sau bé Ciau Swun lâm bệnh nên được nhận vào khu nhi đồng của nhà thương nơi một người bà con của ông Pau đang làm y tá.

Thế rồi người bà con này khám phá ra được một tấm thẻ mang tên bố mẹ thật của bé gái này, lúc em sinh ra đã được đặt tên là Pap Swan.

Giới thẩm quyền trong bệnh viện đã mở cuộc điều tra và biết được một bé khác cũng sinh cùng ngày mà cha mẹ là người Ấn với tên Swami Papa.

Sau đó, ông Pau đã đi trình nhà chức trách để xin trao đổi hai đứa bé nhưng ông Awami nhất định không chịu trả đứa bé mà ông đã nuôi dưỡng từ mấy tháng nay mặc dù em bé này cũng bắt đầu lộ ra những nét không phải là Ấn Độ. Ông Awami cho biết là ông thương em bé Lachmi này vô cùng.

Cuối cùng, ông Pau đã phải nhờ pháp luật can thiệp để lấy con về.

Một nghề mới : Cho thuê con nít

BROUGHTON Anh Quốc (UPI) Một người đàn ông tên là Peter Curtis đã cho đăng quảng cáo trên tờ nhật báo xuất bản tại Broughton Anh Quốc :

«Cho thuê con nít thuộc mọi lứa tuổi để dùng vào việc trang trí trong nhà nhân dịp Giáng Sinh. Cả con trai lẫn con gái, tuổi từ 5 tới mười ba rất xinh xắn và dễ thương. Cung cấp đủ bánh ngọt, kẹo xúc cù là và cà rem trong thời gian cho mượn. Giá cả phải chăng.

Ông Curtis tuyên bố rằng sáng kiến của ông sẽ là điều lý tưởng cho những cặp vợ chồng hiếm muộn có được không khí ấm cúng vui vẻ trong gia đình nhân dịp lễ Giáng Sinh. Ông cũng cho biết là không có ý định sẽ tiếp tục hành nghề này lâu dài mà chỉ muốn bày đứa con của ông, nhân dịp này kiếm thêm chút... cháo.

Cô bé Rachel, 13 tuổi, con gái đầu lòng của ông cho biết ý kiến về sáng kiến độc đáo này như sau: «Em nghĩ rằng ông già của em điên mất rồi ! Chúng em không muốn đi đâu cả, dù chỉ trong một vài tiếng đồng hồ. Ở nhà thích hơn nhiều, tụi em thiếu gì trò vui».

Trong khi đó, Má của bà trẻ, bà Marion chống đối mãnh liệt : «Tôi chống đối cùng cái ý định lầm cẩm đó ! Tôi nhất định không rời một đứa nào hết. Ai muốn mượn đứa nào thì phải mượn cả tôi nữa ».

Không hiểu trường hợp bày đứa trẻ được cho mượn ở đây nơi khác nhau, bà vợ ông Curtis sẽ tính thế nào ?

Giền ma túy thì khỏi ăn Noel

FRANKFURT (UPI) Hàng trăm binh sĩ Mỹ và gia đình của họ đã đổ xô tới phi trường Frankfurt để giành một ghế máy bay miễn phí trở về Hoa Kỳ hưởng lễ Giáng Sinh.

Chính phủ Mỹ đã tuyên bố dành cho họ những chuyến bay miễn phí sau khi Quốc Hội Mỹ chấp thuận cho 60.000 binh sĩ Mỹ đồn trú tại Tây Đức được mãn nhiệm và trở về nước trước hạn định.

Trong đêm Thứ Năm 23 tháng 12, hai chiếc phản lực cơ Boeing

với 438 chỗ ngồi, đã có hơn 100 ghế trống vì «thủ tục hồi hương» đặc biệt của quân đội Mỹ đã làm kẹt một số rất đông hành khách.

Có những chú GI đã phải thử nước tiểu trong suốt 10 ngày liền và cuối cùng kết quả cho biết là ma túy, cần sa đã thấm vào lục phủ ngũ tạng của các chú rồi. Thế là bèn ở lại để giúp sức nước bạn đồng minh chống Cộng Sản vậy.

Ông già 166 tuổi đi mừng cháu đẻ sinh ba

Mạc Tư Khoa (UPI) Cơ quan thông tấn TASS của Nga Sô cho biết là người đàn ông nhiều tuổi nhất thế giới đã trở thành ông tổ của những đứa trẻ vừa sinh ba.

Cơ quan thông tấn này cho biết ông Shiralil Mislomov 166 tuổi đã đi bằng xe hơi từ làng của ông đến miền núi trong tỉnh Azerbaijan để đi thăm mừng các cháu. Những trẻ sinh ba này đều là gái, đã làm tăng nhân số của gia đình ông lên đến 220 người.

Bà mẹ của những đứa trẻ mới sinh ra là Shinnaz Farziyeva, 35 tuổi đã có 10 mười đứa con. Nhân dịp sinh đẻ này, bà đã được tặng huy chương «Bà mẹ anh hùng» là huy chương mà chính quyền Nga Sô tặng cho những người đàn bà nào có từ 10 đứa con trở lên.

Gỗ mất giá, đàn bà đi bán ... Dâm

KUALUMPUR (AP)— Nhật báo Straits Times đã cho biết sự sụt giá gỗ bất thình lình tại Borneo đã khiến nhiều thiếu nữ phải đi hành nghề mại dâm để nuôi sống gia đình.

Trong một bản tin gửi đi từ Brunei, nhật báo trên cho biết sự sụt giá gỗ khiến cho nhiều trại gỗ phải đóng cửa và nhiều công nhân thất nghiệp.

Đề đối phó với nạn đói kém và thất nghiệp, nhiều phụ nữ, và cả những cô gái con nhà lành đã ra thành phố làm việc giúp đỡ gia đình bằng nghề bán trôn.

Nhật báo trên cũng cho biết những vùng bị ảnh hưởng nhiều nhất là Limbang, Lawas, Miri và Marudi.

Châu Hà, giọng ca hay ít được nhắc nhở

«Ngẫu nhiên nhân một buổi tiếp tân của Bộ Quốc Phòng vào khoảng năm 1953, một số nhân vật hiện diện biết tôi biết đàn, biết hát và say mê âm nhạc lắm, họ mời tôi lên hát chơi một bài và được tán thưởng nồng nhiệt. Nhiều người nói rằng tôi hát được quá mà sao không đi hát lại để cho giọng rỉ sét đi thật ưong. Tôi tỏ ý lo ngại không thể đi hát như một ca sĩ chuyên nghiệp được. Tuy nhiên sau đó có người mời tôi đi hát trên đài phát thanh và từ đó tôi trở thành ca sĩ.»

Nữ ca sĩ Châu Hà kể cho chúng tôi nghe lý do đã đưa đẩy bà trở thành ca sĩ. Chúng tôi đã gọi nữ ca sĩ Châu Hà bằng bà vì bà đã ở lứa tuổi bốn mươi và là mẹ của bảy con, tuy rằng tiếng hát của bà ngày nay vẫn còn những nét độc đáo cộng thêm sự điêu luyện do năm tháng tạo nên mà bài viết này chúng tôi phải đề cập đến.

Người ta thấy phần đông các nam nữ ca sĩ trẻ sau này đã thành nghề từ những trường dạy nhạc với một số vốn liếng về âm nhạc không lấy gì làm vững chãi lắm, miễn là tìm được cơ hội xuất hiện trước đám đông và được quảng cáo rầm rộ. Nhưng với Châu Hà và những nam nữ ca sĩ nổi tiếng cùng thời với bà, những Minh Diệu, Thái Thanh, Minh Trang, Hoài Trung, Hoài Bắc, Mộc Lan, Kim Tước v.v... của thời 15, 20 năm về trước, hầu hết họ là những người có một vốn liếng về âm nhạc từ «truyền thống» gia đình hay qua sự hướng dẫn tận tình và trong một thời gian dài của các nhạc sĩ tài ba.

Với Châu Hà, bà cho biết bà bắt đầu học nhạc từ 1947 sau khi rời cư ở hậu phương về Hà Nội sau mấy năm chạy loạn. Bà có một người anh mê say âm nhạc không thua gì bà và đặc biệt là nhạc cổ điển tây phương. Với những đĩa nhạc sẵn có trong gia đình, gần như bà thuộc lòng từng nốt nhạc, từng tiếng hát phát ra từ chiếc máy quay đĩa qua sự hướng dẫn của ông anh về căn bản nhạc lý. Có nhiều hôm, bà tập hát quên cả ăn uống, quên cả học hành và đắm mình trong dòng nhạc quên cả mọi vật chung quanh. Ngoài ra, bà còn được các «sơ» trong trường học dạy cho nữa.

Năm 1950 bà theo gia đình rời Hà Nội vào Nam sinh sống. Bắt đầu từ đây, bà học nhạc lý, đàn dương cầm và phong cầm với nhạc sĩ Nguyễn Văn Dung (người đã đào tạo nhiều nhạc sĩ nổi tiếng hiện nay). Tuy nhiên về hát, bà không học với ai hết. Châu Hà cho biết như vậy và thêm rằng tiếng hát của bà được tạo thành từ căn bản nhạc lý. Nó như một thứ vốn liếng phát xuất từ lòng say mê âm nhạc được khơi dậy và được phát huy theo nhịp độ thời gian hiểu thế nào là điệu dạng của tiếng đàn, thế nào là lời ca.

Khởi nghiệp cầm ca

Khởi nghiệp đi hát, bà góp mặt trong ban Phương Nam do nhạc sĩ Võ Đức Tuyết điều khiển trình diễn trên làn sóng điện của đài phát thanh Saigon. Sau đó bà cộng tác với nhiều ban khác hát cho các đài phát thanh Saigon và Pháp Á. Có ngày bà góp tiếng trong 10 chương trình văn nghệ của các đài này. Với các phương diện truyền thanh hồi đó không được tối tân các ban nhạc phải trình diễn trực tiếp cho thính giả nghe chớ không phải thâu thanh trên băng nhựa sẵn từ trước để sau đó mới cho phát thanh lại theo thời biểu như bây giờ các đài phát thanh đang làm để có thể tránh được đến tối đa các lỗi lầm kỹ thuật. Cho nên các ban văn nghệ phải giữ gìn ý tứ ghê lắm mới tránh được các lỗi lầm khiến thính giả mất hứng khi theo dõi.

Từ bốn năm nay, người ta ít được nghe Châu Hà hát hơn khoảng thời gian trước đó. Một phần vì bận rộn công việc gia đình, phần khác giọng hát cũng yếu đi đôi chút, bà tự nhận như vậy. Khoảng thời gian mà bà hát hay nhất, dễ dàng nhất trong thời đi hát là những năm từ 58 đến 66. Nay người ta chỉ thấy bà góp tiếng hàng tuần qua làn sóng điện đài phát thanh S.G trong ban Phụng Hoàng và thỉnh thoảng xuất hiện trên đài Truyền hình trong chương trình do nhạc sĩ Văn Phụng điều khiển.

Được hỏi có nhận xét gì về các nam nữ ca sĩ khác, bà cho biết ai bà cũng thích hết. Nghe người khác hát hay đánh đàn, bà quên mình cũng là người biết hát, biết đàn và ngưng nghe theo dõi «như một kẻ nhà quê mới ra tuồng».

Trả lời cho câu hỏi thích hát loại nhạc nào nhất, Châu Hà nói «loại nào cũng thích, nhưng nếu trình bày các nhạc phẩm của Văn

Phụng, không dám nói là trình bày hay nhất, nhưng có thể nói là diễn tả truyền cảm nhất». (Tưởng cũng cần chú thích thêm ở đây, nhạc sĩ Văn Phụng là đức phu quân của nữ ca sĩ Châu Hà.)

Theo bà, sự phân biệt nhạc tiền chiến, nhạc thời trang chỉ có tính cách hình thức mà chỉ nên nhận định bản nào hay, bản nào dở. Với các nhạc bản được gọi là thời trang được sáng tác trong mấy năm gần đây, bà tỏ vẻ khâm phục những ý nghĩ lạ lùng chắt chừa trong đó. «Gặp cơn buồn, nghe những lời ca ngộ nghĩnh, nỗi buồn như bay đầu mất».

Còn mê nuôi gà

Châu Hà nói ngoài sự mê say âm nhạc, trong đời sống gia đình bà rất mê nuôi gà. «Nuôi văn nghệ, nuôi chơi ít con cho nó lớn nó để rồi cho nó ấp. Tôi ngày trứng nở, cả hai vợ chồng và mấy đứa con bỏ hết tất cả mọi việc khác ngồi chờ gà con phá vỏ chui ra một cách sung sướng. Gia đình tôi «chiều» gà cũng như con cái trong nhà nên nếu thả nó ra khỏi chuồng người đi đâu nó đi theo đó. Vịt cũng vậy. Tối đến chỉ thiếu điều buông mùng cho nó ngủ.»

4 giọng ca Châu Hà

Có lẽ nhiều người không để ý lắm đến tiếng hát của nữ ca sĩ Châu Hà nếu không nghe một mình bà hát với bốn giọng hát khác nhau trong cùng một bài hát qua kỹ thuật thâu thanh ghép âm (sound on sound). Với kỹ thuật thâu thanh mới lạ này người ta mới thấy một Châu Hà độc đáo và điêu luyện qua cung cách diễn tả tự nhiên đến độ dễ dàng.

Người ta thấy nơi nhiều nữ ca sĩ khác, họ có một giọng ca riêng và một lối trình bày gần như là thành nếp của những cố gắng mà người nghe có thể nhận thấy. Nói khác, họ gần như thiếu sự tự nhiên của nhà nghệ sĩ trình diễn nếu thiếu đi sự cố gắng cần thiết trong khi trình diễn.

Sự tự nhiên ở đây không nhằm chỉ dáng vẻ, cử chỉ mà muốn nói đến sự chân thực, hiển hiện sự tự nhiên trong sự thông hội giữa người hát và ý tưởng được diễn đạt.

Châu Hà hát trên truyền hình. Võ Đức Tuyết đệm dương cầm

Làn hơi rung thật mềm, thật ngọt và tiếng hát Châu Hà thật khỏe, thật thanh thoát. Với làn hơi phong phú, người nghe được nghe Châu Hà xuống giọng thật trầm rồi chuyển biến lên cao vút mà không chút vướng mắc hay gẫy ngang. Người ta thấy nhiều bài hát bà trình bày, một số ca sĩ khác không trình bày nổi vì nhạc bản đòi hỏi người hát khả năng lên giọng thật cao, xuống giọng thật thấp với những chuyển biến của âm thanh dồn dập tươi vui, nồng cháy, không kể đến những hiểu biết về kỹ thuật và nghệ thuật hợp ca.

Với những người yêu nhạc, có một trình độ thẩm âm tối thiểu nếu tiếng hát Thái Thanh diễn tả lời ca ý nhạc trong những âm thanh ngọt sắc, trong vắt tạo cho người nghe cảm giác dễ mê như chết đuối trong tiếng hát của nàng, với Châu Hà người nghe lại cảm thấy mình thơ thới, sáng khoái và tâm hồn trở nên bình tĩnh. Cái quyến rũ trong tiếng hát Châu Hà là sự quyến rũ của một người đồng hành

hương về một chân trời có hoa thơm chen bên lộc non xanh tốt. Có những khuôn mặt người rạng rỡ hy vọng nhìn nhau triu mến. Nghe Châu Hà hát 4 giọng với kỹ thuật ghép âm, khách thường nghe bốn giọng nữ cùng một lượt và có thể sẽ không ngờ rằng một người hát «hợp ca» qua phương pháp ghép âm nếu không được giới thiệu cho biết trước. Tiếng hát của bà đã tạo cho người nghe nhiều thích thú và thấy mình cần phải sống trong một cuộc đời đáng yêu dù có những lúc buồn sầu.

Tiếng hát Châu Hà của những ngày tháng hôm nay là tiếng hát ngọt ngào, ấm áp đến với mọi người trong tình cảm đầm ấm chan hòa. Tiếng hát của bà là một trong những tiếng hát quý giá của nền văn nghệ trình diễn VN còn lại chưa bị thời gian hủy hoại như 1 số giọng hát vang danh một thuở nay đã đi vào dĩ vãng và một số người khác đang bước chân trên những lối dốc mòn.

NGUYỄN TIỀN

Châu Hà: Tiếng hát ngọt ngào ấm áp

NHIẾP ẢNH

Chụp ra một ảnh xem được rất dễ. Tạo ảnh đẹp khó hơn 1 bước, từ đó phải bước thêm 1 bước nữa mới vào nghệ thuật hẳn. Khi chụp được ảnh nếu bạn muốn «trình làng» hoặc muốn được chúng tôi góp ý với bạn cho vui, xin bạn gửi về trang «Nhiếp Ảnh». Hình ảnh gửi về, xin dùng giấy láng, cỡ 13 X 18 trở lên. Bạn có thể gửi một lần một hoặc nhiều ảnh, nên lót giấy cứng để khỏi bị gãy. Phía sau ảnh nhớ để tựa ảnh, tên tác giả và địa chỉ. Nếu có thể, xin cho biết thêm chi tiết về máy ảnh, ống kính, phim, khẩu và tốc độ, kính lọc màu. Nếu không phải là lời đòi hỏi thái quá, xin bạn vui lòng cho biết nghề nghiệp và chơi ảnh đã bao lâu rồi. Chúng tôi chờ đón tác phẩm của quý bạn để chúng ta «CÙNG XEM ẢNH»

● LÊ VĂN KHOA phụ trách

Hành rằng sinh hoạt nhiếp ảnh không phải chỉ dành riêng cho thành phần nào, nhưng giới tham dự đông đảo hơn hết vẫn là giới trẻ. «Đời» hôm nay nhận được một «cọc» ảnh của bạn Vũ Văn Hàn, Phú Nhuận. Dù rất cảm kích và rất muốn, chúng tôi không thể cũng không nên xem hết cùng một lúc. Chắc bạn Hàn cũng đồng ý với chúng tôi như vậy.

Bộ ảnh mà bạn Hàn gửi đến xoáy quanh đề tài thiếu nhi. Hẳn bạn sáng tác cho cuộc thi «Thế giới của trẻ em» vừa qua. Dù sao bạn Hàn cũng có lòng yêu trẻ, nếu không, khó thể nào chụp nhiều vậy được.

Về chuông

Các trò chơi của thiếu nhi thì trò chơi nào cũng lý thú cả. Dĩ nhiên trẻ rất say mê. Đó là điều may mắn cho người chụp ảnh. Trẻ bị thu hút vào trò chơi sẽ quên ống kính, sẽ không ngó nghiêng cổ để đưa mặt vào giữa ống kính, sẽ không ngồi thộn ra, ngượng ngịu khó chịu.

Bức ảnh rất khá tuy hầy còn xa mới «về chuông» được. Vì là bức ảnh chụp «tại trận», thiếu sự bố trí thích đáng nên các em trong ảnh ngồi một phần ngoài nắng, một phần trong tối. Loại ảnh nắng như vậy rất khó đẹp.

Em ở bên trái có lẽ gặp số hên nên một tay lo dờn ngựa và tay kia sẵn sàng để đỡ hột xi ngầu tiếp. Rất tiếc không được thấy gương mặt của người «đang lên», có lẽ hí hớn lắm. Tai hại hơn nữa, em bé góc trái có lẽ là vai chánh, lại bị «trảm thủ» ngay bon.

Em bên mặt, chỉ là vai phụ, vì không động, không rõ.

Bố cục chéo góc thật chặt chẽ. Hai cánh tay, đường dài màu sậm của bàn cờ đều đóng góp quan trọng cho bố cục. Tiếc vì vai chánh đã «mất đầu», tôi đề nghị «chém» thêm xuống thấp hơn nữa (theo đường trắng) để một em chỉ góp đầu vào ảnh còn em kia ghép phần dưới vào vậy.

Ảnh được chụp từ trên cao bỏ xuống rất thích hợp.

Tức cười

Bất cứ cử động nào của trẻ thơ cũng đều «đáng ghê» Bạn Hàn đã bắt ảnh này thật bạo. Ít khi người ta để ảnh theo hình vuông, dù là chụp với phim 6x6. Nhưng ai cấm?

Trong ảnh này bạn Hàn gần như cố tạo sự cân đối gần tuyệt đối, là lối nghệ thuật ngày nay cố tránh. Em bé được đặt vào giữa. Hai mắt nhắm lại xuyên qua hai mép tai, tạo đường gạch ngang, ngay giữa ảnh. Chòm tóc trên trán chạy thẳng xuống sống mũi, qua miệng, tạo thêm một đường cắt thẳng xuống cũng giữa ảnh, tạo chữ thập ngay giữa mặt em bé. Nếu không nhờ bóng tối che bớt vành tai trái và bầu áo, cũng bên trái, không bị lật lên thì quả tình ảnh thật cân đối rồi.

«Tức cười» của Vũ Văn Hàn

Em bé được đặt vào luồng sáng xuyên qua cửa nhà tối, nên tạo sự tương phản quá gắt. Bối cảnh chìm vào bóng tối, tiếp với tóc các em bé. Cả chiếc miệng đen ngòm mà 2 răng cửa không thể kéo lại nổi. Giọt lệ đọng trên mí mắt thật đáng yêu.

Ước gì bối cảnh sáng lên hơn. Ước gì gương mặt và áo của em bé sậm lại, chỉ để đôi giọt lệ và 2 chiếc răng cửa trắng nổi lên, sẽ càng đáng yêu hơn biết chừng nào.

LÊ VĂN KHOA

Tin nhiếp ảnh

Ngày khóa sổ nộp tác phẩm nhiếp ảnh dự thi giải văn học nghệ thuật toàn quốc 1971 do Tổng Thống Việt Nam Cộng hòa chủ xướng, được ấn định là 15-1-1972 tại Phủ văn hóa, số 8 Nguyễn Trung Trực Saigon. Tất cả những tác phẩm trúng giải từ Bằng Trông lệ trở lên trong các cuộc thi trong nước đều không được dự cuộc thi này.

Hội đồng chấm giải sẽ chấm loại bằng đèn xanh, đèn đỏ. Những ảnh được nhập tuyển sẽ được chấm lại bằng điểm (đèn số). Những ảnh được số điểm cao nhất sẽ được vào chung kết và sẽ chấm kín với phiếu kín để quyết định giải thưởng.

THỜI SỰ TRONG NƯỚC

BÁO CHÍ

Tăng giá để tự cứu

Các biện pháp kinh tế Cách Mạng Mùa Thu được ban hành từ nhiều tháng nay đã ảnh hưởng đến mọi giới. Nhưng phải đợi tới ngày đầu năm 1972, cuộc cách mạng này mới chánh thức lan đến làng báo sau khi Bộ Kinh Tế loan báo kể từ ngày giá giấy báo sẽ tăng từ 530đ lên 1.200đ một ram, tức là tăng lên tới 125 phần trăm.

Để phản đối lối làm việc nói trên của BKT mà Hội Chủ Báo VN cho là «thiếu trách nhiệm», gần như toàn thể các nhật báo VN đã đình bản trong ba ngày hồi tuần qua để chờ đợi kết quả cuộc tiếp xúc giữa đại diện báo chí với chánh quyền về việc giảm giá giấy báo. Một vài báo không hưởng ứng biện pháp đình bản vì cho rằng đó là một phương pháp tranh đấu tiêu cực và làm thiệt thời cho độc giả.

Tuy nhiên cuộc tranh đấu của làng báo đã không thành công vì chánh phủ vẫn giữ nguyên quyết

định tăng giá và không trợ cấp để giữ tiếp giá giấy báo. Do đó sau ba ngày tự ý ngậm miệng, các báo đình bản đã xuất hiện trở lại với quyết định tăng giá bán, có nghĩa là làng báo đã chấp nhận giá giấy mới. Như vậy kể từ tuần này báo ngày 4 trang giá bán là 15đ., báo 6 trang 20đ., báo 8 trang 25đ.

Ảnh hưởng tức khắc của quyết định tăng giá báo là giới ký giả sẽ được tăng lương nay mai. Trong một văn thư gửi tới chủ nhiệm các nhật báo mới đây chủ tịch nghiệp đoàn ký giả VN đã đề nghị các báo tăng 50 phần trăm lương cho toàn thể ký giả, nhân viên trị sự và ấn công kể từ đầu năm 1972.

HẠ VIỆN

Thông qua hai dự luật

Tuần qua, Hạ nghị viện trong hai phiên nhóm khoáng đại đã liên tiếp thực thi quyền lập pháp bằng cách chung quyết dự thảo luật ngưng thầu thuế lương bổng công

Saigon ngày nhật báo đình bản : chỉ có vài tờ không hưởng ứng (AH)

«Về chuông» của Vũ Văn Hàn

Hai hình trên : Khu chợ búa ở đường Phạm Hồng Thái không còn ồn ào náo nhiệt như những ngày báo ra đầy đủ. Phải chờ đợi phần đổi tang giá giấy báo được treo tại cầu gác bộ báo chí ở đường Lê Lợi (A.P.)

nhân và công tư chức, và thông qua dự luật thị trường hối đoái trao đặc quyền cho Hành pháp tự do ấn định hối xuất, tổ chức và điều hành thị trường hối đoái,

Về dự luật ngưng thu thuế lương bổng quân công tư chức. Hạ Viện với 115 phiếu thuận trên tổng số 122 dân biểu hiện diện đã bác bỏ tất cả các phúc nghị của Thượng Nghị Viện trước đây. Theo luật này, từ nay trong suốt thời gian chiến tranh giới quân nhân công tư chức có số lương hàng năm từ 360.000đ. trở xuống (tức dưới 30.000đ. một tháng) được miễn thuế lương bổng và tổng hợp lợi tức. Được biết dự thảo luật này đã được Hạ Viện pháp nhiệm 1 biểu quyết chấp thuận cuối năm 1969, và sẽ được nhiên thành luật nếu Hành Pháp không yêu cầu phúc nghị nữa.

Về cuộc biểu quyết chấp thuận dự luật thị trường hối đoái, thì chỉ

có 67 DB hiện diện và 59 DB thân hành pháp đã bỏ phiếu tán thành. Dự thảo luật này chỉ gồm 5 điều văn tắt, giao toàn quyền về hối đoái (ấn định hối suất...) cho Hành Pháp và Hành Pháp sẽ thi hành bằng các sắc lệnh.

THAM NHƯNG Những chuyện tày trời

Trong những ngày gần đây dư luận rất chú ý đến việc ông Ngô Xuân Thọ con trai độc nhất của Chủ tịch Giám Sát Viện Ngô Xuân Tích — một mình đứng ra tố cáo nhiều vụ tham nhũng. Ông còn tố cáo cả Giám Sát Viện và cho biết PTT Trần văn Hương đã từng can thiệp với GSV để xử chìm xuống một vụ điều tra tham nhũng (Đời 115).

Tuần vừa qua ông Thọ lại một lần nữa đứng lên tố cáo một vị tỉnh trưởng ý quyền cây thế làm

mất lòng dân. Trong một bức thư gửi lên Phó Tổng Thống Trần văn Hương, ông Thọ tố cáo Đại Tá Hoàng Đức Ninh, tỉnh trưởng Bạc Liêu đã làm những chuyện tày trời như đốt chợ, cáo nhà dân để làm tiền, thả Việt Cộng, từ chối tiếp phái đoàn Thanh Tra Tổng tham mưu và còn lớn tiếng thách thức phái đoàn. Ô. Thọ cũng còn yêu cầu Giám Sát Viện cử người xuống tận nơi để điều tra hầu xoa dịu sự phẫn uất của đồng bào.

Được biết Đại Tá Hoàng Đức Ninh là anh ông Hoàng Đức Nhã, bí thư của Tổng Thống. Cả Đại tá Ninh và ông Thọ đều có liên hệ bà con với TT Thiệu.

Về phần PTT Hương thì trước đây một nguồn tin cho biết ông đã được Tổng Thống ủy nhiệm trách vụ bài trừ tham nhũng và ông sẽ đứng đầu một ủy ban đặc biệt để lo việc đó.

Thẩm mỹ viện Crystal Clinic Ngô văn Hiếu : NỔI TIẾNG LÂU NHẤT

Các khán giả hâm mộ nghệ thuật thứ bảy, sân khấu, kịch trường, hầu hết không ai là không biết tên cố Bác sĩ Ngô văn Hiếu, dù ông chưa hề lên sân khấu lần nào. Xin quý vị chờ vội ngạc nhiên, vì đó là sự thực «chăm phần chăm».

Lý do rất giản dị : cố bác sĩ Ngô văn Hiếu, nguyên dân biểu đơn vị Phong Dinh, là người sửa sắc đẹp cho hầu hết các nghệ sĩ minh tinh sân khấu kịch trường nổi tiếng. Từ «Cải lương chi bảo» Bạch Tuyết, tới cô đào có tiếng hát thật hay Ngọc Giàu và biết bao nhiều thần tượng khác của khán giả như Kiều mai Lý, Lệ Thủy, Phượng Liên, Ngọc Tuyết, Như Ngọc, Hồng Nga, v.v. The Three Aple, Thái Hằng (ban nhạc Thăng Long).

Với sự tiếp tay của bà vợ đảm đang và khéo léo, cố Bác sĩ Ngô Văn Hiếu là người đầu tiên nổi tiếng tại VN về tài sửa mũi, cắt mắt đẹp mà vẫn tự nhiên. Càng da mặt và chữa các tật bẩm sinh. Phòng giải phẫu của ông lúc nào cũng tấp nập kẻ ra người vào.

Sau khi bị quân khủng bố tới tận phòng mạch ám sát, cố Bác sĩ Hiếu đã được rất đông thân chủ tiễn đưa ra tận nghĩa trang. Báo chí hồi đó đã loan tin : « Ngọc Giàu sụt sùi, Bạch Tuyết nhỏ lệ... »

Sau mấy tháng trường đau khổ bà Ngô văn Hiếu cố gắng sửa sang lại cơ sở giải phẫu thẩm mỹ để tiếp tục sự nghiệp lừng lẫy của chồng.

Bà Hiếu đã cùng chồng sang Nhật Bản, khi ông học giải phẫu thì bà học về chuyên khoa thẩm mỹ. tô điểm, lột da, nắn eo v.v. cho phụ nữ, tại thẩm mỹ viện danh tiếng Hibiya Tokyo. Nhân dịp đến thăm phòng giải phẫu thẩm mỹ C. CLINIC NGÔ VĂN HIẾU, chúng tôi được bà tiếp chuyện ngay tại phòng nhận khách. Bà tươi cười chỉ bức ảnh treo trên tường chụp cùng các học viên khác, khi bà đang học về thẩm mỹ tại Nhật Bản :

Bà Ngô Văn Hiếu : chủ nhân Thẩm Mỹ Viện Crystal Clinic

«Đây toàn là người ngoại quốc tới Nhật, học về thẩm mỹ nhưng họ đâu có khéo tay được như người Việt mình. Vì vậy bà giáo sư quý tôi lắm, mình học một biết hai!»
Hiện nay, Crystal Clinic Ngô Văn Hiếu là một chi nhánh (annex) độc nhất ở Việt Nam của Viện giải phẫu thẩm mỹ danh tiếng thế giới Hibiya Clinic, Tokyo, Nhật Bản, do đó độc quyền về các máy móc và

những được phẩm tân kỳ nhất. Bà Ngô Văn Hiếu cho biết Crystal Clinic liên lạc thường xuyên hàng tháng với Hibiya Clinic để trao đổi kinh nghiệm nghề nghiệp và những kỹ thuật mới mẻ nên nhờ thế đã tránh được những «tai nạn kỹ thuật» (accidents-techniques) mà những người khác thường vấp phải và khách hàng của bà coi như được bảo đảm 100%.

Sau khi Bác sĩ Hiền mất đi, bà Ngô Văn Hiền đã nhờ 2 bác sĩ nổi tiếng khác tiếp tục công việc cho phòng giải phẫu thẩm mỹ của bà. Đó là các Bác sĩ L.T.C và Bác sĩ Lê Văn Hiền (đương kim dân biểu Phong Dinh). BS Lê Văn Hiền là người em cô chèo của BS Ngô Văn Hiền, hiện đang tiếp tục khám bệnh miễn phí mỗi sáng chúa nhật tại Càn Thơ—công việc làm của cố Bác sĩ Ngô Văn Hiền mà người dân Tây Đô rất ngưỡng mộ. Trong dịp tranh cử dân biểu vừa qua, bà Ngô Văn Hiền đã nêu cao gương sáng của một quả phụ can đảm, giàu nghị lực. Mặc dù bị hăm dọa «cho ăn kẹo đồng», bà vẫn không lùi bước mà trái lại vẫn tiếp tục vận động mạnh mẽ và khéo léo nên đã đem lại được sự đặc cử về vang cho Bác sĩ Hiền tại Phong Dinh. Đơn vị của cố Bác sĩ Ngô Văn Hiền nhiệm kỳ trước.

Tuy bớt thì giờ để giúp ông em vận động tranh cử, bà Ngô Văn Hiền vẫn điều khiển mỹ viện Crystal Clinic rất điều hòa và các thân chủ muốn sửa sắc đẹp tại đây, ai cũng phải bện trước mirror có chỗ, vì khách hàng của Crystal Clinic quả thật là quá đông đảo.

Nằm trên lầu thứ nhất cư xá Tam Đa, tuy nhỏ hẹp nhưng xinh xắn, Thẩm mỹ viện Ngô Văn Hiền có tới hai dãy ghế dành cho thân chủ ngồi đợi. Khách hàng thuộc đủ mọi thành phần, từ các thương gia giàu có, tới các bà mệnh phụ sang trọng, nữ sinh, đào cải lương... và khá đông người ngoại quốc nữa. Thế mới là lạ.

Trong buổi sáng ghé chơi, chúng tôi gặp tới ba phụ nữ Trung Hoa và một Thái Lan tới cắt mắt và sửa mũi. Bà Thái Lan nói tiếng Việt trỏ trỏ: «Tui cắt mắt rồi, thấy đẹp nên dẫn cô bạn tới làm đó!»

— «Tại sao bà không cắt ở bên?»

— «Thái Lan hả? Saigon làm cũng hay lắm chứ, mà rẻ nữa. Tui có qua Nhật mà mắc quá không dám cắt...»

Vừa lúc ấy thì một thiếu phụ rất đẹp bước vào. Khi bà ta bỏ cặp kính ra, ai cũng ngạc nhiên vì đôi mắt bị sưng húp lên. Thiếu phụ khẽ lẽ cùng bà Ngô Văn Hiền:

— «Bà xem, tôi qua Nhật sửa hết nửa tháng rồi, mà mắt xấu vậy đây. Làm sao sửa lại đôi mắt tôi đi bà!»

Bà Ngô Văn Hiền và các thân chủ tại Crystal Clinic

Bà khách cho biết đã tốn cả gần triệu đồng để sang Nhật sửa mắt, mũi mà không được vừa ý. Bà Ngô Văn Hiền tươi cười hành diện: «Vây mà các bà cứ chờ VN, ở đây chúng tôi làm chỉ tốn chừng mấy chục ngàn mà không bao giờ bị xấu như vậy cả. Các bà, các cô sửa xong mà không vừa ý là bất thường ngay chứ ai chịu... như là sửa ở Nhật... Khi phát biểu ý kiến về bệnh vực lập trường làm đẹp của mình, bà Ngô Văn Hiền cho biết: «Ngoài mục đích sửa sang sắc đẹp để giữ gìn hạnh phúc gia đình, thăng tiến trong nghề nghiệp, người phụ nữ đẹp còn làm cho quốc gia mình có bộ mặt sáng sủa và dễ thương hơn. Quý vị cứ tưởng tượng khi mình tới một xứ mà mặt mũi dân chúng họ đẹp đẽ, xem mình có cảm tình hơn ngay không nào?»

Khi được hỏi về bí quyết làm đẹp của phụ nữ, bà Hiền mỉm cười trả lời:

«Người phụ nữ cần phải có cặp mắt đẹp trước hết. Người ta thường

vẫn nói đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn mà lại, ở đây chúng tôi có thể cắt mắt cho các bà, các cô mà không để lại một vết sẹo nào. Tất cả những cặp mắt sau khi được sửa sẽ mở to ra, long lanh, long lanh, mí mắt hếch lên như cánh phượng đỏ trông trẻ hẳn ra, nhẹ nhàng, linh động và quyến rũ vô cùng.»

Từ ngày thành lập Crystal Clinic đến nay, bàn tay khéo léo của bà Ngô Văn Hiền đã tạo nên được biết bao nhiêu là người đẹp cho quê hương này! Hẳn mọi người còn nhớ là cách đây không lâu, bà Ngô Văn Hiền đã bỏ ra không ít thì giờ để làm giám khảo trong cuộc thi Hoa Hậu thật hào hứng, sôi nổi. Ngoài số tiền ủng hộ làm giải thưởng, bà Ngô Văn Hiền còn chăm sóc sắc đẹp miễn phí cho các thí sinh dự thi Hoa Hậu nữa.

Có thể nói rằng bà Ngô Văn Hiền thật quả là con người của «nghệ thuật làm đẹp» tại VN.

Bài của VINADA

Bà Ngô Văn Hiền đang trao vương miện cho hoa hậu BNÁ Vạn Hội

Đỡ Buồn tinh hoa

Tổ tướng

Mấy ngày nay tờ nhật báo Sóng Thần mở một chiến dịch «tổ tướng» rất sôi nổi. Người tổ là Quế tướng công. Chưa biết công việc làm này của Sóng Thần sẽ đem lại kết quả gì, nhưng riêng kẻ này bao giờ cũng đứng về phe yếu mà bênh vực. Cái đó gọi là phù suy, và lên cổ sức bảo chữa cho người bị tổ.

Nhớ trong sách xưa của Vũ trọng Phụng có nói rằng trên đời này không bao giờ có một sự hiệp tâm. Cứng đảm thì có, rồi thì đầu vào đó, dù rằng «nồi méo úp vung tròn» cũng cứ được như thường. Vả lại, sự chống cự làm tăng thêm khoái cảm; bởi vậy thắng của Nghị Hách trong Gióng Tổ mới bảo cô vợ không có năm y, hầy vùng vẫy, phản đối để cho nghị nhà ta có cảm tưởng như đang đương bức một gái tơ. Quế tướng công thân danh là một viên tướng «quyền trọng ra oai trấn cõi ngoài» thì không lý do gì lại phải làm việc quá mạo hiểm, có thể thân bại danh liệt với một cô em mười lăm tuổi. Hiếm chi người sẵn sàng gặp ngài, có thể là những mệnh phụ hồi xuân, những bà chuyên chạy áp phe...

Nếu là câu chuyện xảy ra mà thực đi nữa (liệt quá sẽ biết trong vài tuần sắp tới) thì tướng công đã áp dụng rất đúng binh pháp.

Phép dụng binh cho viên tướng ngoài trận mạc có toàn quyền hành động: có khi không cần sự đồng ý của vua. Việc binh nhiều lúc quá gấp, nếu đợi vua ra lệnh thì còn gì linh mệnh sĩ tốt. Bởi thế mà Hồ tôn Hiến mới không cần báo cho vua Gia Tĩnh biết rằng mình cần thưởng thức tiếng đàn náo loạn và thân hình diễm tuyệt của Kiều trong một đêm. Họ Hồ là người có tư cách nên sáng hôm sau còn chút áy náy:

«Nghĩ mình phương diện quốc gia».

Quan trên trông xuống, người ta trông vào».

Người thời nay thua Hồ tôn Hiến ở điểm đó, ở điểm cứ ngậm miệng làm thinh, chẳng áy náy gì ráo! Ôi! từ thế kỷ 16 đến thế kỷ 20, chưa đầy 400 năm, mà «tư cách làm tướng» đã khác nhau thế ư?

Trong cuộc «hành quân» này, Quế tướng công đã thất bại. Nhưng chớ lấy thành bại mà luận anh hùng. Tôn vũ Tử, một lý thuyết gia quân sự thời Chiến quốc đã bảo: «Trăm trận trăm thắng chưa phải là giỏi trong hạng tướng giỏi». Tuy nhiên, trong cuộc «hành quân lung địch và diệt địch» này, tướng quân đã áp dụng triệt để binh pháp Tôn vũ Tử mà vẫn thất bại, cái ấy mới đáng tức! Nghiên cứu nội vụ qua báo Sóng Thần, ta thấy ngài đã dùng cả thượng sách, trung sách và hạ sách:

«Thượng sách của việc dùng binh là đánh địch bằng mưu cơ, thứ nữa là đánh bằng ngoại giao, thứ nữa là đánh bằng binh lực, hạ sách nhất là công hãm thành trì» (Tôn Ngô binh pháp).

Nguyên nhân thất bại có lẽ do sự không biết «thi hành và áp dụng» đúng như lời Napoléon đã nói: «Nghệ thuật dụng binh là nghệ thuật giản dị, nhưng cái khó là ở chỗ thi hành và áp dụng» (L'art de la guerre est un art simple, mais tout d'exécution). Thi hành kế hoạch không chu đáo, và áp dụng quá mạnh bạo nên đổ bể tùm lum!

Dù sao, Quế tướng công vẫn không có tội. Người làm lớn có quyền hưởng thụ, đó là lẽ tất nhiên. Bởi vậy, cán bộ Vem mới có hạng «đại táo». Ai đánh giặc nơi tiền tuyến để cho hậu phương được yên ổn? Kẻ có công lớn dù có bị lỗi lầm cũng chẳng gì đáng trách. Ông cha ta có câu «nhân vô thập toàn». Vả chăng, nền xã hội này toàn là người sạch, người tốt cả thì đáng chán biết bao, vì như thế chẳng khác gì ta nghe một bản đàn mà toàn là những «nốt bổng» cả. Phải có trăm «nốt trầm» mới thành ra du dương. Nhưng ác nỗi là chữ Hán «trầm» có nghĩa là «chìm», và nhiều «nốt trầm» quá, xã hội này sẽ «chìm» luôn xuống đất đen!

TẠ KÝ

THƯ ĐỜ BUỒN

ĐỌC THU phụ trách

Thư một đạo hữu còn nặng nợ trần

Thưa đồng chí đảng trưởng.
Dù chưa được kết nạp, chưa lễ tuyên thệ. Nhưng vốn là người buồn «kinh niên» nên chúng ta đã là đồng chí.

Được sinh ra và lớn lên với nhiều tham vọng. Thế nhưng đã 32 tuổi đời vẫn đôi bàn tay trắng. Buồn ơi là buồn!

Không sự nghẹn. Không tình yêu. Bệnh tình lại mỗi ngày mỗi thêm tàn phá cơ thể. Nỗi buồn da diết thêm lên.

Bởi là người nhiều tham vọng cá nhân nên Kinh Kong đã nung nấu cháy gần cả cuộc đời (nếu ngay bây giờ mình được kết thúc). Hy vọng sẽ được ghi công sẽ được chia chác nên Kinh Kong đã tham dự vào hết phong trào này đến lực lượng nọ. Đã từng tã xông bừa đốt đám đá khắp nơi. Thế nhưng cuối cùng vẫn không được sơ mui gì. Đã thế mà còn mang họa vào thân đến nỗi bây giờ phải chịu thân tàn phế. Hỡi sao không buồn.

Như số phận của con diêm và chiều, như số phận của thằng ma cô h't thời vùng này. Còn lại bây giờ là thân xác còm cõi già nua dị tướng. Với tâm hồn tàn úa khác khoải kêu thương, vốn xưa đã buồn nay buồn thêm hơn.

Cơn buồn như loài sâu gặm nhấm hình hài đục khoét tâm linh Cơn buồn đã được suốt mười buổi cháy đời mình. Cơn buồn như chứng nan y tàn phế, như cơn bệnh nan y vô phương chữa trị.

— Làm sao cho đỡ buồn? Câu hỏi ben nhọt đâm thủng trái tim. Vất vẩn tủy óc vẫn chưa tìm ra lời đáp.

Nay đảng đã được chính thức thành lập với nhiều hứa hẹn. Không những làm cho đảng viên đỡ buồn mà còn nhằm vào các tiêu nung cứu vẫn giống nói.

Kinh Kong khoái lắm. Muốn xin đồng chí đảng trưởng dành cho một ghế trong ban chấp hành.

Biết đâu, nhằm vào uy thế nhờ sức bành trướng của đảng. Kinh Kong may ra kiếm được tí cháo cùng lúc có chút danh phận với đời.

Đề bù lại, Kinh Kong nguyện dâng trọn quãng đời còn lại cho đảng. Tích cực hoạt động thế nào cho đảng thật lớn mạnh không chỉ riêng tại Việt Nam mà còn phải lan tràn khắp thế giới.

Hy vọng ý muốn của Kinh Kong sẽ không bị khước từ. Kinh chào đồng chí đảng trưởng.

Đảng Đờ buồn vạn tuế—vạn vạn tuế.

— Sau khi các đảng khai đạo đã dứt khoát bỏ danh xưng Đảng Đờ Buồn, thành kiến sôi sục về đảng nói chung xét ra không còn, nên không có chuyện nhập đạo «may ra kiếm được tí cháo cùng lúc có chút danh phận với đời» như bạn viết. Bạn đã trở thành một đạo hữu của đạo Đờ Buồn. Khi nào đạo quy đã xong xuôi, bạn có thể thông thả ứng cử, hy sinh miễn một chức sắc.

TÂM SỰ BẠN ĐỜI

Đề nghị thêm «trang của lính»

Viết trên vùng Hành Quân.
Tôi, độc giả báo Đờ thành thật đề nghị báo Đờ do Chu Tử chủ trương.

Hãy cố gắng dành cho trang của lính.

— Trang của lính có thể giúp cho Đờ Lính cởi mở tâm tư và giải tỏa được những gì uất nghẹn, có miệng cũng như không.

— Trang của Lính tạo cho báo Đờ nhiều khía cạnh viết lên nhiều sự thật của Đờ Lính.

— Trang của Lính, nói lên những gì ở ngoài cũng như trong đơn vị và trang của Lính sẽ là bài triết tính của những ai, có chút uy quyền, đã làm và sẽ làm, đã nói và sẽ nói giải đáp.

— Trang của lính cũng tạo cho báo Đờ nhiều độc giả chân thành nhất.

Không những cá nhân tôi vì nhiều các chiến hữu đang mong đợi Trang Của Lính.

Tây Ninh 10-11-71

Thượng Sĩ NGUYỄN VĂN XÁ
KBC 4794

— Bỏn báo thư ký tòa soạn đã viết ghi ngoài lề lá thư của bạn: OK. Như vậy là trên mặt báo Đờ nay mai sẽ thêm «Trang của lính» theo đúng đề nghị của bạn.

Buồn tàn thu

Kính gửi : Ông Chu Tử, Chủ Trương Biện Tập Tuần Báo Đờ số 143—145, Cống Quỳnh, Saigon.

Kính thưa ông,

Tôi, một độc giả trung thành của Đờ, xin ông vui lòng cho đăng mấy dòng cảm nghĩ của tôi đây, nơi mục nào trong Báo Đờ mà Ông xét thấy tiện, đề mong lên nổi đau xót của tôi (và có thể là của nhiều người khác đồng cảnh ngộ) trước biện pháp kinh tế mới của Chính Phủ. Chân thành cảm ơn Ông rất nhiều.

HAI MÙA THU, HAI CUỘC CÁCH MẠNG

Nhân đọc Báo Con Ông số 194

phát hành ngày 25.11.1971 nơi mục «Chém Rudin» có đoạn nói về việc «làm cách mạng». Tôi đã đọc và nghĩ thấy đau xót cho thân phận của dân tộc mình quá nhiều. Năm 1945 năm cách mạng của bè lũ CS tôi chỉ mới mấy tuổi đầu nào biết gì đến 2 chữ cách mạng. Bây giờ đã trưởng thành, đã thực sự bước vào cuộc đời và đã hiểu rõ thế nào là cách mạng.

Cuộc cách mạng Mười Chín Bốn làm đã bùng nổ giữa bao nỗi chán ngán ở chế của người Việt và rồi Cách mạng Mùa Thu Một-Chín-Bảy. Một cũng đã làm cho dân mình nhất là dân khổ rách áo ôm, những người đang chịu dầm mưa dãi nắng trên khắp các mặt trận phải dờ sống dờ chết, nếu không muốn nói là thất vọng. Thường nói đến cách mạng phải có một cái gì phấn khởi và tràn trề hy vọng nhưng trái lại Cách Mạng Mùa Thu nam nay lại mất đi cái ý nghĩa đó. Nhu yếu phẩm mà Cách Mạng Kinh Tế đã đề ra là Xe hơi, Tủ lạnh, Tivi v.v... chờ không phải là gạo là sữa. Phải, bụng đói mà ngồi xem Tivi đi xe hơi nào có ai biết được mình đang đói đâu. Con nít bây giờ cũng không cần dùng sữa nữa vì sữa không còn là nhu yếu phẩm để chúng được sống và lớn lên. Chúng phải hít thở cái không khí cách mạng kinh tế để sống thì đúng hơn. Những người lớn họ đã nghĩ thế. Tôi hiện là lính (không thuộc các đơn vị tăng lương cao) nên kh nghe «Chú Phính» tăng lương 1.200 cũng thấy mừng và bụng bảo dạ : với số tiền như thế sẽ mua được 20 lon sữa bò cho đứa con mới sinh ăn được mỗi tháng. Nhưng nào ngờ.. 1.200 bây giờ chỉ còn mua được có 10 lon sữa cho con mà thôi, Chính phủ đã nâng đỡ đời sống người dân, đặc biệt là con nít thực sự rồi đó mà! Thế là chính phủ đã có ý dạy cho con nít tập sự làm cách mạng đó. Chính phủ đã cấy mầm cách mạng vào đầu óc non nớt của con tôi mà tôi không hay biết gì. Sở dĩ tôi chỉ đề cập đến vấn đề sữa là nhu yếu phẩm cho con nít vì dù sao con nít thuộc thành phần vô tội mà. Dân xanh đã tội tình gì đến khiến nó

phải nhịn ăn hoặc ăn ít hơn để cho «dân giàu nước mạnh». Chính thể Quốc Gia trong một chủ nghĩa Tư Bản (Capitalisme) có khác, nghĩa là làm cái gì cũng khác với chủ nghĩa Xã Hội (socialisme) cả! Còn chúng ta đây đã trưởng thành thiết nghĩ cũng chẳng cần đến ăn uống làm chi. Gạo lên giá, chúng ta không có đủ tiền để mua thì chúng ta có quyền «tự túc tự cường», nghĩa là chúng ta có quyền ăn khoai, ăn mì hoặc ăn rau để cho nền kinh tế nước nhà được thịnh vượng. Ăn để sống chứ không phải sống để ăn, để hưởng thụ như những «Bạc đại diện cho dân». Một cuộc cải cách kinh tế mà Chính Phủ đã cử mang lâu ngày (?) và chờ cho đến khi nào Đại Quốc bỏ rơi, không mớm cho nữa mới cho ra chào đời. Những người lớn thường có những ý nghĩ những cuộc cải cách vĩ đại.

Trở lại vấn đề kinh tế, vấn đề gạo tại Qui Nhơn trong những ngày qua dân chúng đã có cảm nghĩ thế nào đối với Chính Phủ, dư luận xa gần đều rõ. Tại sao dân chúng ở đây biểu tình và đòi chặt đầu ông Trưởng Chi Cục Tiếp Tế? Nguyên nhân nào gạo tại các kho dự trữ đã không còn đủ bán cho dân chúng? Không biết đầu của ông Trưởng Chi Cục Tiếp Tế tại Qui Nhơn là loại đầu gì mà dân chúng đòi chặt? Thỉnh cầu Chính Phủ hãy vì dân và do dân mà có. Đoái nhìn đến tệ trạng này để cho dân chúng tại Qui Nhơn cũng như tại các nơi được nhờ, Tại sao các ông Nghị Viện HĐ Tỉnh ở đây không có biện pháp cấp thời nào đối với những tên gian manh và đại bịp kinh tế tại Qui Nhơn? Phải chăng thái độ làm thinh là đồng ý, là toa rập? Các ông là đại diện cho dân hay đã trở thành điền đại mất rồi? Các ông hãy mạnh dạn và thẳng thắn làm việc cho dân chúng đi. Thời gian này không phải là thời gian hòa hoãn, chờ đợi nữa. Dân chúng vì đói mà kêu gào, than trách. Đói ăn vụng, túng làm liều. Các ông Đại Diện cho dân đừng đánh mất niềm tin của dân đối với Chính Phủ. Càng nói càng thấy uất nghẹn thêm.

NGUYỄN ANH TÊ

SÁNG TẠO GIỚI THIỆU

Vào dịp đầu xuân này (dương lịch cũng như âm lịch), thay vì gửi đi tấm thiệp các bạn có thể dùng thay những sách của nhà xuất bản SÁNG TẠO làm quà tặng trang nhã :

—BAY NGHIÊNG VÒNG ĐỜI thi phẩm thứ 5 của Trần Thị Tuệ Mai

—LỜI DÂNG của R.Tagore bản dịch Việt Ngữ của Đỗ Khánh Hoan

CON CÁ MẮC CẠN nguyên tác Doãn Quốc Sỹ bản dịch Anh Văn và minh họa của Võ Đình.

«Nhị Thập Bát Tú Ngự Từ»

tục gọi : — « NHẤT DẠ NGŨ GIAO SINH LỤC TỬ »

Cần gì phải là Đế Vương, chúng ta vẫn có thể làm Đế Vương trong tưởng tượng khi uống một ly «NHỊ THẬP BÁT TÚ NGŨ TỬ» tục gọi «NHẤT DẠ NGŨ GIAO SINH LỤC TỬ».

Nhị Thập Bát Tú Ngự Từ được tinh luyện đúng 28 vị thuốc Bắc trong 49 ngày âm dương (28 ngày dương và 21 ngày âm) để chỉ có 1 lít 350 phần rượu CỐT mà thôi.

Rượu thuốc có khả năng rõ rệt tiêu trừ những chứng bệnh phong tê thấp. Đau lưng nhức nửa đêm và sáng. Nhức mỏi các khớp xương. Thận suy hay hư. Đàn ông liệt dương, đàn bà lạnh nhạt : Vợ chồng không thích chung chăn gối ! Những bậc tuổi tác, kinh mạch bị trở ngại, huyết đạo ứ bế tắc, khiến tay yếu chân run hay liệt bại một phần cơ thể. Ban đêm, dùng một ly nhỏ trước khi đi ngủ, quý vị hãy nằm lắng nghe rượu thuốc chạy đều ngũ tạng, lục phủ và giải khai 116 huyết đạo chính, từ ngón chân tới sợi tóc. Do đó, thất khiếu được linh mẫn và hoàn toàn khai thông,

Dùng trong bảy ngày trở lên, thuốc sẽ tạo cho quý vị một «nội lực» tiềm tàng, cường tráng cho tuổi trẻ, hồi xuân cho tuổi già đề... sống cho ra sống, hết còn buồn nản, chán ngán cho kiếp sống vô vị nữa...

Nhị Thập Bát Tú Ngự Từ tục gọi Nhất Dạ Ngũ Giao Sinh Lục Tử luôn luôn xứng đáng và chứng minh đúng với tên tuổi của nó.

Hỏi mua tại nhà bà LÝ BÍCH VÂN

219/49 Mai xuân Thượng Q6 Cholon

Nói chuyện với Đầu Gối

(TIẾP THEO TRANG 5)

Dân chủ ân huệ

Một việc rất có ý nghĩa khác là trong khi Hạ Viện thông qua dự luật hối đoái, dân biểu súng ngắn

Như vào Ủy đã cho hay rằng Tổng Thống đã chấp nhận trợ cấp cho nguyên liệu ô tô được nhập cảng để thuốc tây kị ô tô tăng giá. Đó là thành tích do khối Độc Lập đạt được, say khi lập kiến nghị đệ lên Tổng Thống.

Nếu các hiện tượng trên cứ tái diễn thì nền cai trị của xứ ta sẽ thế nào?

Thế này: Các dân biểu cử việc trao quyền rộng rãi cho Tổng

tuồng đi đường chống đối ôn ào vô ích. Muốn thịnh vượng điều chi thì cứ làm kiến nghị đệ trình. Mọi liên hệ giữa Lập Pháp với Hành Pháp sẽ là liên hệ bằng kiến nghị. Vừa đỡ tốn thời giờ thảo luận, lại có tinh nghĩa, ân huệ giữa thầy với trò.

(Ông Đạo Cấy tạm viết
thay Kha Trấn Ác)

MỘT VÒNG QUA CÁC PHÒNG CHÂM CỨU

(Tiếp theo trang 21)

Phòng mạch của ông là một căn nhà kho trong chùa, nhỏ bé, tối tăm nhưng chắc chắn. Trước cửa phòng là dãy cửa sổ nhìn ra sân, có đến hàng mấy trăm con, khi chúng tôi hỏi ông thầy về lịch sử y thuật châm cứu tại Ấn độ thì ông không nói mà chỉ lên tường, nơi có treo hàng chục tấm hình các danh nhân triết gia Ấn độ như Gandhi, Tagor, Nerhu, trong số các hình này có một tấm hình vẽ một ông già Ấn độ dùng hai ngón tay nắm cổ một con rắn to mà con rắn ngay đó không cử động gì được, ông rất rành tiếng Việt nhưng chỉ chỉ hình mà không nói, tôi không hiểu ông định diễn tả gì, nên chỉ có cách ngồi coi ông trị bệnh. Trước mặt ông là một tờ nước màu vàng vàng, một hộp phấn trắng, và một hộp kim đủ loại dài ngắn.

Sau khi hỏi bệnh và bắt mạch cho người bệnh xong, có lẽ tùy theo thứ bệnh, mà ông dùng nước màu vàng hoặc phấn trắng kẻ trên vẽ những đường nét tần kỳ trên da thịt bệnh nhân, vừa vẽ ông vừa đọc kinh. Sau đó ông để bệnh nhân ngồi đợi một lúc mới dùng bông gòn và alcohol lau sạch những hình vẽ bằng nước vàng và phấn trắng kẻ trên, rồi ông dùng kim để chích vào người bệnh.

Nữ châm cứu gia Ngô Kim Diệp

Năm nay cô khoảng 30 tuổi, tốt nghiệp văn bằng cao cấp như về Nhựt ngữ tại trung tâm sinh ngữ thuộc trường Đại Học Sư phạm Saigon.

Phòng mạch của cô cũng là nơi cô dạy Nhựt ngữ và lòng luôn — theo lời cô kể lại thì cô theo học châm cứu với thân phụ từ năm 13 tuổi cho đến nay vừa đúng 17 năm, học theo kinh nghiệm gia truyền. Thân phụ cô năm nay ngoài 70 tuổi, trước là một đông y sĩ sau nghiên cứu trở nên y sư châm cứu có biệt tài. Nhưng tính người thích ăn dật mai danh ăn tích không muốn cho ai biết về tài cán của mình. Chúng tôi xin cụ cho biết qua về lịch sử cũng như kinh nghiệm của khoa châm cứu thì cụ lắc đầu nói nó bao la bát ngát làm sao nói hết được, Nhà báo muốn biết sự hiệu nghiệm của khoa châm cứu này thì đi kiểm những bệnh như thối

tai, chảy nước vàng, tê liệt, bại liệt lại đây tôi trị khỏi liền trước mắt cho mà coi. Kinh lão đặc thọ, châm cứu gia nói như vậy có vẻ thách đố quá nên chúng tôi đành chịu thua ra về.

Trước khi ra về vị châm cứu lão thành nói thêm với chúng tôi như sau: «Nước VN mình bị trị, cái gì cũng phải lên, học lõm, đọc sách tìm hiểu lấy một mình, mình tài, mình giỏi, mình biết có ai hay! Tôi đành adap một tiếng rồi lui gót.

Hiện nay phòng mạch châm cứu này do cô Ngô Kim Diệp trông coi trực tiếp trị bệnh, còn lão y sư châm cứu kể trên chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện trị những bệnh nặng mà cô Kim Diệp không trị nổi.

Làm chia công

Một bữa, bà chủ trả tiền công cho chị bếp. Cô người làm đêm tiền xong, rút ra tờ giấy một trăm nhét vào miệng con chó đứng dưới đất. Bà chủ kêu lên:

— Trời ơi, sao chị lại cho chó ăn tiền vậy? Bỏ chị khinh tiền của tôi đưa chị hay sao?

— Dạ thưa bà, con cháu dâm! Đó là tiền con phải chia cho nó vì nó đã giúp con trong suốt mấy tháng nay.

— Con chó đã giúp chị?!

— Dạ thưa bà, vâng, nó giúp con... rửa chén.

GIÁ BIỂU QUẢNG CÁO TRÊN TUẦN BÁO ĐỜI

Vì giá giấy báo tăng, kể từ 1-1-1972, tuần báo Đời phải tăng giá biểu đăng quảng cáo như sau:

— TRANG BÌA SAU: 20.000đ. mỗi kỳ

— TRANG TRONG: 15.000đ. —

— 1/2 TRANG TRONG: 8.000đ. —

Chúng tôi tin tưởng quý vị thân chủ thông cảm, và chúc quý vị thành công, thịnh vượng

Nguyên tắc châm cứu

(TIẾP THEO TRANG 7)

Diễn hình như là ông William, một thương gia người Mỹ bị chứng bệnh tọa cốt đau nhức, chữa chạy suốt năm năm trời bằng đủ loại thuốc phẩm Tây phương vẫn không lành. Chứng nhưc xương này càng ngày càng lan dần đến phần cuối xương sống, và cứ mỗi lần ho hoặc xúc động mạnh là lại đau. Để làm dịu cơn đau, lúc nào trong người cũng thủ sẵn một liều thuốc an thần để sử dụng. Được bạn bè giới thiệu đến một châm cứu gia người TH ở New York, ông đã đến với một tư thế dè dặt không tin tưởng cho lắm. Sau khi được châm cứu gia trên dùng kim đâm vào các huyệt Hoàng thiếu, Ủy Trung Thận Sơn, Đại tràng Du Tân Kiến..., Cơn đau dịu ngay, bệnh nhân mừng rỡ ném bỏ những viên thuốc an thần trong túi, và hứa từ đó sẽ không dùng những độc dược trên nữa. Sau tám lần châm cứu, bệnh dứt hẳn và William coi vị thầy kia như một ân nhân sùng kính.

Với dân thành phố, nhất là giới có duyên với y nghệ hay các bậc công bộc quốc gia trong mùa lạnh mùa thu chết thường hay bị chứng mất ngủ. Nếu bạn bị chứng bệnh này xâm nhập thì sớm muộn gì thần kinh cũng suy nhược, dễ sanh ra bệnh nóng nảy, cộc cằn với vợ con.... Một số người lâm vào tình trạng trên thường sử dụng thuốc an thần để tìm giấc ngủ nhân tạo, đây. Nhưng là những độc dược làm sử dụng quen phải sử dụng mãi. Và lượng

thuốc càng ngày sẽ càng tăng, bằng không sẽ không thể nào ngủ được. Gặp trường hợp này quý vị có thể đến ngay các nhà châm cứu để nhờ trị liệu.

Người ta nhận thấy để chữa bệnh mất ngủ người ta chỉ cần châm cứu các huyệt Thần môn, Taur âm khoảng mười tám lần là bệnh sẽ mất ngay.

Ngoài những bệnh trên, người ta thấy phép châm cứu cũng tỏ ra rất hữu hiệu với những bệnh khác như bệnh méo miệng, xây xẩm mặt mày, suyễn dài đêm...

Khi bị co giật bắp thịt ở miệng tạo thành chứng miệng méo người ta châm cứu vào các huyệt Hiệp Xa, Địa Thương, Thỉnh Hội, Y Phong... khoảng 3 lần sẽ thấy mất ngay (nói thế chứ cũng phải tùy xem bệnh nặng hay nhẹ mới quyết định được).

Bệnh Suyễn được châm cứu ở các huyệt đạo như Quan nguyên, Phế Du Cao man Du... tám lần bệnh cũng có thể mất hẳn.

Bệnh dài đêm là chứng bệnh thường thấy ở trẻ nhỏ từ năm đến mười tuổi, nhưng với những người lớn tuổi đôi khi người ta vẫn thấy xảy ra. Theo các châm cứu gia kinh nghiệm, người ta thấy chỉ cần châm cứu các huyệt đạo như Khí Hải, Quan Nguyên, Trung Khu, Khúc cốt... có thể thêm các huyệt Thận Du, Tam âm giao, Hiệp Cốc... Châm cứu trong vòng 15 lần là dứt bệnh.

Quý vị nào gặp những trường hợp trên lâu ngày chữa chạy chưa dứt, xin thử làm 1 phát đến để nhất châm cứu gia Việt Nam Thích Tâm Ấn để chữa chữa xem thế nào. Biết đâu bệnh chẳng dứt hẳn và tác giả bài này sẽ được hưởng ngay một châu cảm ơn

LIÊU QUỐC

(Viết theo tài liệu của:

Họa Báo (— The Asia

Pictorial) và tài liệu của

trường Đại Học Đông y Hong Kong)

600đ. công may 1 áo raglan tuyệt đẹp NHÀ MAY

Thanh Vân

670 Phan Đình Phùng Saigon (tại chợ Bàn Cờ)

Bà sẽ được hài lòng với chiếc áo dài vai thẳng eo thon:

Bầu kích tà đều được đẹp tinh vi và sắc sảo.

Bà ốm mặc áo dài Thanh Vân cắt biến chế bà sẽ thấy mập.

Bà mập mặc áo Thanh Vân cắt bà sẽ thấy ốm.

Bao đảm may không khéo bà sẽ được đền bồi xứng đáng.

Khi cần gấp một ngày có áo mặc ngay.

Có nhiều kiểu cổ áo dài mới lạ đẹp trưng bày tại hiệu, và kiểu Raglan tuyệt đẹp.

TRUNG HỌC Trường dạy bằng lối: Hướng dẫn chấm bài gửi đến tận nơi bạn cư ngụ; Rất thích hợp với các bạn quân nhân, công tư chức, vừa đi làm vừa đi học. Đây đủ các lớp bậc TRUNG HỌC.

ĐẠI HỌC Kể từ niên khóa 1971—1972 nhà trường nhận lập thủ tục ghi danh, thi vụ và lấy bài cho cả các SINH VIÊN LUẬT KHOA, VĂN KHOA xin viết thư hoặc đến tại văn phòng:

23 Nguyễn văn Giai (gần Cầu Sắt—Đakao—Saigon)
Đ.T. 95 753

Trường TÂN HÀM THỤ

Thỉnh cầu Ban Giám Đốc Trường TÂN HÀM THỤ 23 Nguyễn văn Giai Saigon gửi ngay cho tôi:

Họ, tên

Địa chỉ

Tập thể lệ, mẫu đơn để tôi có thể ghi tên theo học (Năm, chứng chỉ)

DYNACYTONE

LABORATOIRES
MILLOT
PARIS

NƯỚC CỐT HỘT GÀ LỘN.
NƯỚC CỐT MÁU ĐỎ.
(HỒNG HUYẾT CẦU)
NƯỚC CỐT GAN BỒ TƯỚI
(SINH TỐ B12)
NƯỚC CỐT CUỐNG BAO TỬ
NƯỚC CỐT THẢO MỘC.

Trị:
GÂY ỒM.
KÉM ĂN.
THIẾU MÁU.
YẾU GAN.
MỠI MỆT
LAO LỰC HỌC NHIỀU
DƯỠNG THAI.

DO HADZER BẢO CHẾ NHƯỢNG QUYỀN KH 58' 70 M ACOP 25.8.68.

HEPACHAUT

VUI VÈ
TUỔI TRẺ
ĐÀ ĐỀ
MIN MANG

NƯỚC CỐT ARTICHAUT
NƯỚC CỐT GAN BỒ TƯỚI
SINH TỐ B12
SINH TỐ B1
SINH TỐ B2
SINH TỐ B6
SINH TỐ PP
SINH TỐ D2

YẾU GAN
GÂY ỒM, MẤT NGỦ
MỤN Ở MẶT
NGỨA MỀ ĐAY
THIẾU MÁU
LAO LỰC
TẢO BÓN
DƯỠNG THAI
MỠI MỆT

Viện Bảo Chế HADZER

THUỐC ĐIỀU KINH GYNOPAUSINE

VIỆN BẢO-CHẾ: ODILIA PARIS
(DO HADZER BẢO-CHẾ TẠI VN)

Trị bệnh: - THẤY KINH CHẬM.
- KINH NGUYỆT ÍT.
- TUỔI HỒI XUÂN VÀ DẬY THÌ.
- KINH NGUYỆT KHÔNG ĐỀU.
- ĐAU LÚC KINH KỶ.

BÁN TẠI CÁC
NHÀ THUỐC TÂY

CÚM HỒNG LẠNH. CẢM SỐT. ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX

XIN NHỚ NHÃN HIỆU
BÚA BỐ ĐẦU NGƯỜI

CÓ BÁN
VIỆN LÚ KINH
MỠI NGƯỜI

Nước Hoa

LA Déesse

747 757

*Hương thơm
Ngọt ngào Quyến Rũ.*

PHẨM CHẤT HẢO HẠNG
Hợp với mọi lứa tuổi.

CO BÁN TẠI CÁC TIỆM MỸ PHẨM

XI-RÔ

PROMET

H
TRĂNG
I

KN 50 129M/BYT/OCDA

trị các chứng : MẮT NGỦ. HỒ SUYỄN
PHONG NGỬA. NỖI MỆ ĐẠY

Đừng tìm quá xa!

Tại nước nhà đã có

Bianca

KEM ĐÁNH RĂNG

thượng đẳng

trắng răng, thơm miệng,
sát trùng, dưỡng nướu,
hơi tho' thanh khiết,
tất cả đặc tính của
một kem đánh răng
thượng đẳng.

VN EXPRESS

Săn sóc răng ngà, còn chi hơn **Bianca**